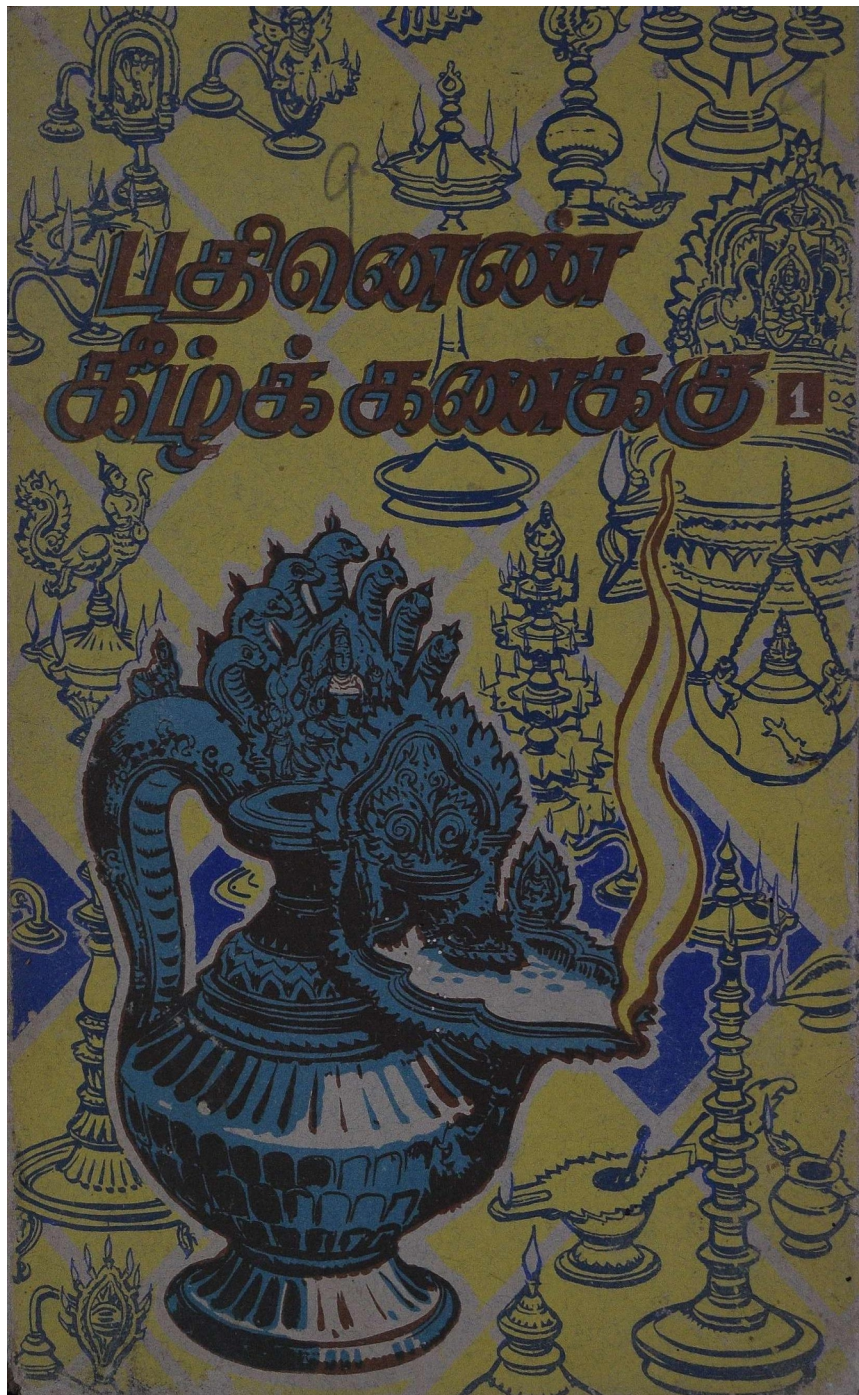

புகிெனண் கீழ்க் கணக்கு 1

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு (முதல்-தொகுதி)

பதிப்பாசிரியக் குழுவினரால்
பல பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கிப் பரிசோதித்து
வெளியிடப்பெற்றது

வெளியீடுவோர்
எஸ். ராஜம்
5, தம்புச் செட்டித் தெரு
சென்னை-1

முதற் பதிப்பு—1959
உரிமை பதிவு செய்யப்பெற்றது

கிடைக்கும் இடம்
மர்ரே அண்டு கம்பெனி
5, தம்புச் செட்டித் தெரு
சென்னை-1

எஸ். விசுவநாதன் அவர்களால், சென்னையில்,
சென்ட்ரல் ஆர்ட் அச்சுக்கூடத்தில், பதிப்பிக்கப்பெற்றது

உள்ளுறை

பதிப்புரை	...	5-12
திருக்குறள்	...	13-112
நாலடியார்	...	113-168
பழமொழி	...	169-224
நான் மணிக்கடிகை	...	225-240
திரிகடுகம்	...	241-256
சிறுபஞ்சமூலம்	...	257-272
ஆசாரக்கோவை	...	273-286
ஏலாதி	...	287-300
இன்ன நாற்பது	...	301-308
இனியவை நாற்பது	...	309-316
முதுமொழிக் காஞ்சி	...	317-322
திணைமாலே நூற்றைம்பது	...	323-350
ஐந்திணை எழுபது	...	351-362
ஐந்திணை ஐம்பது	...	363-374
திணைமொழி ஐம்பது	...	375-384
கைநநிலை	...	385-396
கார் நாற்பது	...	397-404
களவழி நாற்பது	...	405-416
பாடல் முதற் குறிப்பு அகராதி	...	417-451

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு

பதிப்புரை

பண்டை இலக்கியங்களாகிய பாட்டு தொகைகளை அடுத்து வைத்துப் போற்றப் பெறும் நூல்கள் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு. தமிழ்விடு தூது,

—மூத்தோர்கள்

பாடியருள் பத்துப் பாட்டும், எட்டுத் தொகையும்,

கேடு இல் பதினெட்டுக் கீழ்க்கணக்கும் (56)

என்று இம் மூன்று தொகுதி நூல்களையும் அடைவே குறித்துள்ளது. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் வழக்கினை மயிலைநாதரும் (நன். 387), பேராசிரியரும் (தொல். செய். 470, 547), நச்சினார்க்கினியரும் (தொல். செய். 235), தத்தம் உரை நூல்களில் குறித்துள்ளனர். எண் குறிப்பிடாது, 'கீழ்க்கணக்கு' என்றும் நச்சினார்க்கினியர் ஒரு சில இடங்களில் சுட்டியுள்ளார். (தொல். செய்யு. 149, 158). எனவே, கீழ்க்கணக்கு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் வழக்குக்கள் பழமையானவை என்பதும் சுமார் கி.பி. 13, 14-ஆம் நூற்றாண்டு முதற்கொண்டே பெருவழக்காய் உள்ளன என்பதும் புலனாம்.

கீழ்க்கணக்கு என்பது தமிழகத்தில் வழங்கிய ஒரு வகைக் கணக்கு முறையைக் குறித்ததாதல் வேண்டும். கீழ் என்பது கொண்டு சிறு கணக்கு, கைக்கணக்கு என்று இதனைக் குறிக்கலாம். திருநாவுக்கரசர்,

தொழுது தூ மலர் தூவித் துதித்துநின்று

அழுது காழுற்று அரற்றுகின்றாரையும்,

பொழுது போக்கிப் புறக்கணிப்பாரையும்,

எழுதும் கீழ்க்கணக்கு இன்னம்பர் ஈசனே (5, 21, 8)

என்று கூறுவது கொண்டு, கீழ்க்கணக்கின் தன்மையை ஒருவாறு ஊகிக்கலாம்.

பன்னிரு பாட்டியலில் கீழ்க்கணக்கு நூலின் இலக்கணம் பற்றி இரண்டு சூத்திரங்கள் உள்ளன. அவை வருமாறு:

அகவலும் கலிப்பாவும் பரிபாடலும்

பதிற்றைந்து ஆதி பதிற்றைம்பது ஈறாக

மிகுத்துடன் தொகுப்பன மேற்கணக்கு எனவும்,

வெள்ளைத் தொகையும் அவ்வகை எண் பெறின

எள்ளறு கீழ்க்கணக்கு எனவும் கொளவே. (346)

அடி நிமிர்வு இல்லாச் செய்யுள்-தொகுதி

அறம் பொருள் இன்பம் அடுக்கி அவ்வத்

திறம்பட வருவது கீழ்க்கணக்கு ஆகும். (348)

இவற்றிலிருந்து, அடி நிமிர்வு இல்லாத வெண்பாக்களினால், அறம் பொருள் இன்பம் பற்றி, ஐம்பது முதல் ஐந்நூறு ஈறாகப் பாடப் பெறுவன கீழ்க்கணக்கு எனப் பெயர் பெறுதற்குரியனவாம் என்பது புலப்படும். ஐம்பது, ஐந்நூறு என்னும் சிற்றெல்லை பேரெல்லைகளில் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் அனைத்தும் அடங்கா. எனினும், அடி நிமிர்தல் இன்றிக் கீழ்ப்பட்ட கணக்கில் வெண்பாவினால் பாடப் பெறுதலினால் கீழ்க்கணக்கு என்று கொள்ளப்படுகின்றன என்பது கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் இயல்புக்கு ஏற்றதாகும்.

கீழ்க்கணக்கு நூல்களைத் தொல்காப்பியர் கூறும் 'அம்மை' என்னும் வனப்பின் பாற்பட்டனவாகப் பேராசிரியரும் நச்சினுர்க்கினியரும் காட்டியுள்ளனர்.

சின்மென் மொழியால் தாய பனுவலின்
அம்மை தானே அடி நிமிர்பு இன்றே (தொல். செய். 235)

என்பது அம்மை வனப்பின் இலக்கணம். சில எழுத்துக்களான் வந்த எண்ணுச் சுருங்கிய சொற்களால், அடி நிமிர்பு இல்லாததாய்த் தாய பனுவலின் இலக்கணத் தோடு அமைந்தது அம்மையாகும் என்பது இதன் பொருள். 'தாய பனுவலின்' என்பதற்கு விளக்கம் தர வந்த இடத்து, நச்சினுர்க்கினியரும் பேராசிரியரும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களை உதாரணம் காட்டி எழுதியுள்ள விளக்கத்தாலும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் இயல்புகள் புலப்படுகின்றன.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் அடங்கிய பதினெட்டு நூல்களையும்,

நாலடி, நான்மணி, நானூற்பது, ஐந்திணை, முப்-
பால், கடுகம், கோவை, பழமொழி, மாமூலம்,
இன்னிலைய காஞ்சியுடன், ஏலாதி, என்பவும்,
கைந்நிலையும், ஆம் கீழ்க்கணக்கு

என வரும் தனிப்பாடல் தெரிவிக்கின்றது. இப் பாடலில் அடங்கிய நூல்களைக் குறித்து, 1885-ஆம் ஆண்டு தொடங்கி, சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, கோ. ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசாரியார், முதலியோர் ஆராய்ந்து எழுதியதன் பயனாக இப்பொழுது தெளிவு ஏற்பட்டுள்ளது. முப்பால் என்பது திருக்குறளைக் குறித்தது என்பதும், இன்னிலை என்ற பெயரில் வெளிவந்துள்ள நூல் பதினெண் கீழ்க்கணக்கைச் சார்ந்தது அன்று என்பதும், ஐந்திணை நூல்களுள் ஒன்றாகக் கைந்நிலை என்ற நூல் உள்ளது என்பதும் ஆராய்ச்சியாளர்களால் துணியப்பட்ட முடிவுகள்.

வேம்பத்தார் முத்து. வேங்கடசுப்ப பாரதியார் சகம் 1771-இல்(கி.பி. 1849)தாம் இயற்றிய பிரபந்த தீபிகை என்னும் நூலில் பதினெட்டு நூல்களின் பெயரையும், அவற்றுள் அடங்கியுள்ள பாடல்-தொகையையும் குறித்துள்ளார். அது வருமாறு:

ஈர்-ஒன்பதின் கீழ்க் கணக்கினுட் படும் வகை—
இயம்பு நாலடி நானூறும்;

இன்னுமை நாற்பது; நான்மணிக்கடிகை சதம்;
இனிய நாற்பான்; கார் அதே;

ஆரு களவழி நாற்பது; ஐந்திணையும் ஐம்பதும்,
ஐம்பதுடன் இருபானும் ஆம்;

அலகு இல் ஆசாரக்கோவை சதம்; திரிகடுகம்
ஐ-இருபது ஆகும் என்பர்;

சீருறும் பழமொழிகள் நானூறு; நூறதாம்
சிறுபஞ்ச மூலம்; நூறு

சேர் முதுமொழிக்காஞ்சி; ஏலாதி என்பதாம்;
சிறு கைந்நிலை அறுபது ஆகும்;

வாரி திணைமலை நூற்றைம்பதாம்; திணைமொழி
வழுத்து ஐம்பதாம்; வள்ளுவ

மலை;—ஈர்-ஒன்பதாய்ச் சாற்று பிரபந்தம்
வழுத்துவர்கள் புலவோர்களே.

இப்பாடலிலிருந்து திருக்குறள் 'வள்ளுவமாலே' எனவும் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. எல்லா நூல்களுக்கும் பாடல்-தொகை கூறியவர் திருக்குறளுக்கு மட்டும் கூறுது விடுத்தது அது யாவர்க்கும் தெரிந்த நூலாய் எங்கும் பெருக வழங்கியமை பற்றிப் போலும்!

இப் பாடலில் சுட்டியுள்ள பாடல்-தொகை கீழ்க்கணக்குப் பழைய ஏடு ஒன்றின் இறுதியிலுள்ள குறிப்பிலும்கூட உண்மையாதல் தெளியலாம். சேது ஸம்ஸ்தான மகா வித்துவான் ரா. இராகவையங்கார் பதிப்பித்த திணைமாலே நூற்றைம்பதின் முகவுரையில் தந்துள்ள இந்த ஏட்டுப் பிரதிக் குறிப்பு வருமாறு:

பதினெண் கீழ்க்கணக்கும் ஆகப் பாட்டு ௩௨௫௦.

இத் தொகைக்கு வகை வருமாறு:

க. சைந முறிவர் நாலடி	௪௦௦
உ. விளம்பி நாகனார் நான்மணி	௧௦௦
ங. கபிலர் இன்னு	௪௦
ச. பூதஞ்சேந்தனார் இனியவை	௪௦
ரு. மதுரைக் கண்ணங் கூத்தனார் கார்	௪௦
கூ. பொய்கையார் களவழி	௪௦
எ. மாறன் பொறையனார் ஐந்திணை	௫௦
அ. மூவாதியார் ஐந்திணை	௭௦
கா. சாத்தந்தையார் மகனார் கண்ணம்பூதனார் திணைமொழி	௫௦
க௦. மதுரைத் தமிழாசிரியர் மாக்காயனார் மாணாக்கர்	
கணிமேதாவியார் திணைமாலே	௧௫௦
கக. திருவள்ளுவர் முப்பால்	௧௩௩௦
கஉ. நல்லாதனார் திரிகடுகம்	௧௦௦
கங. பெருவாயின் முன்னியார் ஆசாரக்கோவை	௧௦௦
கச. முன்றுறையரையனார் பழமொழி	௪௦௦
கரு. மாக்காரியாசான் சிறுபஞ்சமூலம்	௧௦௦
ககூ. மதுரைக் கூடலூர் கிழார் முதுமொழிக் காஞ்சி	௧௦௦
கௌ. மதுரைத் தமிழாசிரியர் மாக்காயனார் மாணாக்கர்	
கணிமேதாவியார் ஏலாதி	௮௦
கஅ. மாறேக்கத்து முள்ளி நாட்டு நல்லூர்க் காவிதியார் மகனார்	
புல்லங்காடனார் கைந்திலை	௧௦
	௩௨௫௦

இக் குறிப்புக்களின்படி பதினெண் கீழ்க்கணக்கு 3250 பாடல்களை உடையது என்பது விளங்கும். இங்ஙனமாகவும், நான்மணிக்கடிகை, சிறுபஞ்சமூலம், திணைமாலே நூற்றைம்பது, களவழி நாற்பது, பழமொழி நூல்களில் குறித்த அளவினும் மிகுதியான பாடல்கள் உள. பழமொழி, களவழி முதலிய சில நூல்களில் பிரதிகளில் காணப் பெறாத பாடல்கள் இந் நூற் பெயர்களோடு புறத்திரட்டில் தரப் பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு கண்ட மிகுதிப் பாடல்கள், சில நூல்களுக்கு உரிய சிறப்புப் பாயிரம் போன்ற தனிப் பாடல்கள் முதலியவற்றை அந்தந்த நூல்களின் பின்-இணைப்பில் காணலாம்.

மேலே காட்டப் பெற்ற தொகைக் குறிப்பில் திருக்குறளைத் தவிர ஏனையவற்றிற்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் சேர்க்கப் பெறவில்லை. நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி, இன்ன நாற்பது, இனியவை நாற்பது, ஐந்திணை எழுபது நூல்களுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் உள்ளன. ஐந்திணை நூல்களில் ஐந்திணை எழுபதிற்கு மட்டும் கடவுள் வாழ்த்து அமைந்திருத்தலும், அதுவும்

விநாயகரைக் குறித்த வணக்கமாயிருத்தலும் ஐயுறற்கு ஏதுவாயுள்ளன. நீதி பற்றிய நூல்களில் பழமொழி, ஆசாரக்கோவை, முதுமொழிக் காஞ்சி ஒழிந்த ஏனைய நூல்களுக்குக் கடவுள் வாழ்த்து உள்ளமையும் சிந்தித்தற்குரியது.

திணைமாலே நூற்றைம்பது முகவுரையில் காணும் ஏட்டுக் குறிப்பில், 'நாலடி நான்மணி' எனத் தொடங்கும் தனிப்பாட்டில் காணும் அடைவிலேயே நூற்பெயர்கள் தரப்பெற்றுள்ளன. ஆனால், பிரபந்த தீபிகைச் செய்யுளில் நூல்களின் வரிசை மாறுபட்டுள்ளது. பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் காலத்தை ஒருவாறு அறுதியிட்டு, உத்தேசமாகக் கால அடைவில் ஒரு வரிசை முறையைத் தந்துள்ளார். அது வருமாறு:

கி.பி. 600	முப்பால்	
கி.பி. 700-750	நாலடியார் திரிகடுகம்	நான்மணிக்கடிகை பழமொழி
கி.பி. 750-800	இன்ன நாற்பது ஐந்திணை ஐம்பது ஐந்திணை எழுபது	
கி.பி. 800-850	திணைமொழி ஐம்பது கார் நாற்பது சிறுபஞ்சமூலம் ஏலாதி திணைமாலே நூற்றைம்பது	கைநநிலை இனியவை நாற்பது களவழி நாற்பது முதுமொழிக் காஞ்சி ஆசாரக்கோவை

எனவே, தனிப் பாடலில் குறித்த வரிசை முறை நூல்களின் தோற்றம் பற்றியோ அல்லது பிற ஏதுக்கள் பற்றியோ அமைந்த வரிசை முறை அன்று என்பதும், நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுதற்குச் சாதகமாகப் பாடப்பெற்ற ஒரு பாடலே என்பதும், விளங்கும். இங்ஙனமாகவே, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் எந்த வரிசை முறையில் அமைந்தன என்று துணியக்கூடவில்லை. இப் பதிப்புக்குப் பயன்படுத்தப் பெற்ற மிகப் பல ஏடுகளில் ஒன்றேனும் இப் பதினெட்டு நூல்களையும் ஒன்றாகப் பெற்றிருக்க வில்லை.

இந்தப் பதிப்பில், பதினெட்டு நூல்களும் பொருள் பற்றி நீதி, அகம், புறம், என மூன்று கூறுகப் பகுக்கப்பெற்று, ஒவ்வொரு பகுதியிலும் மிகுதியான பாடல்களையுடைய நூல் முதலிற் கொள்ளப்பட்டு, ஏனையவும் தொகை எண்களின் இறங்கு வரிசையில் அமைத்துக்கொள்ளப் பெற்றன. ஒரே எண் தொகை பெற்ற நூல்கள் அவற்றின் தகுதி, பொருள் இயைபு, முதலியன பற்றி முன்பின்னாகக் கொள்ளப் பெற்றன. பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் நீதி நூல்கள் பதினென்று; அகப் பொருள் பற்றிய நூல்கள் ஆறு; புறப் பொருள் பற்றிய நூல் களவழி நாற்பது ஒன்றே.

நீதி நூல்களுள் திருக்குறள் பாடல்-தொகையில் பேரெல்லை உடைத்தாயிருத்தலோடு அவற்றுள் தலைசிறந்தும் விளங்குவது ஆதலின், முதற்கண் அமைக்கப் பெற்றது. நாலடியாரும் பழமொழியும் நானூறு பாடல்களை உடையன. இவற்றுள் நாலடியார் திருக்குறளோடு மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது ஆதலின், திருக்குறளை அடுத்து நாலடியாரும், அதன் பின்னர்ப் பழமொழியும் மேற்கொள்ளப் பெற்றன. நூறு செய்யுட்களையுடைய நூல்கள் நான்மணிக்கடிகை, திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஆசாரக்கோவை என்ற நான்குமாம். இவற்றுள் பாடல் தோறும் நான்குபொருள்களை உரைக்கும் நான்மணி நாலடியாரோடு பெயர் ஒற்றுமையுடையனும், நூறு பாடல்களையுடைய ஏனைய மூன்று நூல்களினும் சிறந்த முறையில் நீதிகளை வகுத்துள்ளமையினாலும் நான்மணிக்கடிகை முதலில் தரப்

பெற்றது. இதன்பின், திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம் என்ற இரண்டும் கொள்ளப் பெற்றன; இவை மருந்தின் பெயர்களைப் பெற்றுள்ளதோடு, திரிகடுகம் மூன்று பொருளும் சிறுபஞ்சமூலம் ஐந்து பொருளும் பாடல்தோறும் கூறுகின்றன. அறங்களை எடுத்துரைக்கும் வகையில் இரண்டிலும் திரிகடுகப் பாடல்கள் சிறந்த அமைப்பு முறையை மேற்கொண்டுள்ளன. ஆசாரக்கோவை ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்று கூறத்தக்க வகையில் வடமொழி ஸ்மிருதிக்கு நூல்களைப் பின்பற்றி அமைந்தது ஆதலின், நூறு பாடல்களைக் கொண்ட கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் இறுதியாக வைக்கப் பெற்றது. அடுத்து வரும் ஏலாதி பெயரினாலும் நூல் அமைப்பினாலும் சிறுபஞ்ச மூலத்தோடு இயையுடையதாயினும், என்பது பாடல்களை உடைமையால், நூறு பாடல்களைக் கொண்ட நூல்களின் பின் அடைவுபடுத்தப் பெற்றது. இதன் பின்னர் நாற்பது பாடல்களை உடைய இன்னொரு நாற்பது, இனியவை நாற்பது இரண்டும் கொள்ளப் பெற்றன. இவ்விரண்டிலும் இன்னொரு நாற்பது இனியவை நாற்பதிற்கு முன் தோன்றியது என்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிவு. நீதி நூல் வரிசையில் இறுதியாக அமைந்துள்ளது முதுமொழிக் காஞ்சி. இது நூறு முதுமொழிகளை உள்ளடக்கிய போதிலும், அவை பத்துப்பத்தாக வகுக்கப் பெற்றுள்ளமையாலும், பப்பத்து முதுமொழிகள் ஒரே வகையான முடிவைப் பெறுதலினாலும், 'முதுமொழிக் காஞ்சிப் பத்து' என்றே இந் நூற் பெயர் சில பிரதிகளில் உள்ளமையினாலும், இந் நூல் இறுதியாக அமைக்கப்பெற்றது.

நீதி நூல்களை அடுத்து அகப்பொருள் நூல்கள் ஆறும் அமைந்துள்ளன. இந் நூல்களும் பாடல்-தொகை அளவு கொண்டு முறைப்படுத்தப் பெற்றன. முதலில் முறையே நூற்றைம்பது, எழுபது, பாடல்களையுடைய திணைமாலை நூற்றைம்பதும், ஐந்திணை எழுபதும்; அவற்றின் பின்னர், ஐம்பது ஐம்பது பாடல்களையுடைய ஐந்திணை ஐம்பதும் திணைமொழி ஐம்பதும் கொள்ளப்பெற்றன. ஐம்பது பாடல்களையுடைய இந்த இரண்டு நூல்களில் ஐந்திணை ஐம்பது ஐந்திணை எழுபதோடு நெருங்கிய பெயர் ஒற்றுமையுடைமையின் முதலில் கொள்ளப்பெற்றது. அடுத்து அமைக்கப் பெற்ற கைநிழை அறுபது பாடல்களை உடைமையினால் ஐந்திணை எழுபதனை அடுத்து வர வேண்டுமதாயினும், இந் நூலில் இப்பொழுது சிதைவின்றிக் கிடைப்பன 42 பாடல் களேயாதலின், சிதைவு பட்டுள்ள இந் நூல் ஐந்திணை நூல்களின் வரிசையில் இறுதியாக அமைக்கப் பெற்றது. இதன் பின்னர் வரும் கார் நாற்பது முல்லைத் திணைக்குரிய கார் காலம் பற்றிப் பாடப் பெறுவதனாலும், நாற்பது பாடல்கள் அடங்கியுள்ளமையினாலும் ஐந்திணை ஒழுக்கம் பற்றிய அகப் பொருள் நூல் வரிசையில் இறுதியாக இணைக்கப்பெற்றது. கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் இறுதியாக, அமைக்கப் பெற்றது களவழி நாற்பது. இது புறப்பொருள் பற்றிய நூலாதல் அன்றியும், காலம் பற்றித் தோன்றிய கார் நாற்பதோடு நெருங்கிய தொடர்புமுடையது. எனவே, அகப் பொருள் பற்றிய நூல்களின் பின்னர், புறப்பொருள் பற்றிய இந் நூல் இடம் பெறுவதாயிற்று.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் சிலவற்றைச் சங்கம் மருவிய நூல்கள் என அந் நூல்களின் அச்சுப் பிரதிகளில் குறித்துள்ளனர். கீழ்க்கணக்கு ஏடு ஒன்றில் காணும்,

மாப்புலவர் எல்லாரும் மாக்கூடற்கண் இருந்து.

பாற்படுத்த தென்தமிழின் பா நான்கின்—வாய்ப்புடைத்தாய்ப்

பண்பு ஆய்ந்து உரைத்த பதினெட்டுக் கீழ்க்கணக்கும்

வெண்பாவின்பால் உரைத்தார் மிக்கு

என வரும் தனிப்பாடலும் மதுரையில் இருந்த புலவர்களால் ஆக்கப் பெற்றவை கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்பதைச் சுட்டுகின்றது.

திரிகடுகம் என்னும் திகழ் தமிழ்ச் சங்கம்
மருவு நல்லாதன் மருந்து

என்று திரிகடுக நூலின் பாயிரப்பாட்டு கூறுகிறது. இப் பாடல்களில் சுட்டப்பெறும் சங்கம் பாட்டும் தொகையும் தொகுக்கப் பெற்ற சங்கம் என்று கூறுவதற்கு இல்லை.

பொதுவாக நோக்குமிடத்து, பாட்டு தொகைகள் தோன்றிய சூழ்நிலையும், அந் நூல்களில் காணப்பெறும் பழக்க வழக்கங்களும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கினும் வேறுபட்டவை. முக்கியமாகச் சங்கப் பாடல்களில் மிகுதியாகப் பேசப்பெறுகின்ற ஊனுண்டல், கள்ளுண்டல், பரத்தையருடன் கூடி வாழ்தல், முதலியவற்றைக் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் கடிந்து உரைக்கின்றன. எனவே, கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தோன்றிய காலத்துச் சமுதாயச் சூழ்நிலை சங்க காலத்திற்குப் பெரிதும் வேறுபட்டது என்பது போதரும்.

சங்கப் புலவர் பெயர்களில் கபிலர், பொய்கையார் என்னும் இருவர் பெயர்களை கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் வந்துள்ளன. இவ் இருவரும் சங்கப் புலவரினும் வேறுபட்டவர் என்பதை இவர்கள் பாடிய இன்ன நூற்பது, களவழி நூற்பது நூல்களுக்குரிய முகவுரைப் பகுதியில் காணலாம்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல் ஆசிரியர்களைப் பேராசிரியரும் நச்சினுர்க்கினியரும் 'பிற சான்றோர்' என்று குறிப்பிடுகின்றனர் (தொல். செய்யு. 158). 'ஓன்றே மற்றும் செவிலிக்குறித்தே' (தொல் செய்யு. 175) என்ற செய்யுளியல் குத்திர உரையில், நச்சினுர்க்கினியர், 'செம் முகச் செவிலியர் பொய்ந் நொடி பகர. . . . முகத்தவை மொழியவும் ஒல்லாள்' (நெடுநல். 153-156) என வரும் நெடுநல் வாடை அடிகளை எடுத்துக்காட்டி, 'என்றார் பாட்டினுள்' என்று கூறி, 'பிற சான்றோரும் செம்முகச் செவிலியர் பொய்ந் நொடி பகர என்றார்' என்றும் எழுதுகின்றார். இதனால், பிற சான்றோர் பாட்டுத் தொகைகளைப் பாடியோருக்குப் பிற்பட்டவர் என்பது தெளிவாம்.

சங்க நூற் கருத்துக்களைக் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் எடுத்தாளுகின்றனர். அன்றியும், இந் நூல் வரும் ஐந்திணை நூல்கள் எல்லாம் சங்கத்துச் சான்றோரின் அகப்பாடல்களில் தோய்ந்த அனுபவ முதிர்ச்சியினால் எழுந்தனவேயாம். இந் நூல்களுக்கு வித்தாய் விளங்குவன சங்கப் பெரு நூல்களே. பழமொழி நூல் பாரி, பேகன் முதலியோரைப் பற்றிய செய்திகளைப் பண்டு நிகழ்ந்தனவாக எடுத்து மொழிகின்றது.

மேலும், சங்க காலத்தில் நால் வகைப் பா வழக்கு இருந்த போதிலும், நூல் வழக்கில் ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, கலிப்பா, பரிபாடல் என்பனவே பெரிதும் மேற்கொள்ளப்பெற்றன. வெண்பா யாப்பு நூல் வழக்கில் சற்றுப் பிற்பட்டே பிரபலம் அடைந்திருக்கக்கூடும். பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் எல்லாம் வெண்பா யாப்பில் உள்ளன. அன்றியும், சொல்லாட்சி, இலக்கண மரபுகள் முதலியவற்றிலும் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சங்க நூல்களினும் வளர்ச்சி பெற்ற ஒரு காலப்பகுதியைச் சார்ந்தனவாகவே எண்ண இடமுண்டு. வடசொல் ஆட்சி கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் மிகுதியாயிருத்தலும் சிந்தித்தற்குரியது.

கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகிய நாலடியாரில் குறிக்கப்பெறும் முத்தரையர் என்பார் கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் துணிவு. கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சிலவற்றிற்கும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி, பெருங்கதை நூல்களுக்கும் சிற்சில இயைபுகள் உள்ளன. கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பயின்றுவரும் சொற்கள், வேறு சில மரபுகள் முதலியவற்றை மேற்குறித்த காவியங்களில் காணலாம். எனவே, கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சங்க காலத்திற்குப் பின்னும் காவிய காலத்திற்கு முன்னும் உள்ள காலப் பகுதியில் தோன்றியனவாகலாம். இவற்றுள் காலத்தால் முந்தி வைத்து எண்ணுதற்குரியது திருக்குறள். எல்லா

வற்றிற்கும் இறுதியாகத் தோன்றிய நூல் ஆசாரக் கோவையாக இருக்கலாம். ஏனைய வெல்லாம், இவ் இரண்டிற்கும் இடைப்பட்டன ஆகலாம்.

கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் சாதி சமய வேறுபாடு இன்றிப் போற்றப் பெற்று வந்துள்ள நூல் திருக்குறள் ஒன்றே. இதன் சொல்லையும், தொடரையும், பொருளையும் எடுத்தாளாதவர் இடைக்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் எவரும் இல்லை என்னலாம். பல குறள் மணிகளைத் தம் பாடல்களோடு ஒன்ற வைத்து இழைத்துப் பொதிந்து கொண்டவரும் பலரே. இதற்கு அடுத்தபடியாக நாலடியார், பழமொழி, திரிகடுகம், நான்மணிக்கடிகை ஆகியவற்றை அதிகமாகப் போற்றியுள்ளனர் என்று கூறலாம். புறத்திரட்டு என்னும் நூலைத் தொகுத்தவர், பழமொழி (319), நாலடியார் (212), திரிகடுகம் (53), நான்மணிக்கடிகை (45), சிறுபஞ்சமூலம் (37), ஆசாரக் கோவை (27), ஏலாதி (21), களவழி நாற்பது (10), இன்ன நாற்பது (5), இனியவை நாற்பது (2) என்னும் நூல்களிலிருந்து பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளனர். இவர் பழமொழியில் 319-பாடல்களும் நாலடியாரில் 212-பாடல்களும் தேர்ந்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. தொல்காப்பிய உரைகாரர்களாகிய இளம்பூரணர், நச்சினர்க்கினியர், பேராசிரியர் முதலியோரும், நன்னூலின் பழைய உரைகாரராகிய மயிலைநாதரும், வீரசோழியம், யாப்பருங்கலம் முதலிய நூல்களின் உரையாசிரியர்களும் கீழ்க்கணக்குப் பாடல்களை மேற்கோளாக அங்கங்கே எடுத்தாண்டுள்ளனர். ஆகவே, கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் புலவர் பெருமக்களாலும், உரையாசிரியர்களாலும் போற்றப்பெற்றுப் பெருஞ் சிறப்பு எய்தி விளங்கியமை புலனாம்.

இந் நூல்களுக்கு உரை வகுக்கும் முயற்சியிலும் அறிஞர் பலர் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். திருக்குறளுக்குத் தருமர் முதலிய பதினமர் உரை வகுத்தனர் என்பர். அவற்றுள் இறந்துபட்டன போக, மணக்குடவர், காளிங்கர், பரிப்பெருமாள், பரிதியார், பரிமேலழகர் ஆகியோரது உரைகள் அச்சிடப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் பரிமேலழகர் உரையே கற்றோராலும் மற்றோராலும் விரும்பிக் கற்கப்பட்டு வருதலினால், அதற்குப் பற்பல பதிப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன. நாலடியாருக்குத் தருமர், பதுமனார் முதலியோரின் உரைகள் உள்ளன. இந் நூலுக்கு இப்பொழுது கிடைத்துள்ள மூன்று பழைய உரைகளை 'நாலடியார் உரை வளம்' என்னும் பெயரில் அச்சிட்டுத் தஞ்சை ஸரஸ்வதி மஹால் வெளியிட்டுள்ளது. பழமொழி நூலுக்கும் தெளிவான பொழிப்புரை அமைந்துள்ளது. இங்ஙனமே, நான்மணிக்கடிகை, திரிகடுகம் முதலிய எல்லா நூல்களுக்கும் பழைய உரை உள்ளது. அவ் வுரையாசிரியர்களைப் பற்றிய விவரம் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

நீதி நூல்கள் பதினென்றில் ஏலாதி நீங்கலாக உள்ள பத்திற்கும் பழைய உரைகள் சிதைவின்றிக் கிடைத்துள்ளன. ஏலாதியின் சிற்சில பாடல்களுக்குப் பழைய உரை கிடைக்கவில்லை. அகப்பொருள் நூல்களில் ஐந்தினை ஐம்பது, திணைமொழி ஐம்பது இரண்டிற்கு மட்டுமே பழைய உரை பூர்த்தியாக உள்ளது. திணைமாலை நூற்றைம்பதில் 127-ஆம் பாட்டிற்குமேல் உரை இல்லை. ஐந்தினை எழுபதில் முதல் 24 பாடல்களுக்கே உரை கிடைத்துள்ளது. கைந்திலை நூல் சிதைவுற்றுள்ளமை போலவே உரையும் அங்கங்கே சிதைவுற்றுள்ளது. கார் நாற்பதில் 23 முதல் 38 வரையுள்ள பாடல்களுக்குப் பழைய உரை கிடைக்கவில்லை. களவழி நாற்பதில் நூல் முழுமைக்கும் பழைய உரை கிடைத்துள்ளது. இப் பழைய உரைகள் எல்லாம் பொழிப்புரையாக அமைந்து, சுருக்கமும் தெளிவும் உடையனவாய், பண்டைய மரபுகளுக்கு ஏற்ப அமைந்த செவ்விய உரைகளாகும். இவை நூலோடு ஒத்த பெருமை உடையன.

பழைய உரையுடன் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பெரும்பாலானவும் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளன. ஏலாதி, கார் நாற்பது, முதலிய ஒரு சில நூல்கள் பழைய உரையுடன் நன்கு பதிப்பிக்கப் பெறவில்லை. திருக்குறள் மூலமாகவும், உரையுடனும், பலருடைய உரைகளை ஒன்றும் இணைத்தும் பல வேறு வகையில் வெளியிடப் பெற்றுள்ள

ளது. இதற்கு அடுத்தபடியாக நாலடியார், பழமொழி நூல்களைக் குறிப்பிடலாம். மூலமாகவும் உரையுடனும் வெளி வந்த எஞ்சிய நூல்களின் பதிப்புக்கள் சிலவே. பழைய உரையுடன் வெளியிட்டோரும், பழைய உரையுடன் தங்கள் விளக்கத்தையும் சேர்த்துப் பதிப்பித்தோரும், பழைய உரையை விடுத்துப் புத்துரை கண்டு வெளியிட்டோரும், சிற்சிலர் உளர். பிற்பதிப்புக்கள் பலவும் முற்பதிப்புக்களை அப்படியே பின்பற்றி வந்துள்ளன. பிற்பதிப்புக்களில் ஏடுகளின் துணைகொண்டு மீண்டும் நன்கு பரிசோதித்து வெளியிட்டோர் ஒருசிலரே.

இந்தப் பதிப்பில் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் பழைய பதிப்புக்கள் பலவும் ஒப்பு நோக்கி ஆராயப் பெற்றன. தவிரவும், அடையாற்றிலுள்ள மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் "நூல் நிலயத்தில் உள்ள சுவடிகளும், சென்னை அரசாங்கச் சுவடி நிலயத்திலுள்ள சுவடிகளும் ஒப்பு நோக்கப் பெற்றன. இங்ஙனம் ஏடுகளை ஒப்புநோக்கியதனால் பல இடங்களில் திருத்தமான பாடங்கள் கிடைத்துள்ளன. பழைய உரைகளும் பாடங்களின் தெளிவுக்கு உறுதுணையாய் அமைந்தன. புறத்திரட்டும், சென்ற நூற்றாண்டிலும் இந்த நூற்றாண்டிலும் தோன்றிய பன்னூற்றிரட்டு, செய்யுட் கலம்பகம், முதலிய நூல்களும் பயன்படுத்தப் பெற்றன. இங்ஙனம் பல வகையாலும் ஆராய்ந்து செப்பஞ் செய்யப்பெற்று வெளிவருகிறது இப் பதிப்பு.

இப் பதிப்பில் பாடல்கள் சந்தி பிரித்துக் கொடுத்திருப்பதும், அவற்றில் நிறுத்தற் குறியீடுகளை மேற்கொண்டிருப்பதும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத் தக்கவை. இவற்றால் நீதிக்கருத்துக்கள் முதலியன எல்லாம் உரையின் துணையின்றியே தெளிவுற்று விளங்கும் வகையில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு "நூலையும் குறித்துத் தனித் தனி முகவுரைகள் அவ்வநூல்களின் முகப்பில் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களைத் திருவாளர்கள் மே. வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளை, வி. மு. சுப்பிரமணியம், மு. சண்முகம், ஆகிய மூவரும் பிரதிகளுடன் ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்து அழகுறப் பதிப்பித்துள்ளார்கள். திருவாளர்கள் பெ. நா. அப்புஸ்வாமி, பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப் பிள்ளை, பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், பன்மொழிப் புலவர் வே. வேங்கடராஜாஜு ரெட்டியார், கி. வா. ஜகந் நாதன், அ. ச. ஞானசம்பந்தன், சா. கணேசன், ஆகியோர் இப் பதிப்பு சம்பந்தமாகப் பற்பல ஆலோசனைகள் கூறியதோடு வேறு பல உதவிகளும் புரிந்தனர். இங்ஙனமாக, செவ்விய முறையில் இப் பதிப்பு வெளி வர உதவி புரிந்த அன்பர்கள் யாவர்க்கும் எங்கள் உளம் கனிந்த நன்றி உரியதாகுக.

மார்ச் அண்டு கம்பெனி)
சென்னை—30-10-'59 }

வெளியீடுவோர்

திருக்குறள்

தமிழ் இலக்கிய உலகில் தனிப் பெருஞ் சிறப்புடன் விளங்குவது திருக்குறள். இதனை இளைஞர் முதல் முதியோர் ஈடுக, அனைவரும், சாதி, மத, பால், வேறுபாடு இன்றிப் போற்றிக் கற்று வருகின்றனர். பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பாடல் அளவினாலும், பொருளின் நுட்பத்தாலும் இந் நூல் தலைசிறந்து விளங்குகிறது.

இதனைக் 'குறள்' என்றும், 'திரு' என்னும் அடை மொழி சேர்த்துத் 'திருக்குறள்' என்றும், இப்பொழுது வழங்கிவருகின்றனர். 'முப்பால்' என்று குறிப்பிடும் வழக்குப் பல தனிப்பாடல்களில் மிகுதியாய்க் காணப்பெறுகிறது. ஆனால், நச்சினார்க்கினியர், குணசாகரர் முதலிய உரையாசிரியர்கள் இதனைத் 'திருவள்ளுவப்பயன்' என்றே குறிப்பிட்டுள்ளனர் (தொல். புறத். 76; யாப். காரிகை, பக். 161; வீர சோழியம், பக். 171.) ஏடுகள் பலவற்றில் இந் நூலின் பெயர் 'திருவள்ளுவர்' என்றும், 'திருவள்ளுவப்பயன்' என்றும் காணப்படுகின்றது. ஒரு சில ஏடுகளில் 'திருவள்ளுவ நாயனார் குறள்' என்றும் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பெயர்களே அன்றி, உத்தரவேதம், பொய்யாமொழி, வாயுறைவாழ்த்து, தெய்வநூல், பொது மறை, தமிழ்மறை, என்று வேறு பல பெயர்களும் இந் நூலுக்கு உள்ளன.

இந் நூலை இயற்றியவர் திருவள்ளுவர் என்று குறிக்கப்பெறுகின்றார். இவரைத் தெய்வப் புலவர் என்றும், திருவள்ளுவ நாயனார் என்றும் போற்றுகின்றனர். சிறப்புப் பெயருடன் இயற்பெயரைப் பின்னால் இணைத்து வழங்குதலுக்கு எடுத்துக்காட்டாக, இளம்பூரணர் முதலியோர், 'தெய்வப்புலவன் திருவள்ளுவன்' என்று குறித்துள்ளனர். அன்றியும், தேவர், செந்நாப்புலவர், செந்நாப்போதார், பெருநாவலர், முதற் பாவலர், மாதானுபங்கி, நான்முகனார், என்ற பெயர்களாலும் சில பழம்பாடல்கள் இவரைச் சுட்டியுள்ளன.

சீவக சிந்தாமணி உரையில், நச்சினார்க்கினியர் வள்ளுவர் குறளை மேற்கோளாக எடுத்தாளுமிடத்து, இரண்டு இடங்களில், 'என்றார் தேவரும்' (1891) என்றும், 'தேவரும் கூறினார்' (1927-8) என்றும், சுட்டியுள்ளார். நல்வழியின் நாற்பதாம் பாடலில் 'தேவர் குறளும்' என்பது காண்கிறது. இவற்றால் வள்ளுவரைத் 'தேவர்' என அக்காலத்துப் பெருக வழங்கினர் என்று எண்ணலாம். பல சமயத்தார் பெயர்களுடன் தேவர் என்பது வழங்கப்பெற்றாலும், திருத்தக்கதேவர், தோலாமொழித் தேவர், உத்சித்தேவர் என்று இவ்வாறு சமண சமயப் புலவர்களைத் தேவர் என்ற பெயருடன் இணைத்து வழங்குதல் பெருவழக்காக உள்ளமையும் சிந்தித்தற்கு உரியது. நீலகேசியின் உரைகாரராகிய சமயதிவாகரவாமன முனிவர் திருக்குறளை மேற்கோள் காட்டி, 'இது எம் ஓத்து ஆதலின்' (326, 353 உரை) என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனால், திருக்குறள் சமண சமயத்தவரால் 'வேதம்' எனக் கொண்டாடப் பெற்றமை விளங்கும்.

திருவள்ளுவர் மயிலையில் பிறந்தார் என்பது கன்னபரம்பரைக் கதை. சிலர் இவர் ஊர் மதுரை என்பர். இவ்வாறாக, இவரைப் பற்றி வழங்கும் வாழ்க்கைச் செய்திகள் அனைத்தும் பல்வேறு மாறுபாடுகளுடன் வழங்குதலின், எது உண்மை என்பது துணியக்கூடவில்லை.

இவர் வாழ்ந்த காலம் பற்றி மாறுபட்ட கருத்துக்களை ஆராய்ச்சியாளர் கூறி வருகின்றனர். கி.மு. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில், பல காலங்களைப் பலரும் கூறியுள்ளனர்.

சங்க காலப் பழக்க வழக்கம், சமுதாய நிலை, நாகரிகம் முதலியவற்றிற்கும், குறளாசிரியர் வகுத்துக் காட்டும் சமுதாயத்திற்கும் வேறுபாடுகள் மிகு உள்ளன. நாகரிக நிலையில் நன்கு வளர்ச்சி பெற்ற ஒரு சமுதாயத்தை வள்ளுவர் தம் நூலுள் வரையறுத்துக் காட்டுகின்றார். சங்க நூல்கள் பெரும்பாலும் ஆசிரியப் பாக்களினாலே அமைந்திருக்க, குறள் முதலிய கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் வெண்பா யாப்பினால் அமைந்துள்ளமையும் சிந்தித்தற்கு உரிய ஒன்றும். திருக்குறள் நூலகத்துச் சங்க காலத்து வழங்காத புதுப்புதுச் சொற்களும், புதுமை வழக்குக்களும், புதிய வினை வடிவங்களும் உள்ளன. அன்றியும், வடசொல் ஆட்சி சங்கப் பாடல்களினும் குறளில் மிகுந்தே காணப்பெறுகின்றது. தொல்காப்பிய உரைகாரராகிய பேராசிரியரும் நச்சினர்க்கினியரும் திருக்குறள் முதலிய கீழ்க்கணக்கு நூல்களை இயற்றியவர்களைப் 'பிற்சான்றோர்' என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். இவற்றால், திருக்குறள் சங்க காலத்திற்கும், காவிய காலத்திற்கும் இடைப்பட்டதோர் காலப்பகுதியில் தோன்றியிருத்தல் கூடும் என்பதை ஊகிக்கலாம்.

திருக்குறள் பால், இயல், அதிகாரங்களாக வகுக்கப் பெற்று, அதிகாரத்திற்குப் பப்பத்துப் பாடல்களையும் கொண்டிருக்கிறது; 1330 குறள் வெண்பாக்கள் இதில் உள்ளன. இயல் பாகுபாட்டை உரைகாரர் வெவ்வேறு வகையில் செய்துள்ளனர். ஆனால், பால் அதிகாரப் பதிப்புக்களில் உரைகாரர்களிடையே வேறுபாடு இல்லை. அதனால், இந்த இரு பகுப்புக்களும் ஆசிரியர் தாமே வகுத்த பாகுபாடு என்று கொள்ளலாம். ஆனால், அதிகாரங்களில் அமைந்த பத்துப் பாடல்களின் வரிசை முறையில் உரைகாரர் மாறுபடுகின்றனர். மணக்குடவர், காளிங்கர், பரிமேலழகர் உரைகளை நோக்கின், இவ்வேறுபாடு தெரியவரும். காமத்துப்பாலில் மட்டும், மூன்று இடங்களில், ஏனையோர் ஓர் அதிகாரத்துக்கு உரியதாகக் கொண்ட பாடலை, காலிங்கர் தமது உரையில் வேறு ஓர் அதிகாரத்துக்கு உரியதாகக் கொண்டுள்ளார். ஏனையோர் உரைகளில் அதிகாரத்தில் அமைந்துள்ள பாடல்களில் பிறழ்ச்சி காணப்பெறவில்லை. இதனால், அதிகாரங்களிலுள்ள பத்துப் பாடல்களையும் வள்ளுவர் எந்த வரிசையில் அமைத்திருந்தார் என்று துணிய இயலவில்லை.

தருமர், மணக்குடவர், தாமத்தர், நச்சர்,

பரிமேலழகர், பருதி, திருமலையர்,

மல்லர், பரிப்பெருமாள், காளிங்கர், வள்ளுவர் நூற்கு

எல்லை உரை செய்தார் இவர்

(பெருந். 1538)

என்ற தனிப்பாட்டு, பதின்மர் குறளுக்கு உரை வகுத்ததாகத் தெரிவிக்கின்றது. இவர்களில் மணக்குடவர், காளிங்கர், பரிப்பெருமாள், பரிதியார், பரிமேலழகர் ஆகியோர் செய்த உரைகளே இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவர்களில் பரிமேலழகர் எல்லா உரையாசிரியர்களுக்கும் பின்னர் வந்தவர் என்பது பழம்பாடல்களிலிருந்து தெரியவருகிறது. கிடைத்துள்ள உரைகளிலும் பரிமேலழகர் உரையே மிக விரிந்ததாயும், குறளின் பொருளைத் தெளிவாக விளக்குவதாயும் காண்கிறது. இது பற்றியே புலவர் ஒருவர், 'நூலில் பரித்த உரை எல்லாம் பரிமேலழகன் தெரித்த உரையாமோ? தெளி' என்று போற்றிப் புகழ்கின்றார்.

திருக்குறள் நூலையும் ஆசிரியர் திருவள்ளுவரையும் சிறப்பித்துக் கூறும் 'திருவள்ளுவ மாலை' என்ற தனிப்பாடல் தொகுதியில் 53 பாடல்கள் காணப்பெறுகின்றன. இதில் சங்கப்புலவர் பலர் பாடியதாகக் குறிப்புக் காண்கிறது. திருக்குறளுக்கு உரை வகுத்த ஆசிரியர்கள் இதற்கு உரை செய்யாமையோடு இதைப்பற்றி ஓர் இடத்திற் கூடக் குறிப்பிடவும் இல்லை. திருவள்ளுவமாலை தனி ஏடாகக் காணப்பெறுகின்றதேயன்றி, திருக்குறள் ஏடுகளுடன் இணைந்து காணப்பெறவே இல்லை. முதலில் திருக்குறளைப் பதிப்பித்தவர்கள் குறளுடன் இம்மாலையை இணைக்கவும் இல்லை. எனவே, இப்பதிப்பில் திருவள்ளுவமாலை சேர்க்கப்பெறவில்லை.

அறத்துப் பால்

பாயிரம்

1. கடவுள் வாழ்த்து

- அகரம் முதல, எழுத்து எல்லாம்;—ஆதி-
பகவன் முதற்றே, உவகு. 1
- கற்றதனால் ஆய பயன் என்கொல்—வால்-அறிவன்
நல் தாள் தொழார் அர் எனின்? 2
- மலர்மிசை ஏகினான் மாண் அடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடு வாழ்வார். 3
- வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லான் அடி சேர்ந்தார்க்கு
யாண்டும் இடும்பை இல. 4
- இருள் சேர் இரு வினையும் சேரா, இறைவன்
பொருள் சேர் புகழ் புரிந்தார்மாட்டு. 5
- பொறி வாயில் ஐந்து அவித்தான் பொய் தீர் ஒழுக்க
நெறி நின்றார் நீடு வாழ்வார். 6
- தனக்கு உவமை இல்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்,
மனக் கவலை மாற்றல் அரிது. 7
- அற ஆழி அந்தணன் தாள் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்,
பிற ஆழி நீந்தல் அரிது. 8
- கோள் இல் பொறியின் குணம் இலவே—எண்குணத்தான்
தானே வணங்காத் தலை. 9
- பிறவிப் பெருங் கடல் நீந்துவர்; நீந்தார்,
இறைவன் அடி சேராதார். 10
- தி.—2

2. வான் சிறப்பு

- வான் நின்று உலகம் வழங்கி வருதலான்,
தான் அமிழ்தம் என்று உணரல் பாற்று. 1
- துப்பார்க்குத் துப்பு ஆய துப்பு ஆக்கி, துப்பார்க்குத்
துப்பு ஆயதூஉம் மழை. 2
- விண் இன்று பொய்ப்பின், விரிநீர் வியன் உலகத்து-
உள் நின்று உடற்றும் பசி. 3
- ஏரின் உழாஅர் உழவர், புயல் என்னும்
வாரி வளம் குன்றிக்கால். 4
- கெடுப்பதூஉம், கெட்டார்க்குச் சார்வாய் மற்று ஆங்கே
எடுப்பதூஉம், எல்லாம் மழை. 5
- விசம்பின் துளி வீழின் அல்லால், மற்று ஆங்கே
பசும் புல் தலை காண்பு அரிது. 6
- நெடுங் கடலும் தன் நீர்மை குன்றும், தடிந்து எழிலி-
தான் நல்காது ஆகிவிடின். 7
- சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது—வானம்
வறக்குமேல், வாணோர்க்கும், ஈண்டு. 8
- தானம் தவம் இரண்டும் தங்கா, வியன் உலகம்
வானம் வழங்காது எனின். 9
- நீர் இன்று அமையாது உலகு எனின், யார்யார்க்கும்
வான் இன்று அமையாது ஒழுக்கு. 10

3. நீத்தார் பெருமை

- ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும்—பனுவல் துணிவு. 1
- துறந்தார் பெருமை துணைக் கூறின், வையத்து
இறந்தாரை எண்ணிக்கொண்டற்று. 2
- இருமை வகை தெரிந்து ஈண்டு அறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற்று, உலகு. 3
- உரன் என்னும் தோட்டியான், ஓர் ஐந்தும் காப்பான்
வரன் என்னும் வைப்பிற்கு ஓர் வித்து. 4
- ஐந்து அவித்தான் ஆற்றல், அகல் விசம்புளார் கோமான்
இந்திரனே சாலும், கரி. 5

- செயற்கு அரிய செய்வார் பெரியர்; சிறியர்
செயற்கு அரிய செய்கலாதார். 6
- சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம், என்று ஐந்தின்
வகை தெரிவான்கட்டே—உலகு. 7
- நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டிவிடும். 8
- குணம் என்னும் குன்று ஏறி நின்றார் வெகுளி
கணம் ஏயும், காத்தல் அரிது. 9
- அந்தணர் என்போர் அறவோர்—மற்று எவ் உயிர்க்கும்
செந் தண்மை பூண்டு ஒழுகலான். 10

4. அறன் வலியுறுத்தல்

- சிறப்பு ஈனும்; செல்வமும் ஈனும்; அறத்தின் ஊஉங்கு
ஆக்கம் எவனோ, உயிர்க்கு? 1
- அறத்தின் ஊஉங்கு ஆக்கமும் இல்லை; அதனை
மறத்தலின் ஊங்கு இல்லை கேடு. 2
- ஒல்லும் வகையான், அறவினை, ஓவாதே,
செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல். 3
- மனத்துக்கண் மாசு இலன் ஆதல்; அனைத்து அறன்;
ஆகுல நீர, பிற. 4
- அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னஞ்ச் சொல், நான்கும்
இழுக்கா இயன்றது—அறம். 5
- ‘அன்று அறிவாம்’ என்னாது, அறம் செய்க; மற்று அது
பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை. 6
- ‘அறத்து ஆறு இது’ என வேண்டா; சிவிகை
பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தானிடை. 7
- வீழ் நாள் படாஅமை நன்று ஆற்றின், அஃது ஒருவன்
வாழ் நாள் வழி அடைக்கும் கல். 8
- அறத்தான் வருவதே இன்பம்; மற்று எல்லாம்
புறத்த; புகழும் இல. 9
- செயற்பாலது ஓரும் அறனே; ஒருவற்கு
உயற்பாலது ஓரும் பழி. 10

1. இல்லற இயல்

5. இல்வாழ்க்கை

- இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்பு உடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை. 1
- துறந்தார்க்கும், துவ்வாதவர்க்கும், இறந்தார்க்கும்,
இல்வாழ்வான் என்பான் துணை. 2
- தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல், தான், என்று ஆங்கு
ஐம்புலத்து ஆறு ஒம்பல் தலை. 3
- பழி அஞ்சிப் பாத்து ஊண் உடைத்தாயின், வாழ்க்கை
வழி எஞ்சல், எஞ்ஞான்றும், இல். 4
- அன்பும் அறனும் உடைத்து ஆயின், இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது. 5
- அறத்து ஆற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின், புறத்து ஆற்றில்
போழ்ப் பெறுவது எவன்? 6
- இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாம் தலை. 7
- ஆற்றின் ஒழுக்கி, அறன் இழுக்கா இல்வாழ்க்கை
நோற்பாரின் நோன்மை உடைத்து. 8
- அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை; அஃதும்
பிறன் பழிப்பது இல்ஆயின் நன்று. 9
- வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான் உறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும். 10

6. வாழ்க்கைத்துணை நலம்

- மனைத் தக்க மாண்பு உடையள் ஆகி, தற் கொண்டாள்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத்துணை. 1
- மனை மாட்சி இல்லாள்கண் இல்ஆயின், வாழ்க்கை
எனை மாட்சித்து ஆயினும், இல். 2
- இல்லது என், இல்லவள் மாண்பு ஆனால்? உள்ளது என்,
இல்லவள் மாணக்கடை? 3
- பெண்ணின் பெருந்தக்க யா உள—கற்பு என்னும்
திண்மை உண்டாகப்பெறின? 4

தெய்வம் தொழாஅள், கொழுநன்-தொழுது எழுவாள்,
“பெய்” என, பெய்யும், மழை. 5

தற்காத்து, தற் கொண்டாற் பேணி, தகை சான்ற
சொற்காத்து, சோர்வு இலாள்—பெண். 6

சிறை காக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்? மகளிர்
நிறை காக்கும் காப்பே தலை. 7

பெற்றாற் பெறின் பெறுவர், பெண்டிர், பெருஞ் சிறப்பிப்
புத்தேளிர் வாழும் உலகு. 8

புகழ் புரிந்த இல் இலோர்க்கு இல்லை—இகழ்வார்முன்
ஏறுபோல் பீடு நடை. 9

“மங்கலம்” என்ப, மனைமாட்சி; மற்று அதன்
நன்கலம் நன் மக்கட் பேறு. 10

7. புதல்வரைப் பெறுதல்

பெறுமவற்றுள் யாம் அறிவது இல்லை—அறிவு அறிந்த
மக்கட்பேறு அல்ல பிற. 1

எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா—பழி பிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின். 2

தம் பொருள் என்ப தம் மக்கள்; அவர் பொருள்
தம்தம் வினையான் வரும். 3

அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே—தம் மக்கள்
சிறு கை அளவிய கூழ். 4

மக்கள் மெய் தீண்டல் உடற்கு இன்பம்; மற்று அவர்
சொல் கேட்டல் இன்பம், செவிக்கு. 5

“குழல் இனிது; யாழ் இனிது” என்ப—தம் மக்கள்
மழலைச் சொல் கேளாதவர். 6

தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல். 7

தம்மின், தம் மக்கள் அறிவுடைமை மா நிலத்து
மன் உயிர்க்கு எல்லாம், இனிது. 8

ஈன்ற பொழுதின் பெரிது உவக்கும்—தன் மகனைச்
சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய். 9

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி, “இவன் தந்தை
என் நோற்றுகொல்!” எனும் சொல். 10

8. அன்பு உடைமை

- அன்பிற்கும் உண்டோ, அடைக்கும் தாழ்? ஆர்வலர்
புன் கணீர் பூசல் தரும். 1
- அன்பு இலார் எல்லாம் தமக்கு உரியர்; அன்பு உடையார்
என்பும் உரியர், பிறர்க்கு. 2
- ‘அன்போடு இயைந்த வழக்கு’ என்ப—‘ஆர் உயிர்க்கு
என்போடு இயைந்த தொடர்பு.’ 3
- அன்பு ஈனும், ஆர்வம் உடைமை; அது ஈனும்,
‘நண்பு’ என்னும் நாடாச் சிறப்பு. 4
- ‘அன்புற்று அமர்ந்த வழக்கு’ என்ப—‘வையகத்து
இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு.’ 5
- ‘அறத்திற்கே அன்பு சார்பு’ என்ப, அறியார்;
மறத்திற்கும் அஃதே துணை. 6
- என்பு இலதனை வெயில் போலக் காயுமே—
அன்பு இலதனை அறம். 7
- அன்பு அகத்து இல்லா உயிர் வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல்மரம் தளிர்ந்தற்று. 8
- புறத்து உறுப்பு எல்லாம் எவன் செய்யும்—யாக்கை
அகத்து உறுப்பு அன்பு இலவர்க்கு? 9
- அன்பின் வழியது உயிர்நிலை; அஃது இலார்க்கு,
என்பு தோல் போர்த்த, உடம்பு. 10

9. விருந்து ஒம்பல்

- இருந்து ஒம்பி இல் வாழ்வது எல்லாம் விருந்து ஒம்பி,
வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு. 1
- விருந்து புறத்ததாத் தான் உண்டல், சாவா
மருந்து எனினும், வேண்டற்பாற்று அன்று. 2
- வரு விருந்து வைகலும் ஒம்புவான் வாழ்க்கை
பருவந்து, பாழ்படுதல் இன்று. 3
- அகன் அமர்ந்து செய்யான் உறையும்— முகன் அமர்ந்து
நல் விருந்து ஒம்புவான் இல். 4
- வித்தும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ—விருந்து ஒம்பி,
மிச்சில் மிசைவான் புலம்? 5

- செல் விருந்து ஒம்பி, வரு விருந்து பார்த்திருப்பான்
நல் விருந்து, வானத்தவர்க்கு. 6
- இணைத் துணைத்து என்பது ஒன்று இல்லை; விருந்தின்
துணைத் துணை—வேள்விப் பயன். 7
- ‘பரிந்து ஒம்பி, பற்று அற்றேம்’ என்பர்—விருந்து ஒம்பி
வேள்வி தலைப்படாதார். 8
- உடைமையுள் இன்மை விருந்து ஒம்பல் ஒம்பா
மடமை; மடவார்கண் உண்டு. 9
- மோப்பக் குழையும், அனிச்சம்;—முகம் திரிந்து
நோக்கக் குழையும், விருந்து. 10

10. இனியவை கூறல்

- இன் சொல்-ஆல் ஈரம் அனைஇ, படிறு இலஆம்
செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச் சொல். 1
- அகன் அமர்ந்து ஈதலின் நன்றே—முகன் அமர்ந்து
இன்சொலன் ஆதப்பெறின. 2
- முகத்தான் அமர்ந்து, இனிது நோக்கி, அகத்தான் ஆம்
இன் சொலினதே—அறம். 3
- துன்புறாஉம் துவ்வாமை இல்லாகும்—யார்மாட்டும்
இன்புறாஉம் இன்சொலவர்க்கு. 4
- பணிவு உடையன், இன் சொலன் ஆதல் ஒருவற்கு
அணி; அல்ல, மற்றுப் பிற. 5
- அல்லவை தேய அறம் பெருகும்—நல்லவை
நாடி, இனிய சொலின். 6
- நயன் ஈன்று நன்றி பயக்கும்—பயன் ஈன்று
பண்பின் தலைப்பிரியாச் சொல். 7
- சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல், மறுமையும்
இம்மையும், இன்பம் தரும். 8
- இன் சொல் இனிது ஈன்றல் காண்பான், எவன்கொலோ—
வன் சொல் வழங்குவது? 9
- இனிய உளவாக இன்றாத கூறல்—
கனி இருப்ப, காய் கவர்ந்தற்று. 10

11. செய்ந்நன்றி அறிதல்

- செய்யாமல் செய்த உதவிக்கு வையகமும்
வானகமும் ஆற்றல் அரிது. 1
- காலத்தினால் செய்த நன்றி சிறிது எனினும்,
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது. 2
- பயன் தூக்கார் செய்த உதவி நயன் தூக்கின்,
நன்மை கடலின் பெரிது. 3
- தினைத் துணை நன்றி செயினும், பனைத் துணையாக்
கொள்வர்—பயன் தெரிவார். 4
- உதவி வரைத்து அன்று, உதவி; உதவி
செய்ப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து. 5
- மறவற்க, மாசு அற்றார் கேண்மை! துறவற்க,
துன்பத்துள் துப்பு ஆயார் நட்பு! 6
- எழுமை எழு பிறப்பும் உள்ளுவர்—தம்கண்
விழுமம் துடைத்தவர் நட்பு. 7
- நன்றி மறப்பது நன்று அன்று; நன்று அல்லது
அன்றே மறப்பது நன்று. 8
- கொன்றன்ன இன்னா செயினும், அவர் செய்த
ஒன்றும் நன்று உள்ள, கெடும். 9
- எந் நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வு உண்டாம்; உய்வு இல்லை,
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு. 10

12. நடுவு நிலைமை

- தகுதி என ஒன்றும் நன்றே—பகுதியான்
பாற்பட்டு ஒழுகப்பெறின். 1
- செப்பம் உடையவன் ஆக்கம் சிதைவு இன்றி,
எச்சத்திற்கு ஏமாப்பு உடைத்து. 2
- நன்றே தரினும், நடுவு இகந்து ஆம் ஆக்கத்தை
அன்றே ஒழியவில்! 3
- தக்கார் தகவு இலர் என்பது அவர் அவர்
எச்சத்தால் காணப்படும். 4
- கேடும் பெருக்கமும் இல் அல்ல; நெஞ்சத்துக்
கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி. 5

“கெடுவல் யான்” என்பது அறிக—தன் நெஞ்சம்
நடுவு ஓரீஇ, அல்ல செயின். 6

கெடுவாக வையாது உலகம்—நடுவாக
நன்றிக்கண் தங்கியான் தாழ்வு. 7

சமன் செய்து சீர் தூக்கும் கோல்போல் அமைந்து, ஒருபால்
கோடாமை—சான்றோர்க்கு அணி. 8

சொற் கோட்டம் இல்லது, செப்பம்—ஒருதலையா
உட் கோட்டம் இன்மை பெறின். 9

வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம்—பேணிப்
பிறவும் தம்போல் செயின். 10

13. அடக்கம் உடைமை

அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்; அடங்காமை
ஆர் இருள் உய்த்துவிடும். 1

காக்க, பொருளா அடக்கத்தை—ஆக்கம்
அதனின் ஊங்கு இல்லை, உயிர்க்கு! 2

செறிவு அறிந்து சீர்மை பயக்கும்—அறிவு அறிந்து
ஆற்றின் அடங்கப்பெறின். 3

நிலையின் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது. 4

எல்லார்க்கும் நன்று ஆம், பணிதல்; அவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து. 5

ஒருமையுள், ஆமைபோல், ஐந்து அடக்கல் ஆற்றின்,
எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து. 6

யா காவார் ஆயினும், நா காக்க; காவாக்கால்,
சோகாப்பர், சொல் இழுக்குப் பட்டு. 7

ஒன்றானும் தீச்சொற் பொருட் பயன் உண்டாயின்,
நன்று ஆகாது ஆகிவிடும். 8

தியினால் சுட்ட புண் உள் ஆறும்;—ஆறுதே,
நாவினால் சுட்ட வடு. 9

கதம் காத்து, கற்று, அடங்கல் ஆற்றுவான் செவ்வி
அறம் பார்க்கும், ஆற்றின் நுழைந்து. 10

14. ஒழுக்கம் உடைமை

- ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான், ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப்படும். 1
- பரிந்து ஒம்பிக் காக்க, ஒழுக்கம்—தெரிந்து ஒம்பித்
தேரினும், அஃதே துணை! 2
- ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை; இழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய்விடும். 3
- மறப்பினும், ஒத்துக் கொளல் ஆகும்; பார்ப்பான்
பிறப்பு ஒழுக்கம் குன்றக் கெடும். 4
- அழுக்காறு உடையான்கண் ஆக்கம் போன்று இல்லை—
ஒழுக்கம் இலான்கண் உயர்வு. 5
- ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர்—இழுக்கத்தின்
ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து. 6
- ஒழுக்கத்தின் எய்துவர், மேன்மை; இழுக்கத்தின்
எய்துவர், எய்தாப் பழி. 7
- நன்றிக்கு வித்து ஆகும், நல் ஒழுக்கம்; தீ ஒழுக்கம்
என்றும் இடும்பை தரும். 8
- ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு ஒல்லாவே—தீய
வழுக்கியும், வாயால் சொல்ல. 9
- உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல், பல கற்றும்,
கல்லார் அறிவிலாதார். 10

15. பிறன் இல் விழையாமை

- பிறன்பொருளாள்-பெட்டு ஒழுகும் பேதைமை ஞாலத்து
அறம், பொருள், கண்டார்கண் இல். 1
- அறன்கடை நின்றருள் எல்லாம், பிறன்கடை
நின்றரின், பேதையார் இல். 2
- விளிந்தாரின் வேறு அல்லர் மன்ற—தெளிந்தார் இல்
தீமை புரிந்து ஒழுகுவார். 3
- எனைத் துணையர் ஆயினும் என்னும்—தினைத் துணையும்
தேரான், பிறன் இல் புகல்? 4
- ‘எளிது’ என இல் இறப்பான் எய்தும்—எஞ் ஞான்றும்
விளியாது நிற்கும் பழி. 5

- பகை, பாவம், அச்சம், பழி, என நான்கும்
இகவா ஆம்—இல் இறப்பான்கண். 6
- அறன் இயலான் இல்வாழ்வான் என்பான்—பிறன் இயலாள்
பெண்மை நயவாதவன். 7
- பிறன் மனை நோக்காத பேர் ஆண்மை, சான்றோர்க்கு
அறன் ஒன்றோ? ஆன்ற ஒழுக்கு. 8
- ‘நலக்கு உரியார் யார்?’ எனின், நாம நீர் வைப்பில்
பிறற்கு உரியாள் தோள் தோயாதார். 9
- அறன் வரையான், அல்ல செயினும், பிறன் வரையாள்
பெண்மை நயவாமை நன்று. 10

16. பொறை உடைமை

- அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் போல, தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை. 1
- பொறுத்தல், இறப்பினை என்றும்; அதனை
மறத்தல் அதனினும் நன்று. 2
- இன்மையுள் இன்மை விருந்து ஓரால்; வன்மையுள்
வன்மை மடவார்ப் பொறை. 3
- நிறை உடைமை நீங்காமை வேண்டின், பொறை உடைமை
போற்றி ஒழுகப்படும். 4
- ஒறுத்தாரை ஒன்றாக வையாரே; வைப்பர்,
பொறுத்தாரைப் பொன்போல் பொதிந்து. 5
- ஒறுத்தார்க்கு ஒரு நாளை இன்பம்; பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றும் துணையும் புகழ். 6
- திறன் அல்ல தன்-பிறர் செய்யினும், நோ நொந்து,
அறன் அல்ல செய்யாமை நன்று. 7
- மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம் தம்
தகுதியான் வென்றுவிடல்! 8
- துறந்தாரின் தூய்மை உடையர்—இறந்தார்வாய்
இன்னாச் சொல் நோற்கிற்பவர். 9
- உண்ணாது நோற்பார் பெரியர்—பிறர் சொல்லும்
இன்னாச் சொல் நோற்பாரின் பின். 10

17. அழுக்காருமை

- ஒழுக்கு ஆறாக் கொள்க—ஒருவன் தன் நெஞ்சத்து
அழுக்காறு இலாத இயல்பு! 1
- விழுப் பேற்றின் அஃது ஒப்பது இல்லை—யார்மாட்டும்
அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின். 2
- அறன், ஆக்கம், வேண்டாதான் என்பான் பிறன் ஆக்கம்
பேணுது அழுக்கறுப்பான். 3
- அழுக்காற்றின் அல்லவை செய்யார்—இழுக்கு ஆற்றின்
ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து. 4
- அழுக்காறு உடையார்க்கு அது சாலும்—ஒன்றார்
வழுக்கியும் கேடு ஈன்பது. 5
- கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூஉம்
உண்பதூஉம் இன்றிக் கெடும். 6
- அவ்வித்து அழுக்காறு உடையானைச் செய்யவள்
தவ்வையைக் காட்டி விடும். 7
- அழுக்காறு என ஒரு பாவி திருச் செற்று,
தியுழி உய்த்துவிடும். 8
- அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும், செவ்வியான்
கேடும், நினைக்கப்படும். 9
- அழுக்கற்று அகன்றாரும் இல்லை; அஃது இல்லார்
பெருக்கத்தின் தீர்ந்தாரும் இல். 10

18. வெஃகாமை

- நடுவு இன்றி நன் பொருள் வெஃகின், குடி பொன்றி,
குற்றமும் ஆங்கே தரும். 1
- படு பயன் வெஃகி, பழிப்படுவ செய்யார்—
நடுவு அன்மை நாணுபவர். 2
- சிற்றின்பம் வெஃகி, அறன் அல்ல செய்யாரே—
மற்று இன்பம் வேண்டுபவர். 3
- ‘இலம்’ என்று வெஃகுதல் செய்யார்—புலம் வென்ற
புன்மை இல் காட்சியவர். 4
- அஃகி அகன்ற அறிவு என் ஆம்—யார்மாட்டும்
வெஃகி, வெறிய செயின்? 5

அருள் வெஃகி, ஆற்றின்கண் நின்றான், பொருள் வெஃகிப்
பொல்லாத சூழ், கெடும்.

6

வேண்டற்க, வெஃகி ஆம் ஆக்கம்—வினைவயின்
மாண்டற்கு அரிது ஆம் பயன்!

7

‘அஃகாமை செல்வத்திற்கு யாது?’ எனின், வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன் கைப் பொருள்.

8

அறன் அறிந்து வெஃகா அறிவு உடையார்ச் சேரும்—
திறன் அறிந்து ஆங்கே திரு.

9

இறல் ஈனும், எண்ணுது வெஃகின்; விறல் ஈனும்,
வேண்டாமை என்னும் செருக்கு.

10

19. புறம் கூருமை

அறம் கூறான், அல்ல செயினும், ஒருவன்
புறம் கூறான் என்றல் இனிது.

1

அறன் அழீஇ அல்லவை செய்தலின் தீதே—
புறன் அழீஇப் பொய்த்து நகை.

2

புறம் கூறி, பொய்த்து, உயிர் வாழ்தலின், சாதல்
அறம் கூறும் ஆக்கம் தரும்.

3

கண் நின்று, கண் அறச் சொல்லினும், சொல்லற்க—
முன் இன்று பின் நோக்காச் சொல்.

4

அறம் சொல்லும் நெஞ்சத்தான் அன்மை புறம் சொல்லும்
புன்மையால் காணப்படும்.

5

பிறன் பழி கூறுவான் தன் பழியுள்ளும்
திறன் தெரிந்து கூறப்படும்.

6

பகச் சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர்—நகச் சொல்லி
நட்பு ஆடல் தேற்றாதவர்.

7

துன்னியார் குற்றமும் தூற்றும் மரபினார்,
என்னேகொல், ஏதிலார்மாட்டு?

8

அறன் நோக்கி ஆற்றும்கொல் வையம்—புறன் நோக்கிப்
புன் சொல் உரைப்பான் பொறை?

9

ஏதிலார் குற்றம்போல் தம் குற்றம் காண்கிற்பின்,
தீது உண்டோ, மன்னும் உயிர்க்கு?

10

20. பயன் இல சொல்லாமை

பல்லார் முனியப் பயன் இல சொல்லுவான்
எல்லாரும் எள்ளப்படும். 1

பயன் இல பல்லார்முன் சொல்லல், நயன் இல
நட்டார்கண் செய்தலின், தீது. 2

நயன் இலன் என்பது சொல்லும்—பயன் இல
பாரித்து உரைக்கும் உரை. 3

நயன் சாரா நன்மையின் நீக்கும்—பயன் சாராப்
பண்பு இல் சொல் பல்லாரகத்து. 4

சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும்—பயன் இல
நீர்மை உடையார் சொலின். 5

பயன் இல் சொல் பாராட்டுவாளை மகன் எனல்!
மக்கட் பதடி எனல்! 6

நயன் இல சொல்லினும் சொல்லுக! சான்றோர்
பயன் இல சொல்லாமை நன்று. 7

அரும் பயன் ஆயும் அறிவினார் சொல்லார்—
பெரும் பயன் இல்லாத சொல். 8

பொருள் தீர்ந்த பொச்சாந்தும் சொல்லார்—மருள் தீர்ந்த
மாசு அறு காட்சியவர். 9

சொல்லுக, சொல்லில் பயன் உடைய! சொல்லற்க,
சொல்லில் பயன் இலாச் சொல்! 10

21. தீவினை அச்சம்

தீவினையார் அஞ்சார்; விழுமியார் அஞ்சவர்—
தீவினை என்னும் செருக்கு. 1

தீயவை தீய பயத்தலான், தீயவை
தீயினும் அஞ்சப்படும். 2

அறிவினுள் எல்லாம் தலை என்ப—தீய
செறுவார்க்கும் செய்யா விடல். 3

மறந்தும் பிறன் கேடு குழற்க! குழின்,
அறம் குழும், குழ்ந்தவன் கேடு. 4

‘இலன்’ என்று தீயவை செய்யற்க! செய்யின்.
இலன் ஆகும், மற்றும் பெயர்த்து. 5

தீப் பால தான் பிறர்கண் செய்யற்க—நோய்ப் பால
தன்னை அடல் வேண்டாதான்!

6

எனைப் பகை உற்றாரும் உய்வர்; வினைப் பகை
வீயாது, பின் சென்று, அடும்.

7

தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல் தன்னை
வீயாது அடி உறைந்தற்று.

8

தன்னைத் தான் காதலன் ஆயின், எனைத்து ஒன்றும்
துன்னற்க, தீவினைப் பால்!

9

அருங் கேடன் என்பது அறிக—மருங்கு ஓடித்
தீவினை செய்யான் எனின்!

10

22. ஒப்புரவு அறிதல்

கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு; மாரிமாட்டு
என் ஆற்றும் கொல்லோ, உலகு?

1

தாள் ஆற்றித் தந்த பொருள் எல்லாம் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு.

2

புத்தேள் உலகத்தும், ஈண்டும், பெறல் அரிதே—
ஒப்புரவின் நல்ல பிற.

3

ஒத்தது அறிவான் உயிர் வாழ்வான்; மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப்படும்.

4

ஊருணி நீர் நிறைந்தற்றே—உலகு அவாம்
பேர் அறிவாளன் திரு.

5

பயன் மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால்—செல்வம்
நயன் உடையான்கண் படின.

6

மருந்து ஆகித் தப்பா மரத்தற்றால்—செல்வம்
பெருந்தகையான்கண் படின.

7

இடன் இல் பருவத்தும், ஒப்புரவிற்கு ஒல்கார்—
கடன் அறி காட்சியவர்.

8

நயன் உடையான் நல்குர்ந்தான் ஆதல் செய்யும் நீர
செய்யாது அமைகலா ஆறு.

9

*ஒப்புரவினால் வரும், கேடு' எனின், அஃது ஒருவன்
விற்றுக் கோள் தக்கது உடைத்து.

10

23. ஈகை

- வறியார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை; மற்று எல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீரது உடைத்து. 1
- ‘நல்லாறு’ எனினும், கொளல் தீது; ‘மேல் உலகம்
இல்’ எனினும், ஈதலே நன்று. 2
- ‘இலன்’ என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலன் உடையான்கண்ணே உள. 3
- இன்னாது, இரக்கப்படுதல்—இரந்தவர்
இன் முகம் காணும் அளவு. 4
- ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசி ஆற்றல்; அப் பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின். 5
- அற்றார் அழி பசி தீர்த்தல்! அஃது ஒருவன்
பெற்றான் பொருள் வைப்பு உழி. 6
- பாத்து ஊண் மரீஇயவனைப் பசி என்னும்
திப் பிணி தீண்டல் அரிது. 7
- ஈத்து உவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல்—தாம் உடைமை
வைத்து இழக்கும் வன்கணவர்? 8
- இரத்தலின் இன்னாது மன்ற—நிரப்பிய
தாமே தமிழர் உணல். 9
- சாதலின் இன்னாது இல்லை; இனிது, அதூஉம்
ஈதல் இயையாக்கடை. 10

24. புகழ்

- ஈதல்! இசைபட வாழ்தல்! அது அல்லது
ஊதியம் இல்லை, உயிர்க்கு. 1
- உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கு ஒன்று
ஈவார்மேல் நிற்கும் புகழ். 2
- ஒன்று உலகத்து உயர்ந்த புகழ் அல்லால்,
பொன்றாது நிற்பது ஒன்று இல். 3
- நில வரை நீள் புகழ் ஆற்றின், புலவரைப்
போற்றாது, புத்தேன் உலகு. 4
- நத்தம்போல் கேடும், உளதாகும் சாக்காடும்,
வித்தகர்க்கு அல்லால் அரிது. 5

தோன்றின், புகழொடு தோன்றுக! அஃது இலார்
தோன்றலின் தோன்றுமை நன்று. 6

புகழ்பட வாழாதார் தம் நோவார், தம்மை
இகழ்வாரை நோவது எவன்? 7

‘வசை’ என்ப, வையத்தார்க்கு எல்லாம்—‘இசை’ என்னும்
எச்சம் பெறுஅவிடின். 8

வசை இலா வண் பயன் குன்றும்—இசை இலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம். 9

வசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார்; இசை ஒழிய
வாழ்வாரே வாழாதவர். 10

2. துறவற இயல்

25. அருள் உடைமை

அருட் செல்வம், செல்வத்துள் செல்வம்; பொருட் செல்வம்
பூரியார்கண்ணும் உள. 1

நல் ஆற்றான் நாடி அருள் ஆள்க! பல் ஆற்றான்
தேரினும் அஃதே துணை. 2

அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்கு இல்லை—இருள் சேர்ந்த
இன்னு உலகம் புகல். 3

‘மன் உயிர் ஒம்பி, அருள் ஆள்வாற்கு இல்’ என்ப—
‘தன் உயிர் அஞ்சும் வினை.’ 4

அல்லல், அருள் ஆள்வார்க்கு இல்லை; வளி வழங்கும்
மல்லல் மா ஞாலம் கரி. 5

‘பொருள் நீங்கிப் பொச்சாந்தார்’ என்பர்—‘அருள் நீங்கி
அல்லவை செய்து ஒழுகுவார்.’ 6

அருள் இல்லார்க்கு அவ் உலகம் இல்லை—பொருள் இல்லார்க்கு
இவ் உலகம் இல்லாகியாங்கு. 7

பொருள் அற்றார் பூப்பர் ஒருகால்; அருள் அற்றார்
அற்றார்; மற்று ஆதல் அரிது. 8

தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால்—தேரின்,
அருளாதான் செய்யும் அறம். 9

வலியார்முன் தன்னை நினைக்க—தான் தன்னின்
மெலியார்மேல் செல்லும் இடத்து. 10

26. புலால் மறுத்தல்

- தன் ஊன் பெருக்கற்குத் தான் பிறிது ஊன் உண்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்? 1
- பொருள் ஆட்சி போற்றுதார்க்கு இல்லை; அருள் ஆட்சி
ஆங்கு இல்லை, ஊன் தின்பவர்க்கு. 2
- படை கொண்டார் நெஞ்சம்போல் நன்று ஊக்காது — ஒன்றன்
உடல் சுவை உண்டார் மனம். 3
- ‘அருள், அல்லது, யாது?’ எனின், — கொல்லாமை, கோறல்:
பொருள் அல்லது, அவ் ஊன் தினல். 4
- உண்ணாமை உள்ளது உயிர்நிலை; ஊன் உண்ண,
அண்ணாத்தல் செய்யாது, அளறு. 5
- தின்றபொருட்டால் கொல்லாது உலகு எனின், யாரும்
விலைப்பொருட்டால் ஊன் தருவார் இல். 6
- உண்ணாமை வேண்டும், புலாஅல் — பிறிது ஒன்றன்
புண்; அது உணர்வார்ப் பெறின். 7
- செயிரின் தலைப்பிரிந்த காட்சியார் உண்ணார்,
உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன். 8
- அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின், ஒன்றன்
உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று. 9
- கொல்லான், புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி,
எல்லா உயிரும் தொழும். 10

27. தவம்

- உற்ற நோய் நோன்றல், உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை,
அற்றே — தவத்திற்கு உரு. 1
- தவமும் தவம் — உடையார்க்கு ஆகும்; அவம், அதனை
அஃது இலார் மேற்கொள்வது. 2
- துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி, மறந்தார்கொல் —
மற்றையவர்கள், தவம்! 3
- ஒன்றர்த் தெறலும், உவந்தாரை ஆக்கலும்,
எண்ணின், தவத்தான் வரும். 4
- வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தலான், செய் தவம்
சுண்டு முயலப்படும். 5

தவம் செய்வார் தம் கருமம் செய்வார்; மற்று அல்லார்
அவம் செய்வார், ஆசையுள் பட்டு. 6

சுடச் சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும்—துன்பம்
சுடச்சுட நோற்கிற்பவர்க்கு. 7

தன் உயிர் தான் அறப் பெற்றானே ஏனைய
மன் உயிர் எல்லாம் தொழும். 8

சூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும்—நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு. 9

இலர் பலர் ஆகிய காரணம்—நோற்பார்
சிலர்; பலர் நோலாதவர். 10

28. கூடா ஒழுக்கம்

வஞ்ச மனத்தான் படிற்று ஒழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்தும் அகத்தே நகும். 1

வான் உயர் தோற்றம் எவன்செய்யும்—தன் நெஞ்சம்
தான் அறி குற்றப்படின? 2

வலி இல் நிலைமையான் வல் உருவம் பெற்றம்
புலியின் தோல் போர்த்து மேய்ந்தற்று. 3

தவம் மறைந்து, அல்லவை செய்தல்—புதல்மறைந்து
வேட்டுவன் புள் சிமிழ்த்தற்று. 4

‘பற்று அற்றேம்’ என்பார் படிற்று ஒழுக்கம், ‘எற்று! எற்று!’ என்று
ஏதம் பலவும் தரும். 5

நெஞ்சின் துறவார், துறந்தார்போல் வஞ்சித்து,
வாழ்வாரின் வன்கணர் இல். 6

புறம் குன்றி கண்டனையரேனும், அகம் குன்றி
ஐக்கின் கரியார் உடைத்து. 7

மனத்தது மாசு ஆக, மாண்டார் நீர் ஆடி,
மறைந்து ஒழுகும் மாந்தர் பலர். 8

கணை கொடிது; யாழ் கோடு செவ்விது; ஆங்கு அன்ன
வினைபடு பாலால் கொளல். 9

மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா—உலகம்
பழித்தது ஒழித்துவிடின். 10

29. கள்ளாமை

- எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான் எனேத்து ஒன்றும்
கள்ளாமை காக்க, தன் நெஞ்சு! 1
- உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே; 'பிறன் பொருளைக்
கள்ளத்தால் கள்வேம்' எனல்! 2
- களவினால் ஆகிய ஆக்கம், அளவு இறந்து,
ஆவது போல, கெடும். 3
- களவின்கண் கன்றிய காதல் விளைவின்கண்
வீயா விழுமம் தரும். 4
- அருள் கருதி அன்புடையர் ஆதல் பொருள் கருதிப்
பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண் இல். 5
- அளவின்கண் நின்று ஒழுகலாற்றார்—களவின்கண்
கன்றிய காதலவர். 6
- களவு என்னும் கார் அறிவு ஆண்மை அளவு என்னும்
ஆற்றல் புரிந்தார்கண் இல். 7
- அளவு அறிந்தார் நெஞ்சத்து அறம்போல, நிற்கும்,
களவு அறிந்தார் நெஞ்சில் கரவு. 8
- அளவு அல்ல செய்து, ஆங்கே வீவர்—களவு அல்ல
மற்றைய தேற்றாதவர். 9
- கள்வார்க்குத் தள்ளும், உயிர்நிலை; கள்ளார்க்குத்
தள்ளாது, புத்தேள் உலகு. 10

30. வாய்மை

- 'வாய்மை எனப்படுவது யாது?' எனின், யாது ஒன்றும்
தீமை இலாத சொல்லல். 1
- பொய்ய்மையும் வாய்மை இடத்த—புரை தீர்ந்த
நன்மை பயக்கும் எனின். 2
- தன் நெஞ்சு அறிவது பொய்யற்க; பொய்த்தபின்,
தன் நெஞ்சே தன்னைச் சுடும். 3
- உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகின், உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன். 4
- மனத்தொடு வாய்மை மொழியின், தவத்தொடு
தானம் செய்வாரின் தலை. 5

- பொய்யாமை அன்ன புகழ் இல்லை; எய்யாமை,
எல்லா அறமும் தரும். 6
- பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின், அறம் பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று. 7
- புறம் தூய்மை நீரான் அமையும்;—அகம் தூய்மை
வாய்மையான் காணப்படும். 8
- எல்லா விளக்கும் விளக்கு அல்ல; சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு. 9
- யாம் மெய்யாக் கண்டவற்றுள், இல்லை—எனைத்து ஒன்றும்
வாய்மையின் நல்ல பிற. 10

31. வெகுளாமை

- செல் இடத்துக் காப்பான் சினம் காப்பான்; அல் இடத்து,
காக்கின் என்? காவாக்கால் என்? 1
- செல்லா இடத்துச் சினம் தீது; செல் இடத்தும்,
இல், அதனின் தீய பிற. 2
- மறத்தல், வெகுளியை யார்மாட்டும்—தீய
பிறத்தல் அதனான் வரும்! 3
- நகையும் உவகையும் கொல்லும் சினத்தின்
பகையும் உளவோ, பிற? 4
- தன்னைத் தான் காக்கின், சினம் காக்க! காவாக்கால்,
தன்னையே கொல்லும், சினம். 5
- சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக்கொல்லி இனம் என்னும்
ஏமப் புணையைச் சுடும். 6
- சினத்தைப் பொருள் என்று கொண்டவன் கேடு
நிலத்து அறைந்தான் கை பிழையாதற்று. 7
- இணர் எரி தோய்வன்ன இன்னு செயினும்,
புணரின் வெகுளாமை நன்று. 8
- உள்ளிய எல்லாம் உடன் எய்தும்—உள்ளத்தால்
உள்ளான் வெகுளி எனின். 9
- இறந்தார் இறந்தார் அணையர்; சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார் துணை. 10

32. இன்னு செய்யாமை

- சிறப்பு ஈனும் செல்வம் பெறினும், பிறர்க்கு இன்னு
செய்யாமை மாசு அற்றார் கோள். 1
- கூறுத்து இன்னு செய்த அக்கண்ணும், மறுத்து இன்னு
செய்யாமை மாசு அற்றார் கோள். 2
- செய்யாமல் செற்றார்க்கும் இன்னுத செய்தபின்,
உய்யா விழுமம் தரும். 3
- இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண
நல் நயம் செய்து, விடல். 4
- அறிவினான் ஆகுவது உண்டோ—பிறிதின் நோய்
தம் நோய்போல் போற்றாக்கடை? 5
- இன்னு எனத் தான் உணர்ந்தவை, துன்னுமை
வேண்டும், பிறன்கண் செயல். 6
- எனைத்தானும், எஞ்ஞான்றும், யார்க்கும், மனத்தான் ஆம்
மாணு செய்யாமை தலை. 7
- தன் உயிர்க்கு இன்னுமை தான் அறிவான். என்கொலோ,
மன் உயிர்க்கு இன்னு செயல்? 8
- பிறர்க்கு இன்னு முற்பகல் செய்யின், தமக்கு இன்னு
பிற்பகல் தாமே வரும். 9
- நோய் எல்லாம் நோய் செய்தார் மேலவாம்; நோய் செய்யார்,
நோய் இன்மை வேண்டுவவர். 10

33. கொல்லாமை

- ‘அறவினை யாது?’ எனின், கொல்லாமை; கோறல்
பிற வினை எல்லாம் தரும். 1
- பகுத்து உண்டு, பல் உயிர் ஒம்புதல் நாலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை. 2
- ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை; மற்று அதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று. 3
- ‘நல்லாறு எனப்படுவது யாது?’ எனின், யாது ஒன்றும்
கொல்லாமை சூழும் நெறி. 4
- நிலை அஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாம், கொலை அஞ்சிக்
கொல்லாமை சூழ்வான், தலை. 5

கொல்லாமை மேற்கொண்டு ஒழுகுவான் வாழ்நாள்மேல்
செல்லாது, உயிர் உண்ணும் கூற்று. 6

தன் உயிர் நீப்பினும் செய்யற்க—தான் பிறிது
இன் உயிர் நீக்கும் வினை! 7

நன்று ஆகும் ஆக்கம் பெரிது எனினும், சான்றோர்க்குக்
கொன்று ஆகும் ஆக்கம் கடை. 8

கொலை வினையர் ஆகிய மாக்கள் புலை வினையர்,
புன்மை தெரிவார் அகத்து. 9

‘உயிர் உடம்பின் நீக்கியார்’ என்ப—‘செயிர் உடம்பின்
செல்லாத் தீ வாழ்க்கையவர்.’ 10

34. நிலையாமை

நில்லாதவற்றை நிலையின என்று உணரும்
புல்லறிவு ஆண்மை கடை. 1

கூத்தாட்டு அவைக்குழாத்தற்றே, பெருஞ் செல்வம்;
போக்கும், அது விளிந்தற்று. 2

அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம்; அது பெற்றால்,
அற்குப ஆங்கே செயல்! 3

நாள் என ஒன்றுபோல் காட்டி, உயிர், ஈரும்
வாளது—உணர்வார்ப் பெறின். 4

நாச் செற்று, விக்குள் மேல்வாராமுன், நல் வினை
மேற்சென்று செய்யப்படும். 5

‘நெருநல் உளன், ஒருவன்; இன்று இல்லை!’ என்னும்
பெருமை உடைத்து, இவ் உலகு. 6

ஒருபொழுதும் வாழ்வது அறியார், கருதுப—
கோடியும் அல்ல, பல. 7

குடம்பை தனித்து ஒழியப் புள் பறந்தற்றே—
உடம்பொடு உயிரிடை நட்பு. 8

உறங்குவது போலும், சாக்காடு; உறங்கி
விழிப்பது போலும், பிறப்பு. 9

புக்கில் அமைந்தின்கொல்லோ—உடம்பினுள்
துச்சில் இருந்த உயிர்க்கு! 10

35. துறவு

- யாதனின் யாதனின் நீங்கியான், நோதல்
அதனின் அதனின் இலன். 1
- வேண்டின், உண்டாகத் துறக்க; துறந்தபின்,
ஈண்டு இயற்பால பல. 2
- அடல் வேண்டும், ஐந்தன் புலத்தை; விடல் வேண்டும்,
வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு. 3
- இயல்பு ஆகும், நோன்பிற்கு ஒன்று இன்மை; உடைமை
மயல் ஆகும், மற்றும் பெயர்த்து. 4
- மற்றும் தொடர்ப்பாடு எவன்கொல்? பிறப்பு அறுக்கல்
உற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை. 5
- ‘யான்’, ‘எனது’, என்னும் செருக்கு அறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும். 6
- பற்றி விடாஅ, இடும்பைகள்—பற்றினைப்
பற்றி, விடாஅதவர்க்கு. 7
- தலைப்பட்டார், தீரத் துறந்தார்; மயங்கி
வலைப்பட்டார், மற்றையவர். 8
- பற்று அற்றகண்ணே பிறப்பு அறுக்கும்; மற்றும்
நிலையாமை காணப்படும். 9
- பற்றுக, பற்றுஅற்றான் பற்றினை! அப் பற்றைப்
பற்றுக, பற்று விடற்கு! 10

36. மெய் உணர்தல்

- பொருள் அல்லவற்றைப் பொருள் என்று உணரும்
மருளான் ஆம், மாணாப் பிறப்பு. 1
- இருள் நீங்கி இன்பம் பயக்கும்—மருள் நீங்கி
மாசு அறு காட்சியவர்க்கு. 2
- ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணியது உடைத்து. 3
- ஐஉணர்வு எய்தியக் கண்ணும் பயம் இன்றே—
மெய் உணர்வு இல்லாதவர்க்கு. 4
- எப் பொருள் எத் தன்மைத்துஆயினும், அப் பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு. 5

- கற்று ஈண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்,
மற்று ஈண்டு வாரா நெறி. 6
- ஓர்த்து உள்ளம் உள்ளது உணரின் ஒருதலையா,
பேர்த்து உள்ளவேண்டா பிறப்பு. 7
- பிறப்பு என்னும் பேதைமை நீங்க, சிறப்பு என்னும்
செம்பொருள் காண்பது அறிவு. 8
- சார்பு உணர்ந்து, சார்பு கெட ஒழுகின், மற்று அழித்துச்
சார்தரா, சார்தரும் நோய். 9
- காமம், வெகுளி, மயக்கம், இவை மூன்றன்
நாமம் கெட, கெடும் நோய். 10

37. அவா அறுத்தல்

- ‘அவா’ என்ப—‘எல்லா உயிர்க்கும், எஞ் ஞான்றும்,
தவாஅப் பிறப்பு ஈனும் வித்து.’ 1
- வேண்டுங்கால், வேண்டும் பிறவாமை; மற்று அது
வேண்டாமை வேண்ட, வரும். 2
- வேண்டாமை அன்ன விழுச் செல்வம் ஈண்டு இல்லை;
யாண்டும் அஃது ஒப்பது இல். 3
- தூஉய்மை என்பது அவா இன்மை; மற்று அது
வாஅய்மை வேண்ட, வரும். 4
- அற்றவர் என்பார் அவா அற்றார்; மற்றையார்
அற்று ஆக அற்றது இலர். 5
- அஞ்சுவது ஓரும் அறனே; ஒருவனை
வஞ்சிப்பது ஓரும் அவா. 6
- அவாவினை ஆற்ற அறுப்பின், தவா வினை
தான்வேண்டும் ஆற்றான் வரும். 7
- அவா இல்லார்க்கு இல்லாகும் துன்பம்; அஃது உண்டேல்,
தவாஅது மேன்மேல் வரும். 8
- இன்பம் இடையறாது, ஈண்டும்—அவா என்னும்
துன்பத்துள் துன்பம் கெடின். 9
- ஆரா இயற்கை அவா நீப்பின், அந் நிலையே
பேரா இயற்கை தரும். 10

38. ஊழ்

- ஆகு ஊழால் தோன்றும், அசைவு இன்மை; கைப்பொருள்
போகு ஊழால் தோன்றும், மடி. 1
- பேதைப் படுக்கும், இழவு ஊழ்; அறிவு அகற்றும்,
ஆகல் ஊழ் உற்றக்கடை. 2
- நுண்ணிய நூல் பல கற்பினும், மற்றும் தன்
உண்மை அறிவே மிகும். 3
- இரு வேறு, உலகத்து இயற்கை: திரு வேறு;
தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு. 4
- நல்லவை எல்லாம் தீய ஆம்; தீயவும்
நல்ல ஆம்;—செல்வம் செயற்கு. 5
- பரியினும் ஆகாவாம், பால் அல்ல; உய்த்துச்
சொரியினும் போகா, தம. 6
- வகுத்தான் வகுத்த வகை அல்லால், கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது. 7
- துறப்பார்மன், துப்புரவு இல்லார்—உறற்பால
ஊட்டா கழியும் எனின். 8
- நன்று ஆம் கால் நல்லவாக் காண்பவர், அன்று ஆம் கால்,
அல்லற்படுவது எவன்? 9
- ஊழின் பெருவலி யா உள—மற்று ஒன்று
சூழினும், தான் முந்துறும்? 10

பொருட் பால்

1. அரசு இயல்

39. இறை மாட்சி

- படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண், ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு. 1
- அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக்கம், இந் நான்கும்
எஞ்சாமை—வேந்தற்கு இயல்பு. 2
- தூங்காமை, கல்வி, துணிவுடைமை, இம் மூன்றும்
நீங்கா—நிலன் ஆள்பவற்கு. 3
- அறன் இழுக்காது, அல்லவை நீக்கி, மறன் இழுக்கா
மானம் உடையது—அரசு. 4
- இயற்றலும், ஈட்டலும், காத்தலும், காத்த
வகுத்தலும், வல்லது—அரசு. 5
- காட்சிக்கு எளியன், கடுஞ் சொல்லன் அல்லனேல்,
மீக்கூறும், மன்னன் நிலம். 6
- இன் சொலால் ஈத்து, அளிக்க வல்லாற்குத் தன் சொலால்
தான் கண்டனைத்து, இவ் உலகு. 7
- முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன், 'மக்கட்கு
இறை' என்று வைக்கப்படும். 8
- செவி கைப்பச் சொற் பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கும், உலகு. 9
- கொடை, அளி, செங்கோல், குடி-ஓம்பல், நான்கும்
உடையான் ஆம், வேந்தர்க்கு ஒளி. 10

40. கல்வி

- கற்க, கசடு அற, கற்பவை! கற்றபின்,
நிற்க, அதற்குத் தக! 1
- ‘எண்’ என்ப, ஏனை ‘எழுத்து’ என்ப, இவ் இரண்டும்
‘கண்’ என்ப, வாழும் உயிர்க்கு. 2
- கண் உடையர் என்பவர் கற்றோர்; முகத்து இரண்டு
புண் உடையர், கல்லாதவர். 3
- உவப்பத் தலைக்கூடி, உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே—புலவர் தொழில். 4
- உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றும் கற்றார்;
கடையரே, கல்லாதவர். 5
- தொட்டனைத்து ஊறும், மணற் கேணி;—மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத்து ஊறும், அறிவு. 6
- யாதானும் நாடு ஆமால்; ஊர் ஆமால்; என், ஒருவன்
சாம் துணையும் கல்லாதவாறு? 7
- ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வி ஒருவற்கு
எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து. 8
- தாம் இன்புறுவது உலகு இன்புறக் கண்டு,
காமுறுவர், கற்று அறிந்தார். 9
- கேடு இல் விழுச் செல்வம் கல்வி; ஒருவற்கு
மாடு அல்ல, மற்றையவை. 10

41. கல்லாமை

- அரங்கு இன்றி வட்டு ஆடியற்றே—நிரம்பிய
நூல் இன்றிக் கோட்டி கொளல். 1
- கல்லாதான் சொல் காமுறுதல், முலை இரண்டும்
இல்லாதாள் பெண் காமுற்றற்று. 2
- கல்லாதவரும் நனி நல்லர்—கற்றார்முன்
சொல்லாது இருக்கப்பெறின். 3
- கல்லாதான் ஒட்பம் கழிய நன்று ஆயினும்,
கொள்ளார், அறிவு உடையார். 4
- கல்லா ஒருவன் தகைமை, தலைப்பெய்து
சொல்லாட, சோர்வுபடும். 5

- உளர் என்னும் மாத்திரையர் அல்லால், பயவாக்
களர் அனையர்—கல்லாதவர். 6'
- நுண் மாண் நுழை புலம் இல்லான் எழில் நலம்
மண் மாண் புனை பாவை அற்று. 7'
- நல்லார்கண் பட்ட வறுமையின் இன்னுதே—
கல்லார்கண் பட்ட திரு. 8'
- மேற்பிறந்தார் ஆயினும் கல்லாதார், கீழ்ப்பிறந்தும்
கற்றார் அனைத்து இலர் பாடு. 9'
- விலங்கொடு மக்கள் அனையர்—இலங்கு நூல்
கற்றாரொடு ஏனையவர். 10'

42. கேள்வி

- செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம்; அச் செல்வம்
செல்வத்துள் எல்லாம் தலை. 1'
- செவிக்கு உணவு இல்லாத போழ்து, சிறிது,
வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும். 2'
- செவியுணவின் கேள்வி உடையார், அவியுணவின்
ஆன்றாரொடு ஒப்பர், நிலத்து. 3'
- கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க; அஃது ஒருவற்கு
ஒற்கத்தின் ஊற்று ஆம் துணை. 4'
- இழுக்கல் உடை உழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே—
ஒழுக்கம் உடையார் வாய்ச் சொல். 5'
- எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க! அனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும். 6'
- பிழைத்து உணர்ந்தும் பேதைமை சொல்லார்—இழைத்து உணர்ந்து
ஈண்டிய கேள்வியவர். 7'
- கேட்பினும் கேளாத் தகையவே—கேள்வியால்
தோட்கப் படாத செவி. 8'
- நுணங்கிய கேள்வியர் அல்லார் வணங்கிய
வாயினர் ஆதல் அரிது. 9'
- செவியின் சுவை உணரா, வாய் உணர்வின், மாக்கள்
அவியினும் வாழினும் என்? 10'

43. அறிவு உடைமை

- அறிவு, அற்றம் காக்கும் கருவி; செறுவார்க்கும்
உள் அழிக்கல் ஆகா அரண். 1
- சென்ற இடத்தால் செலவிடா, தீது ஓரீஇ,
நன்றின்பால் உய்ப்பது—அறிவு. 2
- எப் பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும், அப் பொருள்
மெய்ப் பொருள் காண்பது—அறிவு. 3
- எண் பொருளவாகச் செலச் சொல்லி, தான் பிறர்வாய்
நுண் பொருள் காண்பது—அறிவு. 4
- உலகம் தழீஇயது ஒட்பம்; மலர்தலும்
கூம்பலும் இல்லது—அறிவு. 5
- எவ்வது உறைவது உலகம், உலகத்தொடு
அவ்வது உறைவது—அறிவு. 6
- அறிவு உடையார் ஆவது அறிவார்; அறிவு இலார்
அஃது அறிகல்லாதவர். 7
- அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை; அஞ்சுவது
அஞ்சல், அறிவார் தொழில். 8
- எதிரதாக் காக்கும் அறிவினார்க்கு இல்லை —
அதிர வருவதோர் நோய். 9
- அறிவு உடையார் எல்லாம் உடையார்; அறிவு இலார்
என் உடையரேனும் இலர். 10

44. குற்றம் கடிதல்

- செருக்கும், சினமும், சிறுமையும், இல்லார்
பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து. 1
- இவறலும், மாண்பு இறந்த மானமும், மாண
உவகையும்,—ஏதம், இறைக்கு. 2
- தினைத் துணையாம் குற்றம் வரினும், பனைத் துணையாக்
கொள்வர், பழி நாணுவார். 3
- குற்றமே காக்க, பொருளாக—குற்றமே,
அற்றம் தருஉம் பகை! 4
- வரும் முன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை, எரி முன்னர்
வைத்தாறு போல, கெடும். 5

- தன் குற்றம் நீக்கி, பிறர் குற்றம் கர்ணகிற்பின்,
என் குற்றம் ஆகும் இறைக்கு? 6
- செயற்பால செய்யாது இவறியான் செல்வம்
உயற்பாலது அன்றிக் கெடும். 7
- பற்று உள்ளம் என்னும் இவறன்மை, எற்றுள்ளும்
எண்ணப்படுவது ஒன்று அன்று. 8
- வியவற்க, எஞ்ஞான்றும் தன்னை! நயவற்க,
நன்றி பயவா வினை! 9
- காதல காதல் அறியாமை உய்க்கிற்பின்,
ஏதில, ஏதிலார் நூல். 10

45. பெரியாரைத் துணைக்கோடல்

- அறன் அறிந்து மூத்த அறிவு உடையார் கேண்மை,
திறன் அறிந்து, தேர்ந்து, கொளல். 1
- உற்ற நோய் நீக்கி, உறாஅமை முன் காக்கும்
பெற்றியார்ப் பேணிக் கொளல். 2
- அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே — பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல். 3
- தம்மின் பெரியார் தமரா ஒழுகுதல்,
வன்மையுள் எல்லாம் தலை. 4
- சூழ்வார் கண் ஆக ஒழுகலான், மன்னவன்
சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல். 5
- தக்கார் இனத்தனாய், தான் ஒழுக வல்லாளைச்
செற்றார் செயக்கிடந்தது இல். 6
- இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரை, யாரே,
கெடுக்கும் தகைமையவர்? 7
- இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்,
கெடுப்பார் இலானும், கெடும். 8
- முதல் இலார்க்கு ஊதியம் இல்லை;—மதலை ஆம்
சார்பு இலார்க்கு இல்லை, நிலை. 9
- பல்லார் பகை கொளலின் பத்து அடுத்த தீமைத்தே —
நல்லார் தொடர் கைவிடல். 10

46. சிற்றினம் சேரமை

- சிற்றினம் அஞ்சும், பெருமை; சிறுமைதான்
சுற்றமாச் சூழ்ந்துவிடும். 1
- நிலத்து இயல்பான் நீர் திரிந்து, அற்று ஆகும்;—மாந்தர்க்கு
இனத்து இயல்பது ஆகும், அறிவு. 2
- மனத்தான் ஆம், மாந்தர்க்கு உணர்ச்சி; இனத்தான் ஆம்,
'இன்னான்' எனப்படும் சொல். 3
- மனத்து உளது போலக் காட்டி, ஒருவற்கு
இனத்து உளது ஆகும்—அறிவு. 4
- மனம் தூய்மை, செய்வினை தூய்மை, இரண்டும்
இனம் தூய்மை தூவா வரும். 5
- மனம் தூயார்க்கு எச்சம் நன்று ஆகும்; இனம் தூயார்க்கு
இல்லை, நன்று ஆகா வினை. 6
- மன நலம் மன் உயிர்க்கு ஆக்கம்; இன நலம்
எல்லாப் புகழும் தரும். 7
- மன நலம் நன்கு உடையர் ஆயினும், சான்றோர்க்கு
இன நலம் ஏமாப்பு உடைத்து. 8
- மன நலத்தின் ஆகும், மறுமை; மற்று அஃதும்
இன நலத்தின் ஏமாப்பு உடைத்து. 9
- நல் இனத்தின் ஊங்கும் துணை இல்லை; தீ இனத்தின்
அல்லற்படுப்பதூஉம் இல். 10

47. தெரிந்து செயல் வகை

- அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி, வழிபயக்கும்
ஊதியமும் சூழ்ந்து, செயல்! 1
- தெரிந்த இனத்தொடு தேர்ந்து எண்ணிச் செய்வார்க்கு
அரும் பொருள் யாது ஒன்றும் இல். 2
- ஆக்கம் கருதி, முதல் இழக்கும் செய்வினை
ஊக்கார், அறிவு உடையார். 3
- தெளிவு இலதனைத் தொடங்கார்—இளிவு என்னும்
ஏதப்பாடு அஞ்சபவர். 4
- வகை அறச் சூழாது எழுதல், பகைவரைப்
பாத்திப் படுப்பது ஓர் ஆறு. 5

செய்தக்க அல்ல செயக் கெடும்; செய்தக்க
செய்யாமையானும் கெடும். 6

எண்ணித் துணிக, கருமம்; துணிந்தபின்,
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு. 7

ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம், பலர் நின்று
போற்றினும், பொத்துப்படும். 8

நன்று ஆற்றலுள்ளும் தவறு உண்டு—அவரவர்
பண்பு அறிந்து ஆற்றாக்கடை. 9

எள்ளாத எண்ணிச் செயல்வேண்டும்—தம்மொடு
கொள்ளாத கொள்ளாது உலகு. --- 10

48. வலி அறிதல்

வினை வலியும், தன் வலியும், மாற்றான் வலியும்,
துனை வலியும்; தூக்கிச் செயல். 1

ஒவ்வது அறிவது அறிந்து, அதன்கண் தங்கிச்
செல்வார்க்குச் செல்லாதது இல். 2

உடைத் தம் வலி அறியார், ஊக்கத்தின் ஊக்கி,
இடைக்கண் முரிந்தார் பலர். 3

அமைந்து ஆங்கு ஒழுகான், அளவு அறியான், தன்னை
வியந்தான், விரைந்து கெடும். 4

பீலி பெய் சாகாடும் அச்ச இறும்—அப் பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின். 5

நுனிக் கொம்பர் ஏறினார் அஃது இறந்து ஊக்கின்,
உயிர்க்கு இறுதி ஆகிவிடும். 6

ஆற்றின் அளவு அறிந்து ஈக; அது பொருள்
போற்றி வழங்கும் நெறி. 7

ஆகு ஆறு அளவு இட்டிது ஆயினும், கேடு இல்லை—
போகு ஆறு அகலாக்கடை. 8

அளவு அறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உள்போல
இல்லாகி, தோன்றாக் கெடும். 9

உள வரை தூக்காத ஒப்புரவு ஆண்மை,
வுள வரை வல்லைக் கெடும். 10

49. காலம் அறிதல்

- பகல் வெல்லும், கூகையைக் காக்கை;—இகல் வெல்லும்
வேந்தர்க்கு வேண்டும், பொழுது. 1
- பருவத்தொடு ஒட்ட ஒழுகல்—திருவினைத்
தீராமை ஆர்க்கும் கயிறு. 2
- அரு வினை என்ப உளவோ—கருவியான்
காலம் அறிந்து செயின்? 3
- ஞாலம் கருதினும், கைகூடும்—காலம்
கருதி, இடத்தான் செயின். 4
- காலம் கருதி இருப்பர்—கலங்காது
ஞாலம் கருதுபவர். 5
- ஊக்கம் உடையான் ஒடுக்கம் பொரு தகர்
தாக்கற்குப் பேரும் தகைத்து. 6
- பொள்ளென ஆங்கே புறம் வேரார்; காலம் பார்த்து,
உள் வேர்ப்பர், ஒள்ளியவர். 7
- செறுநரைக் காணின் சுமக்க; இறுவரை
காணின் கிழக்காம் தலை. 8
- எய்தற்கு அரியது இயைந்தக்கால், அந் நிலையே
செய்தற்கு அரிய செயல். 9
- கொக்கு ஒக்க, கூம்பும் பருவத்து; மற்று அதன்
குத்து ஒக்க, சீர்த்த இடத்து. 10

50. இடன் அறிதல்

- தொடங்கற்க எவ் வினையும்; எள்ளற்க—முற்றும்
இடம் கண்டபின் அல்லது! 1
- முரண் சேர்ந்த மொய்ம்பினவர்க்கும் அரண் சேர்ந்து ஆம்
ஆக்கம் பலவும் தரும். 2
- ஆற்றாரும் ஆற்றி அடுப—இடன் அறிந்து
போற்றார்கண் போற்றிச் செயின். 3
- எண்ணியார் எண்ணம் இழப்பர்—இடன் அறிந்து
துன்னியார் துன்னிச் செயின். 4
- நெடும் புனலுள் வெல்லும் முதலை; அடும், புனலின்
நீங்கின், அதனைப் பிற. 5

- கடல் ஓடா, கால் வல் நெடுந் தேர்; கடல் ஓடும்
நாவாயும் ஓடா, நிலத்து. 6
- அஞ்சாமை அல்லால், துணை வேண்டா — எஞ்சாமை
எண்ணி இடத்தான் செயின். 7
- சிறு படையான் செல் இடம் சேரின், உறு படையான்
ஊக்கம் அழிந்து விடும். 8
- சிறை நலனும் சீரும் இலர் எனினும், மாந்தர்
உறை நிலத்தொடு ஒட்டல் அரிது. 9
- கால் ஆழ் களரின் நரி அடும், கண் அஞ்சா
வேல் ஆள் முகத்த களிறு. 10

51. தெரிந்து தெளிதல்

- அறம், பொருள், இன்பம், உயிர் அச்சம், நான்கின்
திறம் தெரிந்து தேறப்படும். 1
- குடிப் பிறந்து, குற்றத்தின் நீங்கி, வடுப் பரியும்
நாண் உடையான்கட்டே தெளிவு. 2
- அரிய கற்று, ஆச அற்றார்கண்ணும், தெரியுங்கால்,
இன்மை அரிதே, வெளிறு. 3
- குணம் நாடி, குற்றமும் நாடி, அவற்றுள்
மிகை நாடி, மிக்க கொளல்! 4
- பெருமைக்கும், ஏனைச் சிறுமைக்கும், தத்தம்
கருமமே கட்டளைக் கல். 5
- அற்றாரைத் தேறுதல் ஒம்புக; மற்று அவர்
பற்று இலர்; நாணார் பழி. 6
- காதன்மை கந்தா, அறிவு அறியார்த் தேறுதல்
பேதைமை எல்லாம் தரும். 7
- தேரான், பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை
தீரா இடும்பை தரும். 8
- தேறற்க யாரையும், தேராது; தேர்ந்த பின்,
தேறுக, தேறும் பொருள். 9
- தேரான் தெளிவும், தெளிந்தான்கண் ஐயுறவும்,
தீரா இடும்பை தரும். 10

52. தெரிந்து வினையாடல்

- நன்மையும் தீமையும் நாடி, நலம் புரிந்த
தன்மையான் ஆளப்படும். 1
- வாரி பெருக்கி, வளம் படுத்து, உற்றவை
ஆராய்வான் செய்க வினை! 2
- அன்பு, அறிவு, தேற்றம், அவா இன்மை, இந் நான்கும்
நன்கு உடையான்கட்டே தெளிவு. 3
- எனை வகையான் தேறியக்கண்ணும், வினை வகையான்
வேறாகும் மாந்தர் பலர். 4
- அறிந்து, ஆற்றி, செய்கிற்பாற்கு அல்லால், வினைதான்
சிறந்தான் என்று ஏவற்பாற்று அன்று. 5
- செய்வானை நாடி, வினை நாடி, காலத்தோடு
எய்த உணர்ந்து, செயல்! 6
- ‘இதனை, இதனால், இவன் முடிக்கும்’ என்று ஆய்ந்து,
அதனை அவன்கண் விடல்! 7
- வினைக்கு உரிமை நாடிய பின்றை, அவனை
அதற்கு உரியன் ஆகச் செயல்! 8
- வினைக்கண் வினையுடையான் கேண்மை வேறாக
நினைப்பானை நீங்கும், திரு. 9
- நாள்தோறும் நாடுக, மன்னன் — வினைசெய்வான்
கோடாமைக் கோடாது உலகு. 10

53. சுற்றம் தழால்

- பற்று அற்றகண்ணும் பழமை பாராட்டுதல்
சுற்றத்தார்கண்ணே உள. 1
- விருப்பு அருச் சுற்றம் இயையின், அருப்பு அரு
ஆக்கம் பலவும் தரும். 2
- அளவளாவு இல்லாதான் வாழ்க்கை — குளவளாக்
கோடு இன்றி நீர் நிறைந்தற்று. 3
- சுற்றத்தால் சுற்றப்பட ஒழுகல், செல்வம்தான்
பெற்றத்தால் பெற்ற பயன். 4
- கொடுத்தலும் இன் சொலும் ஆற்றின், அடுக்கிய
சுற்றத்தால் சுற்றப்படும். 5

- பெருங் கொடையான், பேணுன் வெகுளி, அவனின்
மருங்கு உடையார் மா நிலத்து இல். 6
- காக்கை கரவா கரைந்து உண்ணும்; ஆக்கமும்
அன்ன நீரார்க்கே உள. 7
- பொது நோக்கான், வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்,
அது நோக்கி வாழ்வார் பலர். 8
- தமர் ஆகி, தன்-துறந்தார் சுற்றம் அமரமைக்
காரணம் இன்றி வரும். 9
- உழைப் பிரிந்து காரணத்தின் வந்தானே, வேந்தன்
இழைத்து இருந்து, எண்ணிக் கொளல். 10

54. பொச்சாவாமை

- இறந்த வெகுளியின் தீதே—சிறந்த
உவகை மகிழ்ச்சியின் சோர்வு. 1
- பொச்சாப்புக் கொல்லும் புகழை—அறிவினை
நிச்சம் நிரப்புக் கொன்றாங்கு. 2
- பொச்சாப்பார்க்கு இல்லை புகழ்மை; அது உலகத்து
எப் பால் நூலோர்க்கும் துணிவு. 3
- அச்சம் உடையார்க்கு அரண் இல்லை; ஆங்கு இல்லை,
பொச்சாப்பு உடையார்க்கு நன்கு. 4
- முன்னுறக் காவாது இழுக்கியான், தன் பிழை,
பின் ஊறு, இரங்கிவிடும். 5
- இழுக்காமை யார்மாட்டும், என்றும், வழுக்காமை
வாயின், அஃது ஒப்பது இல். 6
- அரிய என்று ஆகாத இல்லை — பொச்சாவாக்
கருவியான் போற்றிச் செயின். 7
- புகழ்ந்தவை போற்றிச் செயல் வேண்டும்; செய்யாது
இகழ்ந்தார்க்கு எழுமையும் இல். 8
- இகழ்ச்சியின் கெட்டாரை உள்ளாக — தாம் தம்
மகிழ்ச்சியின் மைந்துறும் போழ்து! 9
- உள்ளியது எய்தல் எளிதுமன் — மற்றும் தான்
உள்ளியது உள்ளப்பெறின். 10

55. செங்கோன்மை

ஓர்ந்து, கண்ணோடாது, இறை புரிந்து, யார்மாட்டும்
தேர்ந்து, செய்வஃதே முறை.

1

வான் நோக்கி வாழும் உலகு எல்லாம்;—மன்னவன்
கோல் நோக்கி வாழும் குடி.

2

அந்தணர் நூற்கும், அறத்திற்கும், ஆதியாய்
நின்றது—மன்னவன் கோல்.

3

குடி தழீஇக் கோல் ஓச்சம் மா நில மன்னன்
அடி தழீஇ நிற்கும், உலகு.

4

இயல்புளிக் கோல் ஓச்சம் மன்னவன் நாட்ட—
பெயலும் விளையுளும் தொக்கு.

5

வேல் அன்று, வென்றி தருவது; மன்னவன்
கோல்; அதுஉம், கோடாது எனின்.

6

இறை காக்கும், வையகம் எல்லாம்; அவனை
முறை காக்கும், முட்டாச் செயின்.

7

எண் பதத்தான் ஓரா, முறை செய்யா, மன்னவன்
தண் பதத்தான் தானே கெடும்.

8

குடி புறங்காத்து, ஒம்பி, குற்றம் கடிதல்
வடு அன்று; வேந்தன் தொழில்.

9

கொலையின், கொடியாரை, வேந்து ஒறுத்தல் பைங்கூழ்
களை கட்டதனெடு நேர்.

10

56. கொடுங்கோன்மை

கொலை மேற்கொண்டாரின் கொடிதே—அலை மேற்கொண்டு
அல்லவை செய்து ஒழுகும் வேந்து.

1

வேலொடு நின்றான், 'இடு' என்றது போலும்—
கோலொடு நின்றான் இரவு.

2

நாஸ்தொறும் நாடி, முறைசெய்யா மன்னவன்
நாஸ்தொறும் நாடு கெடும்.

3

கூழும் குடியும் ஒருங்கு இழக்கும்—கோல் கோடி,
கூழாது, செய்யும் அரசு.

4

அல்லற்பட்டு, ஆற்றாது, அழுத கண்ணீர் அன்றே—
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை.

5

மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கோன்மை; அஃது இன்றேல்,
மன்னுவாம், மன்னர்க்கு ஒளி.

6

துளி இன்மை ஞாலத்திற்கு எற்று? அற்றே, வேந்தன்
அளி இன்மை வாழும் உயிர்க்கு.

7

இன்மையின் இன்னாது, உடைமை—முறை செய்யா
மன்னவன் கோற்கீழ்ப் படின.

8

முறை கோடி மன்னவன் செய்யின், உறை கோடி
ஒல்லாது, வானம் பெயல்.

9

ஆ பயன் குன்றும்; அறுதொழிலோர் நூல் மறப்பர்;—
காவலன் காவான் எனின்.

10

57. வெருவந்த செய்யாமை

தக்காங்கு நாடி, தலைச்செல்லா வண்ணத்தால்
ஒத்தாங்கு ஒறுப்பது வேந்து.

1

கடிது ஓச்சி, மெல்ல எறிக—நெடிது ஆக்கம்
நீங்காமை வேண்டுபவர்.

2

வெருவந்த செய்து ஒழுகும் வெங் கோலன் ஆயின்,
ஒருவந்தம் ஒல்லைக் கெடும்.

3

‘இறை கடியன்’ என்று உரைக்கும் இன்னாச் சொல் வேந்தன்
உறை கடுகி ஒல்லைக் கெடும்.

4

அருஞ் செவ்வி, இன்ன முகத்தான் பெருஞ் செல்வம்
பேளய் கண்டன்னது உடைத்து.

5

கடுஞ் சொல்லன், கண் இலன் ஆயின், நெடுஞ் செல்வம்
நீடு இன்றி, ஆங்கே கெடும்.

6

கடு மொழியும், கையிகந்த தண்டமும், வேந்தன்
அடு முரண் தேய்க்கும் அரம்.

7

இனத்து ஆற்றி, எண்ணாத வேந்தன் சினத்து ஆற்றிச்
சீறின, சிறுகும் திரு.

8

செரு வந்த போழ்தில், சிறை செய்யா வேந்தன்,
வெருவந்து, வெய்து கெடும்.

9

கல்லார்ப் பிணிக்கும், கடுங் கோல்; அது அல்லது
இல்லை, நிலக்குப் பொறை.

10

58. கண்ணோட்டம்

- கண்ணோட்டம் என்னும் கழிபெருங் காரிகை
உண்மையான், உண்டு இவ் உலகு. 1
- கண்ணோட்டத்து உள்ளது உலகியல்; அஃது இலார்
உண்மை நிலக்குப் பொறை. 2
- பண் என் ஆம், பாடற்கு இயைபு இன்றேல்?—கண் என் ஆம்,
கண்ணோட்டம் இல்லாத கண்? 3
- உளபோல் முகத்து எவன் செய்யும்—அளவினால்
கண்ணோட்டம் இல்லாத கண்? 4
- கண்ணிற்கு அணிகலம் கண்ணோட்டம்; அஃது இன்றேல்,
புண் என்று உணரப்படும். 5
- மண்ணோடு இயைந்த மரத்து அணையர்—கண்ணோடு
இயைந்து, கண்ணோடாதவர். 6
- கண்ணோட்டம் இல்லவர் கண் இலர்; கண் உடையார்
கண்ணோட்டம் இன்மையும் இல். 7
- கருமம் சிதையாமல் கண்ணோட வல்லார்க்கு
உரிமை உடைத்து, இவ் உலகு. 8
- ஒறுத்தாற்றும் பண்பினர்கண்ணும், கண்ணோடிப்
பொறுத்தாற்றும் பண்பே தலை. 9
- பெயக் கண்டும், நஞ்சு உண்டு அமைவர்—நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டுபவர். 10

59. ஒற்று ஆடல்

- ஒற்றும், உரை சான்ற நூலும், இவை இரண்டும்
தெற்றென்க, மன்னவன் கண். 1
- எல்லார்க்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும்
வல்லறிதல், வேந்தன் தொழில். 2
- ஒற்றினான் ஒற்றி, பொருள் தெரியா மன்னவன்
கொற்றம் கொளக் கிடந்தது இல். 3
- வினைசெய்வார், தம் சுற்றம், வேண்டாதார், என்று ஆங்கு
அனைவரையும் ஆராய்வது—ஒற்று. 4
- கடாஅ உருவொடு கண் அஞ்சாது, யாண்டும்
உகாஅமை வல்லதே—ஒற்று. 5

துறந்தார் படிவத்தர் ஆகி இறந்து, ஆராய்ந்து,
என் செயினும் சோர்வு இலது—ஒற்று. 6

மறைந்தவை கேட்க வற்று ஆகி, அறிந்தவை
ஐயப்பாடு இல்லதே—ஒற்று. 7

ஒற்று ஒற்றித் தந்த பொருளையும், மற்றும் ஓர்
ஒற்றினால் ஒற்றி, கொளல். 8

ஒற்று ஒற்று உணராமை ஆள்க; உடன் மூவர்
சொல் தொக்க தேறப்படும். 9

சிறப்பு அறிய ஒற்றின்கண் செய்யற்க; செய்யின்,
புறப்படுத்தான் ஆகும், மறை. 10

60. ஊக்கம் உடைமை

உடையர் எனப்படுவது ஊக்கம்; அஃது இல்லார்
உடையது உடையரோ, மற்று? 1

உள்ளம் உடைமை உடைமை; பொருள் உடைமை
நில்லாது நீங்கிவிடும். 2

‘ஆக்கம் இழந்தேம்!’ என்று அல்லாவார்—ஊக்கம்
ஒருவந்தம் கைத்து உடையார். 3

ஆக்கம் அதர் வினாய்ச் செல்லும்—அசைவு இலா
ஊக்கம் உடையானுழை. 4

வெள்ளத்து அனைய, மலர் நீட்டம்;—மாந்தர்தம்
உள்ளத்து அனையது, உயர்வு. 5

உள்ளுவது எல்லாம் உயர்வு உள்ளல்! மற்று அது
தள்ளினும், தள்ளாமை நீர்த்து. 6

சிதைவிடத்து ஒல்கார், உரவோர்;—புதை அம்பின்
பட்டுப் பாடு ஊன்றும் களிறு. 7

உள்ளம் இலாதவர் எய்தார்—‘உலகத்து
வள்ளியம்’ என்னும் செருக்கு. 8

பரியது கூர்ங் கோட்டது ஆயினும், யானை
வெருஉம், புலி தாக்குறின். 9

உரம் ஒருவற்கு உள்ள வெறுக்கை; அஃது இல்லார்
மரம்; மக்கள் ஆதலே வேறு. 10

61. மடி இன்மை

- குடி என்னும் குன்று விளக்கம், மடி என்னும்
மாசு ஊர, மாய்ந்து கெடும். 1
- மடியை மடியா ஒழுகல்—குடியைக்
குடியாக வேண்டுபவர்! 2
- மடி மடிக் கொண்டு ஒழுகும் பேதை பிறந்த
குடி மடியும், தன்னினும் முந்து. 3
- குடி மடிந்து, குற்றம் பெருகும்—மடி மடிந்து,
மாண்ட உஞற்று இலவர்க்கு. 4
- நெடு நீர், மறவி, மடி, துயில், நான்கும்
கெடும் நீரார் காமக் கலன். 5
- படி உடையார் பற்று அமைந்தக்கண்ணும், மடி உடையார்
மாண் பயன் எய்தல் அரிது. 6
- இடி புரிந்து, எள்ளும் சொல் கேட்பர்—மடி புரிந்து
மாண்ட உஞற்று இலவர். 7
- மடிமை குடிமைக்கண் தங்கின், தன் ஒன்றார்க்கு
அடிமை புகுத்திவிடும். 8
- குடி, ஆண்மையுள் வந்த குற்றம், ஒருவன்
மடி ஆண்மை மாற்ற, கெடும். 9
- மடி இலா மன்னவன் எய்தும்—அடி அளந்தான்
தாஅயது எல்லாம் ஒருங்கு. 10

62. ஆள்வினை உடைமை

- அருமை உடைத்து என்று அசாவாமை வேண்டும்;
பெருமை முயற்சி தரும். 1
- வினைக்கண் வினைகெடல் ஒம்பல்—வினைக் குறை
தீர்ந்தாரின் தீர்ந்தன்று, உலகு! 2
- தாளாண்மை என்னும் தகைமைக்கண் தங்கிற்றே—
வேளாண்மை என்னும் செருக்கு. 3
- தாளாண்மை இல்லாதான் வேளாண்மை, பேடி கை
வாள் ஆண்மை போல, கெடும். 4
- இன்பம் விழையான், வினை விழைவான் தன் கேளிர்
துன்பம் துடைத்து ஊன்றும் தூண். 5

முயற்சி திருவினை ஆக்கும்; முயற்று இன்மை
இன்மை புகுத்திவிடும். 6'

‘மடி உளாள், மா முகடி’ என்ப; மடி இலான்
தாள் உளாள், தாமரையினுள். 7'

பொறி இன்மை யார்க்கும் பழி அன்று; அறிவு அறிந்து,
ஆள்வினை இன்மை பழி. 8'

தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும், முயற்சி தன்
மெய் வருத்தக் கூலி தரும். 9'

ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் — உலைவு இன்றித்
தாழாது உஞற்றுபவர். 10'

63. இடுக்கண் அழியாமை

இடுக்கண் வருங்கால் நகுக! அதனை
அடுத்து ஊர்வது அஃது ஒப்பது இல். 1'

வெள்ளத்து அனைய இடும்பை, அறிவு உடையான்
உள்ளத்தின் உள்ள, கெடும். 2'

இடும்பைக்கு இடும்பை படுப்பர் — இடும்பைக்கு
இடும்பை படாஅதவர். 3'

மடுத்த வாய் எல்லாம் பகடு அன்னான் உற்ற
இடுக்கண் இடர்ப்பாடு உடைத்து. 4'

அடுக்கி வரினும், அழிவு இலான் உற்ற
இடுக்கண் இடுக்கண் படும். 5'

‘அற்றேம்!’ என்று அல்லற்படுபவோ — ‘பெற்றேம்!’ என்று
ஓம்புதல் தேற்றாதவர். 6'

‘இலக்கம், உடம்பு இடும்பைக்கு’ என்று, கலக்கத்தைக்
கையாறாக் கொள்ளாதாம், மேல். 7'

இன்பம் விழையான், ‘இடும்பை இயல்பு’ என்பான்,
துன்பம் உறுதல் இலன். 8'

இன்பத்துள் இன்பம் விழையாதான், துன்பத்துள்
துன்பம் உறுதல் இலன். 9'

இன்னாமை இன்பம் எனக் கொளின், ஆகும், தன்
ஓன்னார் விழையும் சிறப்பு. 10'

2. அமைச்சு இயல்

64. அமைச்சு

- கருவியும், காலமும், செய்கையும், செய்யும்
அருவினையும், மாண்டது—அமைச்சு. 1
- வன்கண், குடிகாத்தல், கற்று அறிதல், ஆள்வினையோடு,
ஐந்துடன் மாண்டது—அமைச்சு. 2
- பிரித்தலும், பேணிக்கொளலும், பிரிந்தார்ப்
பொருத்தலும், வல்லது—அமைச்சு. 3
- தெரிதலும், தேர்ந்து செயலும், ஒருதலையாச்
சொல்லலும் வல்லது—அமைச்சு. 4
- அறன் அறிந்து, ஆன்று அமைந்த சொல்லான், எஞ்ஞான்றும்
திறன் அறிந்தான், தேர்ச்சித் துணை. 5
- மதிநுட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு அதி நுட்பம்
யா உள, முன் நிற்பவை? 6
- செயற்கை அறிந்தக்கடைத்தும், உலகத்து
இயற்கை அறிந்து, செயல்! 7
- அறி கொன்று, அறியான் எனினும், உறுதி
உழையிருந்தான் கூறல் கடன். 8
- பழுது என்னும் மந்திரியின், பக்கத்துள் தெவ் ஓர்
எழுபது கோடி உறும். 9
- முறைப்படச் சூழ்ந்தும், முடிவிலவே செய்வர்—
திறப்பாடு இலாஅதவர். 10

65. சொல் வன்மை

- ‘நா நலம்’ என்னும் நலன் உடைமை; அந் நலம்
யா நலத்து உள்ளதூஉம் அன்று. 1
- ஆக்கமும், கேடும், அதனால் வருதலால்,
காத்து ஒம்பல், சொல்லின்கண் சோர்வு. 2
- கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகை அவாய், கேளாரும்
வேட்ப, மொழிவது ஆம்—சொல். 3
- திறன் அறிந்து சொல்லுக, சொல்லை; அறனும்
பொருளும் அதனின் ஊங்கு இல். 4
- சொல்லுக சொல்லை—பிறிது ஓர் சொல் அச் சொல்லை
வெல்லும் சொல் இன்மை அறிந்து. 5

வேட்பத் தாம் சொல்லி, பிறர் சொல் பயன் கோடல்
மாட்சியின் மாசு அற்றார் கோள்.

6

சொல்ல வல்லன், சோர்வு இலன், அஞ்சான், அவனை
இகல் வெல்லல் யார்க்கும் அரிது.

7

விரைந்து தொழில் கேட்கும் ஞாலம்—நிரந்து இனிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்.

8

பல சொல்லக் காமுறுவர் மன்ற—மாசு அற்ற
சில சொல்லத் தேற்றுவவர்.

9

இணர் ஊழ்த்தும் நாரா மலர் அணையர்—கற்றது
உணர விரித்து உரையாதார்.

10

66. வினைத் தூய்மை

துணை நலம் ஆக்கம் தருஉம்; வினை நலம்
வேண்டிய எல்லாம் தரும்.

1

என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும்—புகழொடு
நன்றி பயவா வினை.

2

ஒஐதல் வேண்டும், ஒளி மாழ்கும் செய்வினை—
'ஆஅதும்!' என்னுமவர்.

3

இடுக்கண் படினும், இனிவந்த செய்யார்—
நடுக்கு அற்ற காட்சியவர்.

4

'எற்று!' என்று இரங்குவ செய்யற்க; செய்வானேல்,
மற்று அன்ன செய்யாமை நன்று.

5

ஈன்றாள் பசி காண்பான் ஆயினும், செய்யற்க—
சான்றோர் பழிக்கும் வினை.

6

பழி மலைந்து எய்திய ஆக்கத்தின், சான்றோர்
கழி நல்குரவே தலை.

7

கடிந்த கடிந்து ஓரார் செய்தார்க்கு அவைதாம்
முடிந்தாலும், பீழை தரும்.

8

அழக் கொண்ட எல்லாம் அழப் போம்; இழப்பினும்,
பிற்பயக்கும், நற்பாலவை.

9

சலத்தால் பொருள் செய்து ஏமாக்கல்—பசு மண்-
கலத்துள் நீர் பெய்து, இரீஇயற்று.

10

67. வினைத் திட்டம்

- வினைத் திட்டம் என்பது ஒருவன் மனத் திட்டம்;
மற்றைய எல்லாம் பிற. 1
- ஊறு ஓரால், உற்றபின் ஒல்காமை, இவ் இரண்டின்
ஆறு என்பர்—ஆய்ந்தவர் கோள். 2
- கடைக் கொட்கச் செய்தக்கது ஆண்மை; இடைக் கொட்கின்,
எற்றா விழுமம் தரும். 3
- சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய; அரிய ஆம்,
சொல்லிய வண்ணம் செயல். 4
- வீறு எய்தி மாண்டார் வினைத் திட்டம், வேந்தன்கண்
ஊறு எய்தி, உள்ளப்படும். 5
- எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப—எண்ணியார்
திண்ணியர் ஆகப்பெறின். 6
- உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும்—உருள் பெருந் தேர்க்கு
அச்ச ஆணி அன்றார் உடைத்து. 7
- கலங்காது கண்ட வினைக்கண், துளங்காது
தூக்கம் கடிந்து செயல். 8
- துன்பம் உறவரினும் செய்க, துணிவு ஆற்றி—
இன்பம் பயக்கும் வினை. 9
- எனைத் திட்டம் எய்தியக்கண்ணும், வினைத் திட்டம்
வேண்டாரை வேண்டாது, உலகு. 10

68. வினை செயல் வகை

- சூழ்ச்சி முடிவு துணிவு எய்தல்; அத் துணிவு
தாழ்ச்சியுள் தங்குதல் தீது. 1
- தூங்குக, தூங்கிச் செயற்பால; தூங்கற்க,
தூங்காது செய்யும் வினை. 2
- ஒல்லும் வாய் எல்லாம் வினை நன்றே; ஒல்லாக்கால்,
செல்லும் வாய் நோக்கிச் செயல். 3
- வினை, பகை, என்று இரண்டின் எச்சம், நினையுங்கால்,
தீ எச்சம் போலத் தெறும். 4
- பொருள், கருவி, காலம், வினை, இடனெடு ஐந்தும்
இருள் தீர எண்ணிச் செயல்! 5

- முடிவும், இடையூறும், முற்றியாங்கு எய்தும்
படுபயனும், பார்த்துச் செயல்! 6
- செய்வினை செய்வான் செயல்முறை, அவ் வினை
உள் அறிவான் உள்ளம் கொளல். 7
- வினையான் வினை ஆக்கிக்கோடல்—நனை கவுள்
யானையால் யானை யாத்தற்று. 8
- நட்டார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே—
ஓட்டாரை ஓட்டிக்கொளல். 9
- உறை சிறியார் உள் நடுங்கல் அஞ்சி, குறை பெறின்,
கொள்வர் பெரியார்ப் பணிந்து. 10

69. தூது

- அன்பு உடைமை, ஆன்ற குடிப்பிறத்தல், வேந்து அவாம்
பண்பு உடைமை,—தூது உரைப்பான் பண்பு. 1
- அன்பு, அறிவு, ஆராய்ந்த சொல்வன்மை—தூது உரைப்பார்க்கு
இன்றியமையாத மூன்று. 2
- நூலாருள் நூல் வல்லன் ஆகுதல்—வேலாருள்
வென்றி வினை உரைப்பான் பண்பு. 3
- அறிவு, உரு, ஆராய்ந்த கல்வி, இம் மூன்றன்
செறிவு உடையான் செல்க, வினைக்கு. 4
- தொகச் சொல்லி, தூவாத நீக்கி, நகச் சொல்லி,
நன்றி பயப்பது ஆம்—தூது. 5
- கற்று, கண் அஞ்சான், செலச் சொல்லி, காலத்தால்
தக்கது அறிவது ஆம்—தூது. 6
- கடன் அறிந்து, காலம் கருதி, இடன் அறிந்து,
எண்ணி, உரைப்பான் தலை. 7
- தூய்மை, துணைமை, துணிவு உடைமை, இம் மூன்றின்
வாய்மை—வழி உரைப்பான் பண்பு. 8
- விடு மாற்றம் வேந்தர்க்கு உரைப்பான்—வடு மாற்றம்
வாய் சோரா வன்கணவன். 9
- இறுதி பயப்பினும், எஞ்சாது, இறைவற்கு
உறுதி பயப்பது ஆம்—தூது. 10

70. மன்னரைச் சேர்ந்து ஒழுகல்

அகலாது, அணுகாது, தீக் காய்வார் போல்க—
இகல் வேந்தர்ச் சேர்ந்து ஒழுகுவார்.

I

மன்னர் விழைப விழையாமை, மன்னரான்
மன்னிய ஆக்கம் தரும்.

2

போற்றின் அரியவை போற்றல்—கடுத்தபின்,
தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது!

3

செவிச் சொல்லும், சேர்ந்த நகையும், அவித்து ஒழுகல்—
ஆன்ற பெரியார் அகத்து!

4

எப் பொருளும் ஓரார், தொடரார், மற்று அப் பொருளை
விட்டக்கால் கேட்க, மறை!

5

குறிப்பு அறிந்து, காலம் கருதி, வெறுப்பு இல
வேண்டுப, வேட்பச் சொல்ல!

6

வேட்பன சொல்லி, வினை இல எஞ்ஞான்றும்
கேட்பினும், சொல்லா விடல்!

7

‘இனையர், இன முறையர்’ என்று இகழார், நின்ற
ஒளியொடு ஒழுகப்படும்.

8

‘கொளப்பட்டேம்’ என்று எண்ணி, கொள்ளாத செய்யார்—
துளக்கு அற்ற காட்சியவர்.

9

பழையம் எனக் கருதி, பண்பு அல்ல செய்யும்
கெழுதகைமை கேடு தரும்.

10

71. குறிப்பு அறிதல்

கூறுமை நோக்கி, குறிப்பு அறிவான், எஞ்ஞான்றும்
மாறா நீர் வையக்கு அணி.

I

ஐயப்படாஅது அகத்தது உணர்வானைத்
தெய்வத்தொடு ஒப்பக் கொளல்!

2

குறிப்பின் குறிப்பு உணர்வாரை, உறுப்பினுள்
யாது கொடுத்தும், கொளல்!

3

குறித்தது கூறுமைக் கொள்வாரொடு, ஏனை
உறுப்பு ஓரனையரால், வேறு.

4

குறிப்பின் குறிப்பு உணரா ஆயின், உறுப்பினுள்
என்ன பயத்தவோ, கண்?

5

அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல், நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும், முகம். 6

முகத்தின் முதுக்குறைந்தது உண்டோ—உவப்பினும்
காயினும், தான் முந்துறும்? 7

முகம் நோக்கி நிற்க அமையும்—அகம் நோக்கி,
உற்றது உணர்வார்ப் பெறின். 8

பகைமையும் கேண்மையும் கண் உரைக்கும்—கண்ணின்
வகைமை உணர்வார்ப் பெறின். 9

‘நுண்ணியம்’ என்பார் அளக்கும் கோல், காணுங்கால்,
கண் அல்லது, இல்லை பிற. 10

72. அவை அறிதல்

அவை அறிந்து, ஆராய்ந்து, சொல்லுக—சொல்லின்
தொகை அறிந்த தூய்மையவர்! 1

இடை தெரிந்து, நன்கு உணர்ந்து, சொல்லுக—சொல்லின்
நடை தெரிந்த நன்மையவர்! 2

அவை அறியார், சொல்லல் மேற்கொள்பவர் சொல்லின்
வகை அறியார்; வல்லதூஉம் இல். 3

ஒளியார்முன் ஒள்ளியர் ஆதல்! வெளியார்முன்
வான் சுதை வண்ணம் கொளல்! 4

‘நன்று’ என்றவற்றுள்ளும் நன்றே—முதுவருள்
முந்து கிளவாச் செறிவு. 5

ஆற்றின் நிலைதளர்ந்தற்றே—வியன் புலம்
ஏற்று, உணர்வார்முன்னர் இழுக்கு. 6

கற்று அறிந்தார் கல்வி விளங்கும்—கசடு அறச்
சொல் தெரிதல் வல்லார் அகத்து. 7

உணர்வது உடையார்முன் சொல்லல்—வளர்வதன்
பாத்தியுள் நீர் சொரிந்தற்று. 8

புல் அவையுள் பொச்சாந்தும் சொல்லற்க—நல் அவையுள்
நன்கு செலச் சொல்லுவார்! 9

அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்து அற்றால்—தம் கணத்தர்
அல்லார்முன் கோட்டி கொளல்! 10

73. அவை அஞ்சாமை

- வகை அறிந்து, வல் அவை, வாய்சோரார்—சொல்லின்
தொகை அறிந்த தூய்மையவர். 1
- கற்றாருள் கற்றார் எனப்படுவர்—கற்றார்முன்
கற்ற செலச் சொல்லுவார். 2
- பகையகத்துச் சாவார் எளியர்; அரியர்,
அவையகத்து அஞ்சாதவர். 3
- கற்றார்முன் கற்ற செலச் சொல்லி, தாம் கற்ற,
மிக்காருள், மிக்க கொளல்! 4
- ஆற்றின், அளவு அறிந்து கற்க—அவை அஞ்சா
மாற்றம் கொடுத்தற்பொருட்டு! 5
- வாளொடு என், வன்கண்ணர் அல்லார்க்கு?—நூலொடு என்,
நுண் அவை அஞ்சுபவர்க்கு? 6
- பகையகத்துப் பேடி கை ஒள் வாள்—அவையகத்து
அஞ்சமவன் கற்ற நூல். 7
- பல்லவை கற்றும், பயம் இலரே—நல் அவையுள்
நன்கு செலச் சொல்லாதார். 8
- ‘கல்லாதவரின் கடை’ என்ப—‘கற்று அறிந்தும்,
நல்லார் அவை அஞ்சுவார்.’ 9
- உளர் எனினும், இல்லாரொடு ஒப்பர்—களன் அஞ்சி,
கற்ற செலச் சொல்லாதார். 10

74. நாடு

- தள்ளா விளையுளும், தக்காரும், தாழ்வு இலாச்
செல்வரும், சேர்வது—நாடு. 1
- பெரும் பொருளான் பெட்டக்கது ஆகி, அருங் கேட்டால்,
ஆற்ற விளைவது—நாடு. 2
- பொறை ஒருங்கு மேல்வருங்கால் தாங்கி, இறைவற்கு
இறை ஒருங்கு நேர்வது—நாடு. 3
- உறு பசியும், ஓவாப் பிணியும், செறு பகையும்,
சேராது இயல்வது—நாடு. 4
- பல் குழுவும், பாழ்செய்யும் உட்பகையும், வேந்து அலைக்கும்
கொல் குறும்பும், இல்லது—நாடு. 5

- கேடு அறியா, கெட்ட இடத்தும் வளம் குன்றா
நாடு, என்ப, நாட்டின் தலை. 6
- இரு புனலும், வாய்ந்த மலையும், வரு புனலும்,
வல் அரணும்,—நாட்டிற்கு உறுப்பு. 7
- பிணி இன்மை, செல்வம், விளைவு, இன்பம், ஏமம்—
அணி என்ப, நாட்டிற்கு—இவ் ஐந்து. 8
- நாடு என்ப, நாடா வளத்தன; நாடு அல்ல,
நாட, வளம் தரும் நாடு. 9
- ஆங்கு அமைவு எய்தியக்கண்ணும் பயம் இன்றே—
வேந்து அமைவு இல்லாத நாடு. 10

75. அரண்

- ஆற்றுபவர்க்கும் அரண் பொருள்; அஞ்சித் தற்
போற்றுபவர்க்கும் பொருள். 1
- மணி நீரும், மண்ணும், மலையும், அணி நிழற்
காடும், உடையது—அரண். 2
- ‘உயர்வு, அகலம், திண்மை, அருமை, இந் நான்கின்
அமைவு அரண்’ என்று உரைக்கும் நூல். 3
- சிறு காப்பின் பேர் இடத்தது ஆகி, உறு பகை
ஊக்கம் அழிப்பது—அரண். 4
- கொளற்கு அரிதாய், கொண்ட கூழ்த்து ஆகி, அகத்தார்
நிலைக்கு எளிது ஆம் நீரது—அரண். 5
- எல்லாப் பொருளும் உடைத்தாய், இடத்து உதவும்
நல் ஆள் உடையது—அரண். 6
- முற்றியும், முற்றுது எறிந்தும், அறைப்படுத்தும்,
பற்றற்கு அரியது—அரண். 7
- முற்று ஆற்றி முற்றியவரையும், பற்று ஆற்றி,
பற்றியார் வெல்வது—அரண். 8
- முனை முகத்து மாற்றலர் சாய, வினைமுகத்து
வீறு எய்தி மாண்டது—அரண். 9
- எனை மாட்சித்து ஆகியக்கண்ணும், வினை மாட்சி
இல்லார்கண் இல்லது—அரண். 10

76. பொருள் செயல் வகை

- பொருள் அல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருள் அல்லது, இல்லை பொருள். 1
- இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர்; செல்வரை
எல்லாரும் செய்வர், சிறப்பு. 2
- பொருள் என்னும் பொய்யா விளக்கம், இருள் அறுக்கும்—
எண்ணிய தேயத்துச் சென்று. 3
- அறன் ஈனும்; இன்பமும் ஈனும்;—திறன் அறிந்து,
தீது இன்றி வந்த பொருள். 4
- அருளொடும், அன்பொடும் வாராப் பொருள் ஆக்கம்
புல்லார், புரள விடல்! 5
- உறு பொருளும், உல்கு பொருளும், தன் ஒன்றர்த்
தெறு பொருளும்,—வேந்தன் பொருள். 6
- அருள் என்னும் அன்பு ஈன் குழவி, பொருள் என்னும்
செல்வச் செவிலியால், உண்டு. 7
- குன்று ஏறி, யானைப் போர் கண்டற்றால்—தன் கைத்து ஒன்று
உண்டாகச் செய்வான் வினை. 8
- செய்க பொருளை! செறுநர் செருக்கு அறுக்கும்
எஃகு அதனின் கூரியது இல். 9
- ஒண் பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு, எண் பொருள்—
ஏனை இரண்டும் ஒருங்கு. 10

77. படை மாட்சி

- உறுப்பு அமைந்து. ஊறு அஞ்சா, வெல் படை—வேந்தன்
வெறுக்கையுள் எல்லாம் தலை. 1
- உலைவு இடத்து ஊறு அஞ்சா வன்கண், தொலைவு இடத்து,
தொல் படைக்கு அல்லால், அரிது. 2
- ஒலித்தக்கால் என் ஆம், உவரி எலிப்பகை?
நாகம் உயிர்ப்ப, கெடும். 3
- அழிவு இன்று, அறைபோகாது ஆகி, வழிவந்த
வன்கணதுவே—படை. 4
- கூற்று உடன்று மேல்வரினும், கூடி, எதிர் நிற்கும்
ஆற்றலதுவே—படை. 5

ஹம், மானம், மாண்ட வழிச் செலவு, தேற்றம்,
என நான்கே ஏமம், படைக்கு. 6

தார் தாங்கிச் செல்வது தானே—தலைவந்த
போர் தாங்கும் தன்மை அறிந்து. 7

அடல்தகையும், ஆற்றலும், இல் எனினும், தானே
படைத் தகையான் பாடு பெறும். 8

சிறுமையும், செல்லாத் துனியும், வறுமையும்,
இல்லாயின் வெல்லும், படை. 9

நிலை மக்கள் சால உடைத்துஎனினும், தானே
தலைமக்கள் இல்வழி இல். 10

78. படைச் செருக்கு

என்னை முன் நிலன்மின்—தெவ்வீர்!—பலர், என்னை
முன் நின்று கல் நின்றவர். 1

கான முயல் எய்த அம்பினில், யானே
பிழைத்த வேல் ஏந்தல் இனிது. 2

பேர் ஆண்மை என்ப, தறுகண்; ஒன்று உற்றக்கால்,
ஊராண்மை மற்று அதன் எஃகு. 3

கை வேல் களிறொடு போக்கி வருபவன்
மெய் வேல் பறியா, நகும். 4

விழித்த கண் வேல்கொண்டு எறிய, அழித்து இமைப்பின்,
ஓட்டு அன்றோ, வன்கணவர்க்கு? 5

விழுப்புண் படாத நாள் எல்லாம் வழுக்கினுள்
வைக்கும், தன் நானே எடுத்து. 6

சுழலும் இசை வேண்டி, வேண்டா உயிரார்
கழல் யாப்புக் காரிகை நீர்த்து. 7

உறின், உயிர் அஞ்சா மறவர், இறைவன்
செறினும், சீர் குன்றல் இலர். 8

இழைத்தது இகவாமைச் சாவாரை, யாரே,
பிழைத்தது ஒறுக்கிற்பவர்? 9

புரந்தார் கண் நீர் மல்கச் சாகிற்பின், சாக்காடு
இரந்து கோள்-தக்கது உடைத்து. 10

79. நட்பு

- செயற்கு அரிய யா உள, நட்பின்?—அதுபோல்,
வினைக்கு அரிய யா உள, காப்பு? 1
- நிறை நீர, நீரவர் கேண்மை, பிறை; மதிப்
பின் நீர, பேதையார் நட்பு. 2
- நவில்தொறும் நூல் நயம் போலும் —பயில்தொறும்,
பண்பு உடையாளர் தொடர்பு. 3
- நகுதற்பொருட்டு அன்று, நட்டல்; மிகுதிக்கண்
மேற்சென்று இடித்தற்பொருட்டு. 4
- புணர்ச்சி, பழகுதல், வேண்டா; உணர்ச்சிதான்
நட்பு ஆம் கிழமை தரும். 5
- முகம் நக, நட்பது நட்பு அன்று; நெஞ்சத்து
அகம் நக, நட்பது—நட்பு. 6
- அழிவினவை நீக்கி, ஆறு உய்த்து, அழிவின்கண்
அல்லல் உழப்பது ஆம்—நட்பு. 7
- உடுக்கை இழந்தவன் கை போல, ஆங்கே
இடுக்கண் களைவது ஆம்—நட்பு. 8
- ‘நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாது?’ எனின், கொட்பு இன்றி
ஒல்லும்வாய் ஊன்றும் நிலை. 9
- ‘இனையர், இவர் எமக்கு; இன்னம் யாம்’ என்று
புனையினும், புல்லென்னும்—நட்பு. 10

80. நட்பு ஆராய்தல்

- நாடாது நட்டலின் கேடு இல்லை; நட்டபின்,
வீடு இல்லை, நட்பு ஆள்பவர்க்கு. 1
- ஆய்ந்து ஆய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை, கடைமுறை,
தான் சாம் துயரம் தரும். 2
- குணனும், குடிமையும், குற்றமும், குன்று
இன்னும், அறிந்து யாக்க நட்பு. 3
- குடிப் பிறந்து, தன்கண் பழி நாணுவானைக்
கொடுத்தும் கொளல் வேண்டும், நட்பு. 4
- அழச் சொல்லி, அல்லது இடித்து, வழக்கு அறிய
வல்லார் நட்பு ஆய்ந்து கொளல்! 5

- கேட்டினும் உண்டு, ஓர் உறுதி—கிளைஞரை
நீட்டி அளப்பது ஓர் கோல். 6
- ஊதியம் என்பது ஒருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை ஓரீஇ விடல். 7
- உள்ளற்க, உள்ளம் சிறுகுவ! கொள்ளற்க,
அல்லற்கண் ஆற்றறுப்பார் நட்பு! 8
- கெடும் காலைக் கைவிடுவார் கேண்மை, அடும் காலை
உள்ளினும், உள்ளம் சுடும். 9
- மருவுக, மாசு அற்றார் கேண்மை! ஒன்று ஈத்தும்
ஒருவுக, ஒப்பு இலார் நட்பு! 10

81. பழமை

- ‘பழமை எனப்படுவது யாது?’ எனின், யாதும்
கிழமையைக் கீழ்நதிடா நட்பு. 1
- நட்பிற்கு உறுப்புக் கெழுதகைமை; மற்று அதற்கு
உப்பு ஆதல் சான்றோர் கடன். 2
- பழகிய நட்பு எவன் செய்யும்—கெழுதகைமை
செய்தாங்கு அமையாக்கடை? 3
- விழைதகையான் வேண்டியிருப்பர்—கெழுதகையான்
கேளாது நட்பார் செயின். 4
- பேதைமை ஒன்றோ, பெருங் கிழமை என்று உணர்க—
நோ தக்க நட்பார் செயின்! 5
- எல்லைக்கண் நின்றார் துறவார்—தொலைவிடத்தும்,
தொல்லைக்கண் நின்றார் தொடர்பு. 6
- அழிவந்த செய்யினும், அன்பு அரார்—அன்பின்
வழிவந்த கேண்மையவர். 7
- கேள் இழுக்கம் கேளாக் கெழுதகைமை வல்லார்க்கு
நாள், இழுக்கம் நட்பார் செயின். 8
- கெடாஅர், வழிவந்த கேண்மையார் கேண்மை
விடாஅர் விழையும், உலகு. 9
- விழையார் விழையப்படுப—பழையார்கண்
பண்பின் தலைப்பிரியாதார். 10

82. தீ நட்பு

- பருகுவார் போலினும், பண்பு இலார் கேண்மை
பெருகலின் குன்றல் இனிது. 1
- உறின் நட்டு, அறின் ஒருஉம் ஒப்பு இலார் கேண்மை
பெறினும், இழப்பினும், என்? 2
- உறுவது சீர்தூக்கும் நட்பும், பெறுவது
கொள்வாரும், கள்வரும், நேர். 3
- அமரகத்து ஆற்றறுக்கும் கல்லா மா அன்றார்
தமரின், தனிமை தலை. 4
- செய்து ஏமம் சாரா, சிறியவர் புன் கேண்மை
எய்தலின் எய்தாமை நன்று. 5
- பேதை பெருங் கெழீஇ நட்பின், அறிவு உடையார்
ஏதின்மை கோடி உறும். 6
- நகை வகையர் ஆகிய நட்பின், பகைவரான்
பத்து அடுத்த கோடி உறும். 7
- ஒல்லும் கருமம் உடற்றுபவர் கேண்மை
சொல்லாடார், சோரவிடல்! 8
- கனவினும் இன்னாது மன்னே—வினை வேறு
சொல் வேறு பட்டார் தொடர்பு! 9
- எனைத்தும் குறுகுதல் ஒம்பல்—மனைக் கெழீஇ,
மன்றில் பழிப்பார் தொடர்பு! 10

83. கூடா நட்பு

- சீர் இடம் காணின், எறிதற்குப் பட்டடை—
நேரா நிரந்தவர் நட்பு. 1
- இனம் போன்று இனம் அல்லார் கேண்மை, மகளிர்
மனம் போல, வேறுபடும். 2
- பல நல்ல கற்றக்கடைத்தும், மனம் நல்லர்
ஆகுதல் மாணர்க்கு அரிது. 3
- முகத்தின் இனிய நகாஅ, அகத்து இன்ன
வஞ்சரை அஞ்சப்படும். 4
- மனத்தின் அமையாதவரை, எனைத்து ஒன்றும்,
சொல்லினான் தேறற்பாற்று அன்று. 5

நட்டார்போல் நல்லவை சொல்லினும், ஒட்டார் சொல் ஒல்லை உணரப்படும்.	6
சொல் வணக்கம் ஒன்றார்கண் கொள்ளற்க—வில் வணக்கம் தீங்கு குறித்தமையான்!	7
தொழுத கையுள்ளும் படை ஒடுங்கும்; ஒன்றா அழுத கண்ணீரும், அனைத்து.	8
மிகச் செய்து, தம் எள்ளுவாரை நகச் செய்து, நட்பினுள் சாப் புல்லற்பாற்று.	9
பகை நட்பு ஆம் காலம் வருங்கால், முகம் நட்டு, அகம் நட்பு ஓரீஇவிடல்!	10

84. பேதைமை

பேதைமை என்பது ஒன்று; 'யாது?' எனின், ஏதம் கொண்டு, ஊதியம் போகவிடல்.	1
பேதைமையுள் எல்லாம் பேதைமை, காதன்மை கை அல்லதன்கண் செயல்.	2
நாணுமை, நாடாமை, நார் இன்மை, யாது ஒன்றும் பேணுமை,—பேதை தொழில்.	3
ஓதி உணர்ந்தும், பிறர்க்கு உரைத்தும், தான் அடங்காப் பேதையின் பேதையார் இல்.	4
ஒருமைச் செயல் ஆற்றும், பேதை—எழுமையும் தான் புக்கு அழுந்தும் அளறு!	5
பொய்ப்படும் ஒன்றே; புனை பூணும்;—கை அறியாப் பேதை வினை மேற்கொளின்.	6
ஏதிலார் ஆர, தமர் பசிப்பர்—பேதை பெருஞ் செல்வம் உற்றக்கடை.	7
மையல் ஒருவன் களித்தற்றால்—பேதை தன் கை ஒன்று உடைமை பெறின்.	8
பெரிது இனிது, பேதையார் கேண்மை—பிரிவின்கண் பீழை தருவது ஒன்று இல்!	9
கழாஅக் கால் பள்ளியுள் வைத்தற்றால்—சான்றோர் குழாஅத்துப் பேதை புகல்.	10

85. புல்லறிவு ஆண்மை

அறிவு இன்மை, இன்மையுள் இன்மை; பிறிது இன்மை
இன்மையா வையாது, உலகு. 1

அறிவு இலான் நெஞ்சு உவந்து ஈதல், பிறிது யாதும்
இல்லை, பெறுவான் தவம். 2

அறிவு இலார் தாம் தம்மைப் பீழிக்கும் பீழை
செறுவார்க்கும் செய்தல் அரிது. 3

‘வெண்மை எனப்படுவது யாது?’ எனின், ‘ஒண்மை
உடையம் யாம்!’ என்னும் செருக்கு. 4

கல்லாத மேற்கொண்டு ஒழுகல், கசடு அற
வல்லதாஉம், ஐயம் தரும். 5

அற்றம் மறைத்தலோ புல்லறிவு—தம்வயின்
குற்றம் மறையாவழி. 6

அரு மறை சோரும் அறிவு இலான் செய்யும்,
பெரு மிறை, தானே தனக்கு. 7

ஏவவும் செய்கலான், தான் தேறான், அவ் உயிர்
போஓம் அளவும் ஓர் நோய். 8

காணாதாற் காட்டுவான் தான் காணான்; காணாதான்
கண்டான் ஆம், தான் கண்ட ஆறு. 9

உலகத்தார், ‘உண்டு’ என்பது ‘இல்’ என்பான் வையத்து
அலகையா வைக்கப்படும். 10

86. இகல்

இகல் என்ப—எல்லா உயிர்க்கும் பகல் என்னும்
பண்புஇன்மை பாரிக்கும் நோய். 1

பகல் கருதிப் பற்று செயினும், இகல் கருதி,
இன்ன செய்யாமை தலை. 2

இகல் என்னும் எவ்வ நோய் நீக்கின், தவல் இல்லாத்
தா இல் விளக்கம் தரும். 3

இன்பத்துள் இன்பம் பயக்கும்—இகல் என்னும்
துன்பத்துள் துன்பம் கெடின். 4

இகல் எதிர் சாய்ந்து ஒழுக வல்லாரை, யாரே,
மிகல் ஊக்கும் தன்மையவர்? 5

இகலின் மிகல் இனிது என்பவன் வாழ்க்கை
தவலும் கெடலும் நணித்து.

6

மிகல் மேவல் மெய்ப்பொருள் காணார்—இகல் மேவல்
இன்ன அறிவினவர்.

7

இகலிற்கு எதிர் சாய்தல் ஆக்கம்; அதனை
மிகல் ஊக்கின், ஊக்குமாம் கேடு.

8

இகல்காணன், ஆக்கம் வருங்கால்; அதனை
மிகல் காணும், கேடு தரற்கு.

9

இகலான் ஆம், இன்னாத எல்லாம்; நகலான் ஆம்,
நல் நயம் என்னும் செருக்கு.

10

87. பகை மாட்சி

வலியார்க்கு மாறு ஏற்றல் ஓம்புக! ஓம்பா,
மெலியார்மேல் மேக, பகை!

1

அன்பு இலன்; ஆன்ற துணை இலன்; தான் துவ்வான்;—
என் பரியும், ஏதிலான் துப்பு?

2

அஞ்சும்; அறியான்; அமைவு இலன்; ஈகலான்;—
தஞ்சம் எளியன், பகைக்கு.

3

நீங்கான் வெகுளி; நிறை இலன்;—எஞ்ஞான்றும்,
யாங்கணும், யார்க்கும், எளிது.

4

வழி நோக்கான்; வாய்ப்பன செய்யான்; பழி நோக்கான்;
பண்பு இலன்;—பற்றார்க்கு இனிது.

5

காணச் சினத்தான், கழி பெருங் காமத்தான்,—
பேணுமை பேணப்படும்.

6

கொடுத்தும் கொளல்வேண்டும் மன்ற—அடுத்து இருந்து,
மாணாத செய்வான் பகை.

7

குணன் இலனாய், குற்றம் பலஆயின், மாற்றார்க்கு,
இனன் இலன் ஆம்; ஏமாப்பு உடைத்து.

8

செறுவார்க்குச் சேண், இகலா, இன்பம்—அறிவு இலா
அஞ்சும் பகைவர்ப் பெறின்.

9

கல்லான் வெகுளும் சிறு பொருள், எஞ்ஞான்றும்,
ஓல்லாணை ஓல்லாது, ஒளி.

10

88. பகைத் திறம் தெரிதல்

- பகை என்னும் பண்புஇலதனை, ஒருவன்
நகையேயும், வேண்டற்பாற்று அன்று. 1
- வில் ஏர் உழவர் பகை கொளினும், கொள்ளற்க—
சொல் ஏர் உழவர் பகை! 2
- ஏழுற்றவரினும் ஏழை—தமியனாய்ப்
பல்லார் பகை கொள்பவன். 3
- பகை நட்பாக் கொண்டு ஒழுகும் பண்பு உடையாளன்
தகைமைக்கண் தங்கிற்று, உலகு. 4
- தன் துணை இன்றால்; பகை இரண்டால்; தான் ஒருவன்
இன் துணையாக் கொள்க, அவற்றின் ஒன்று! 5
- தேறினும், தேருவிடினும், அழிவின்கண்
தேருன் பகாஅன் விடல்! 6
- நோவற்க, நொந்தது அறியார்க்கு! மேவற்க,
மென்மை, பகைவரகத்து! 7
- வகை அறிந்து, தற் செய்து, தற் காப்ப, மாயும்—
பகைவர்கண் பட்ட செருக்கு. 8
- இளைதாக முள்மரம் கொல்க—களையுநர்
கை கொல்லும் காழ்த்த இடத்து! 9
- உயிர்ப்ப உளர் அல்லர் மன்ற—செயிர்ப்பவர்
செம்மல் சிதைக்கலாதார். 10

89. உட்பகை

- நிழல் நீரும் இன்னாத இன்ன—தமர் நீரும்,
இன்ன ஆம், இன்ன செயின். 1
- வாள்போல் பகைவரை அஞ்சற்க! அஞ்சுக,
கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு! 2
- உட்பகை அஞ்சித் தற் காக்க! உலைவு இடத்து,
மட்பகையின் மாணத் தெறும். 3
- மனம் மாணு உட்பகை தோன்றின், இனம் மாணு
ஏதம் பலவும் தரும். 4
- உறல் முறையான் உட்பகை தோன்றின், இறல் முறையான்
ஏதம் பலவும் தரும். 5

ஒன்றாமை ஒன்றியார்கண் படிந், எஞ்ஞான்றும்,
பொன்றாமை ஒன்றல் அரிது.

6

செப்பின் புணர்ச்சிபோல் கூடினும், கூடாதே—
உட்பகை உற்ற குடி.

7

அரம் பொருத பொன் போல, தேயும் உரம், பொருது—
உட்பகை உற்ற குடி.

8

எட் பகவு அன்ன சிறுமைத்தே ஆயினும்,
உட்பகை, உள்ளது ஆம், கேடு.

9

உடம்பாடு இலாதவர் வாழ்க்கை—குடங்கருள்
பாம்போடு உடன் உறைந்தற்று.

10

90. பெரியாரைப் பிழையாமை

ஆற்றுவார் ஆற்றல் இகழாமை; போற்றுவார்
போற்றலுள் எல்லாம் தலை.

1

பெரியாரைப் பேணாது ஒழுகின், பெரியாரால்
பேரா இடும்பை தரும்.

2

கெடல்வேண்டின், கேளாது செய்க—அடல் வேண்டின்,
ஆற்றுபவர்கண் இழுக்கு!

3

கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்றால்—ஆற்றுவார்க்கு
ஆற்றாதார் இன்ன செயல்.

4

யாண்டுச் சென்று யாண்டும் உளர் ஆகார்—வெந் துப்பின்
வேந்து செறப்பட்டவர்.

5

எரியான் சுடப்படினும், உய்வு உண்டாம்; உய்யார்,
பெரியார்ப் பிழைத்து ஒழுகுவார்.

6

வகை மாண்ட வாழ்க்கையும், வான் பொருளும் என் ஆம்—
தகை மாண்ட தக்கார் செறின?

7

குன்று அன்னார் குன்ற மதிப்பின், குடியொடு,
நின்றன்னார் மாய்வர், நிலத்து.

8

ஏந்திய கொள்கையார் சீறின, இடை முரிந்து,
வேந்தனும் வேந்து கெடும்.

9

இறந்து அமைந்த சார்புடையர் ஆயினும், உய்யார்—
சிறந்து அமைந்த சீரார் செறின.

10

91. பெண்வழிச் சேறல்

- மனை விழைவார் மாண் பயன் எய்தார்; வினை விழைவார்
வேண்டாப் பொருளும் அது. 1
- பேணுது பெண் விழைவான் ஆக்கம் பெரியதோர்
நாணுக, நாணுத் தரும். 2
- இல்லாள்கண் தாழ்ந்த இயல்புஇன்மை, எஞ்ஞான்றும்,
நல்லாருள் நாணுத் தரும். 3
- மனையாளை அஞ்சும் மறுமைஇலா என்
வினை ஆண்மை வீறு எய்தல் இன்று. 4
- இல்லாளை அஞ்சுவான், அஞ்சும் மற்று எஞ்ஞான்றும்,
நல்லார்க்கு நல்ல செயல். 5
- இமையாரின் வாழினும், பாடு இலரே—இல்லாள்
அமை ஆர் தோள் அஞ்சுபவர். 6
- பெண் ஏவல் செய்து ஒழுகும் ஆண்மையின், நாணுடைப்
பெண்ணே பெருமை உடைத்து. 7
- நட்டார் குறை முடியார்; நன்று ஆற்றார்;—நன்னுதலாள்
பெட்டாங்கு ஒழுகுபவர். 8
- அறவினையும், ஆன்ற பொருளும், பிற வினையும்,—
பெண் ஏவல் செய்வார்கண் இல். 9
- எண் சேர்ந்த நெஞ்சத்து, இடன் உடையார்க்கு, எஞ்ஞான்றும்,
பெண் சேர்ந்து ஆம் பேதைமை இல். 10

92. வரைவு இல் மகளிர்

- அன்பின் விழையார், பொருள் விழையும் ஆய்தொடியார்
இன் சொல் இழுக்குத் தரும். 1
- பயன் தூக்கிப் பண்பு உரைக்கும் பண்பு இல் மகளிர்
நயன் தூக்கி, நள்ளா விடல்! 2
- பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம்—இருட்டு அறையில்
ஏதில் பிணம் தழீஇயற்று. 3
- பொருட்பொருளார் புன் நலம் தோயார்—அருட் பொருள்
ஆயும் அறிவினவர். 4
- பொது நலத்தார் புன் நலம் தோயார்—மதி நலத்தின்
மாண்ட அறிவினவர். 5

- தம் நலம் பாரிப்பார் தோயார்—தகை செருக்கி,
புன் நலம் பாரிப்பார் தோள். 6
- நிறை நெஞ்சம் இல்லவர் தோய்வர்—பிற நெஞ்சில்
பேணி, புணர்பவர் தோள். 7
- ‘ஆயும் அறிவினர் அல்லார்க்கு அணங்கு’ என்ப—
‘மாய மகளிர் முயக்கு.’ 8
- வரைவு இலா மாண் இழையார் மென் தோள்—புரை இலாப்
பூரியர்கள் ஆழும் அளறு. 9
- இந் மனப் பெண்டிரும், கள்ளும், கவறும்,—
திரு நீக்கப்பட்டார் தொடர்பு. 10

93. கள் உண்ணாமை

- உட்கப் படாஅர், ஒளி இழப்பர், எஞ்ஞான்றும்—
கள்-காதல் கொண்டு ஒழுகுவார். 1
- உண்ணற்க, கள்ளை! உணில், உண்க, சான்றோரான்
எண்ணப்பட வேண்டாதார்! 2
- ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னதால்; என், மற்றுச்
சான்றோர் முகத்துக் களி! 3
- நாண் என்னும் நல்லாள் புறங்கொடுக்கும்—கள் என்னும்
பேணப் பெருங் குற்றத்தார்க்கு. 4
- கை அறியாமை உடைத்தே—பொருள் கொடுத்து,
மெய் அறியாமை கொளல். 5
- துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறு அல்லர்;—எஞ்ஞான்றும்
நஞ்சு உண்பார் கள் உண்பவர். 6
- உள் ஒற்றி உள்ளார் நகப்படுவர்—எஞ்ஞான்றும்
கள் ஒற்றிக் கண் சாய்பவர்! 7
- ‘களித்து அறியேன்’ என்பது கைவிடுக—நெஞ்சத்து
ஒளித்ததூஉம் ஆங்கே மிகும்! 8
- களித்தானைக் காரணம் காட்டுதல்—கீழ் நீர்க்
குளித்தானைத் தீத் துரீஇயற்று. 9
- கள் உண்ணப் போழ்தில், களித்தானைக் காணுங்கால்,
உள்ளான்கொல், உண்டதன் சோர்வு! 10

94. சூது

- வேண்டற்க, வென்றிடினும் சூதினை! வென்றதூஉம்,
தூண்டில்-பொன் மீன் விழுங்கியற்று. 1
- ஒன்று எய்தி, நூறு இழக்கும் சூதர்க்கும் உண்டாங்கொல்—
நன்று எய்தி வாழ்வதோர் ஆறு? 2
- உருள் ஆயம் ஓவாது கூறின், பொருள் ஆயம்
போஓய்ப் புறமே படும். 3
- சிறுமை பல செய்து, சீர் அழிக்கும் சூதின்,
வறுமை தருவது ஒன்று இல். 4
- கவறும், கழகமும், கையும், தருக்கி
இவறியார்—இல்லாகியார். 5
- அகடு ஆரார்; அல்லல் உழப்பர்;—சூது என்னும்
முகடியான் மூடப்பட்டார். 6
- பழகிய செல்வமும் பண்பும் கெடுக்கும்—
கழகத்துக் காலே புகின். 7
- பொருள் கெடுத்து, பொய் மேற்கொளீஇ, அருள் கெடுத்து,
அல்லல் உழப்பிக்கும்—சூது. 8
- உடை, செல்வம், ஊண், ஒளி, கல்வி, என்று ஐந்தும்
அடையாவாம்—ஆயம் கொளின். 9
- இழத்தொறுஉம் காதலிக்கும் சூதேபோல், துன்பம்
உழத்தொறுஉம் காதற்று, உயிர். 10

95. மருந்து

- மிகினும் குறையினும், நோய் செய்யும்—நூலோர்
வளி முதலா எண்ணிய மூன்று. 1
- மருந்து என வேண்டாவாம், யாக்கைக்கு—அருந்தியது,
அற்றது போற்றி உணின். 2
- அற்றால், அளவு அறிந்து உண்க! அஃது உடம்பு
பெற்றான் நெடிது உய்க்கும் ஆறு. 3
- அற்றது அறிந்து, கடைப்பிடித்து, மாறு அல்ல
துய்க்க, துவரப் பசித்து! 4
- மாறுபாடு இல்லாத உண்டி மறுத்து உண்ணின்,
ஊறுபாடு இல்லை, உயிர்க்கு. 5

- இழிவு அறிந்து உண்பான்கண் இன்பம்போல், நிற்கும்,
கழி பேர் இரையான்கண் நோய். 6
- தீ அளவு அன்றித் தெரியான் பெரிது உண்ணின்,
நோய் அளவு இன்றிப் படும். 7
- நோய் நாடி, நோய் முதல் நாடி, அது தணிக்கும்
வாய் நாடி, வாய்ப்பச் செயல்! 8
- உற்றான் அளவும், பிணி அளவும், காலமும்,
கற்றான், கருதிச் செயல்! 9
- உற்றவன், தீர்ப்பான், மருந்து, உழைச்செல்வான், என்று
அப் பால் நாற் கூற்றே—மருந்து. 10

3. ஒழிபு இயல்

96. குடிமை

- இற் பிறந்தார்கண் அல்லது இல்லை— இயல்பாகச்
செப்பமும் நாணும் ஒருங்கு. 1
- ஒழுக்கமும், வாய்மையும், நாணும், இம் மூன்றும்
இழுக்கார்—குடிப் பிறந்தார். 2
- நகை, ஈகை, இன் சொல், இகழாமை, நான்கும்
வகை என்ப—வாய்மைக் குடிக்கு. 3
- அடுக்கிய கோடி பெறினும், குடிப் பிறந்தார்
குன்றுவ செய்தல் இலர். 4
- வழங்குவது உள்வீழ்ந்தக்கண்ணும், பழங்குடி
பண்பின் தலைப்பிரிதல் இன்று. 5
- சலம் பற்றிச் சால்பு இல செய்யார்—‘மாசு அற்ற
குலம் பற்றி வாழ்தும்’ என்பார். 6
- குடிப்பிறந்தார்கண்—விளங்கும்—குற்றம், விசம்பின்
மதிக்கண் மறுப்போல், உயர்ந்து. 7
- நலத்தின்கண் நார் இன்மை தோன்றின், அவனைக்
குலத்தின்கண் ஐயப்படும். 8
- நிலத்தில் கிடந்தமை கால் காட்டும்;—காட்டும்,
குலத்தில் பிறந்தார் வாய்ச் சொல். 9
- நலம் வேண்டின், நாண் உடைமை வேண்டும்; குலம் வேண்டின்,
வேண்டுக, யார்க்கும் பணிவு! 10

97. மானம்

- இன்றி அமையாச் சிறப்பினஆயினும்,
குன்ற வருப விடல்! 1
- சீரினும், சீர் அல்ல செய்யாரே—சீரொடு
பேராண்மை வேண்டுபவர். 2
- பெருக்கத்து வேண்டும், பணிதல்; சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டும், உயர்வு. 3
- தலையின் இழிந்த மயிர் அனையர்—மாந்தர்
நிலையின் இழிந்தக்கடை. 4
- குன்றின் அனையாரும் குன்றுவர்—குன்றுவ
குன்றி அனைய செயின். 5
- புகழ் இன்றால்; புத்தேள் நாட்டு உய்யாதால்; என் மற்று,
இகழ்வார்பின் சென்று நிலை? 6
- ஒட்டார் பின் சென்று ஒருவன் வாழ்தலின், அந் நிலையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று. 7
- மருந்தோ, மற்று ஊன் ஒம்பும் வாழ்க்கை—பெருந்தகைமை
பீடு அழிய வந்தஇடத்து? 8
- மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்றா
உயிர் நீப்பர், மானம் வரின். 9
- இனி வரின், வாழாத மானம் உடையார்
ஒளி தொழுது ஏத்தும், உலகு. 10

98. பெருமை

- ஒளி, ஒருவற்கு உள்ள வெறுக்கை; இனி ஒருவற்கு,
'அஃது இறந்து வாழ்தும்' எனல். 1
- பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்; சிறப்பு ஒவ்வா,
செய்தொழில் வேற்றுமையான். 2
- மேல் இருந்தும், மேல் அல்லார் மேல் அல்லர்; கீழ் இருந்தும்,
கீழ் அல்லார், கீழ் அல்லவர். 3
- ஒருமை மகளிரே போல, பெருமையும்,
தன்னைத்தான் கொண்டு ஒழுகின், உண்டு. 4
- பெருமை உடையவர் ஆற்றுவார்—ஆற்றின்
அருமை உடைய செயல். 5

- சிறியார் உணர்ச்சியுள் இல்லை—‘பெரியாரைப்
பேணிக் கொள்வேம்’ என்னும் நோக்கு. 6
- இறப்பே புரிந்த தொழிற்று ஆம்—சிறப்பும் தான்
சீர் அல்லவர்கண் படிந். 7
- பணியுமாம், என்றும் பெருமை; சிறுமை
அணியுமாம், தன்னை வியந்து. 8
- பெருமை பெருமிதம் இன்மை; சிறுமை
பெருமிதம் ஊர்ந்துவிடல். 9
- அற்றம் மறைக்கும் பெருமை; சிறுமைதான்
குற்றமே கூறிவிடும். 10

99. சான்றாண்மை

- கடன் என்ப, நல்லவை எல்லாம்—கடன் அறிந்து,
சான்றாண்மை மேற்கொள்பவர்க்கு. 1
- குண நலம், சான்றோர் நலனே; பிற நலம்
எந் நலத்து உள்ளதா உம் அன்று. 2
- அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மையொடு
ஐந்து—சால்பு ஊன்றிய தூண். 3
- கொல்லா நலத்தது, நோன்மை;—பிறர் தீமை
சொல்லா நலத்தது, சால்பு. 4
- ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணிதல்; அது சான்றோர்
மாற்றரை மாற்றும் படை. 5
- ‘சால்பிற்குக் கட்டளை யாது?’ எனின், தோல்வி
துலை அல்லார்கண்ணும் கொளல். 6
- இன்ன செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்,
என்ன பயத்ததோ, சால்பு? 7
- இன்மை ஒருவற்கு இளிவு அன்று—சால்பு என்னும்
திண்மை உண்டாகப்பெறின். 8
- ஊழி பெயரினும், தாம் பெயரார்—சான்றாண்மைக்கு
ஆழி எனப்படுவார். 9
- சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றின், இரு நிலம்தான்
தாங்காது மன்றோ, பொறை! 10

100. பண்பு உடைமை

- எண் பதத்தால், எய்தல் எளிது என்ப, யார்மாட்டும்,
பண்பு உடைமை என்னும் வழக்கு. 1
- அன்பு உடைமை, ஆன்ற குடிப்பிறத்தல், இவ் இரண்டும்
பண்பு உடைமை என்னும் வழக்கு. 2
- உறுப்பு ஒத்தல் மக்கள் ஒப்பு அன்றால்; வெறுத்தக்க
பண்பு ஒத்தல், ஒப்பது ஆம் ஒப்பு. 3
- நயனொடு நன்றி புரிந்த பயன் உடையார்
பண்பு பாராட்டும், உலகு. 4
- நகையுள்ளும் இன்னாது, இகழ்ச்சி; பகையுள்ளும்
பண்பு உள, பாடு அறிவார்மாட்டு. 5
- பண்பு உடையார்ப் பட்டு, உண்டு உலகம்; அது இன்றேல்,
மண் புக்கு மாய்வதுமன். 6
- அரம் போலும் கூர்மையரேனும், மரம் போல்வர்,
மக்கட் பண்பு இல்லாதவர். 7
- நண்பு ஆற்றார் ஆகி, நயம் இல செய்வார்க்கும்,
பண்பு ஆற்றாராதல் கடை. 8
- நகல் வல்லர் அல்லார்க்கு மா இரு ஞாலம்,
பகலும், பாற் பட்டன்று, இருள். 9
- பண்பு இலான் பெற்ற பெருஞ் செல்வம்—நன் பால்
கலம் தீமையால் திரிந்தற்று. 10

101. நன்றி இல் செல்வம்

- வைத்தான், வாய் சான்ற பெரும் பொருள்; அஃது உண்ணான்
செத்தான், செயக்கிடந்தது இல். 1
- ‘பொருளான் ஆம், எல்லாம்’ என்று, ஈயாது இவறும்
மருளான், ஆம், மாண்பு பிறப்பு. 2
- ஈட்டம் இவறி, இசை வேண்டா ஆடவர்
தோற்றம் நிலக்குப் பொறை. 3
- எச்சம் என்று என் எண்ணும் கொல்லோ—ஒருவரால்
நச்சப் படாஅதவன்! 4
- கொடுப்பதா உம் துய்ப்பதா உம் இல்லார்க்கு, அடுக்கிய
கோடி உண்டாயினும், இல். 5

ஏதம், பெருஞ் செல்வம்—தான் துவ்வான், தக்கார்க்கு ஒன்று
சுதல் இயல்பு இலாதான். 6

அற்றார்க்கு ஒன்று ஆற்றாதான் செல்வம்—மிகு நலம்
பெற்றாள் தமிழள் மூத்தற்று. 7

நச்சப்படாதவன் செல்வம்—நடுவூருள்
நச்சு மரம் பழுத்தற்று. 8

அன்பு ஓர்இ, தற் செற்று, அறம் நோக்காது, ஈட்டிய
ஒண் பொருள் கொள்வார், பிறர். 9

சீருடைச் செல்வர் சிறு துணி—மாரி
வறம் கூர்ந்தனையது உடைத்து. 10

102. நாண் உடைமை

கருமத்தான் நாணுதல், நாணு; திருநுதல்
நல்லவர் நாணு, பிற. 1

ஊண், உடை, எச்சம், உயிர்க்கு எல்லாம் வேறு அல்ல;
நாண் உடைமை மாந்தர் சிறப்பு. 2

ஊனைக் குறித்த, உயிர் எல்லாம்; நாண் என்னும்
நன்மை குறித்தது, சால்பு. 3

அணி அன்றோ, நாண் உடைமை சான்றோர்க்கு! அஃது இன்றேல்
பிணி அன்றோ, பீடு நடை! 4

‘பிறர் பழியும் தம் பழியும் நாணுவார் நாணுக்கு
உறைபதி’ என்னும், உலகு. 5

நாண் வேலி கொள்ளாது, மன்றோ, வியல் ஞாலம்
பேணலர்—மேலாயவர். 6

நாணுல் உயிரைத் துறப்பர்; உயிர்ப்பொருட்டால்
நாண் துறவார்;—நாண் ஆள்பவர். 7

பிறர் நாணத்தக்கது தான் நாணன் ஆயின்,
அறம் நாணத் தக்கது உடைத்து. 8

குலம் சுடும், கொள்கை பிழைப்பின்; நலம் சுடும்,
நாண் இன்மை நின்றக்கடை. 9

நாண் அகத்து இல்லார் இயக்கம்—மரப்பாவை
நாணுல் உயிர் மருட்டியற்று. 10

103. குடி செயல் வகை

‘கருமம் செய’—ஒருவன்—‘கைதூவேன்’ என்னும்
பெருமையின், பீடு உடையது இல்.

1

ஆள்வினையும், ஆன்ற அறிவும், என இரண்டின்
நீள் வினையான், நீளும் குடி.

2

‘குடி செய்வல்’ என்னும் ஒருவற்கு, தெய்வம்
மடி தற்று, தான் முந்துறும்.

3

குழாமல் தானே முடிவு எய்தும்—தம் குடியைத்
தாழாது உஞற்றுபவர்க்கு.

4

குற்றம் இலனாய், குடி செய்து வாழ்வானைச்
சுற்றமாச் சுற்றும், உலகு.

5

நல் ஆண்மை என்பது ஒருவற்குத் தான் பிறந்த
இல் ஆண்மை ஆக்கிக்கொளல்.

6

அமரகத்து வன்கண்ணர் போல, தமரகத்தும்
ஆற்றுவார் மேற்றே, பொறை.

7

குடி செய்வார்க்கு இல்லை, பருவம்; மடி செய்து,
மானம் கருத, கெடும்.

8

இடும்பைக்கே கொள்கலம்கொல்லோ—குடும்பத்தைக்
குற்றம் மறைப்பான் உடம்பு!

9

இடுக்கண் கால் கொன்றிட, வீழும்—அடுத்து ஊன்றும்
நல் ஆள் இலாத குடி.

10

104. உழவு

சுழன்றும் ஏர்ப் பின்னது, உலகம்; அதனால்,
உழந்தும் உழவே தலை.

1

உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி—அஃது ஆற்றாது
எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து.

2

உழுது, உண்டு, வாழ்வாரே வாழ்வார்; மற்று எல்லாம்
தொழுது, உண்டு, பின் செல்பவர்.

3

பல குடை நீழலும் தம் குடைக்கீழ்க் காண்பர்—
அலகு உடை நீழலவர்.

4

இரவார்; இரப்பார்க்கு ஒன்று சுவர்—கரவாது
கை செய்து ஊண் மாலையவர்.

5

உழவினார் கைம்மடங்கின், இல்லை—'விழைவதூ உம்
விட்டேம்' என்பார்க்கு நிலை. 6

தொடிப் புழுதி கஃசா உணக்கின், பிடித்து எருவும்
வேண்டாது, சாலப் படும். 7

ஏரினும் நன்றால், எரு இடுதல்; கட்டபின்,
நீரினும் நன்று, அதன் காப்பு. 8

செல்லான் கிழவன் இருப்பின், நிலம் புலந்து
இல்லாளின் ஊடிவிடும். 9

'இலம்!' என்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின்,
நிலம் என்னும் நல்லாள் நகும். 10

105. நல்குரவு

'இன்மையின் இன்னுதது யாது?' எனின், இன்மையின்
இன்மையே இன்னுதது. 1

இன்மை என ஒரு பாவி, மறுமையும்
இம்மையும் இன்றி, வரும். 2

தொல் வரவும் தோலும் கெடுக்கும், தொகையாக—
நல்குரவு என்னும் நசை. 3

இற்பிறந்தார்கண்ணையும், இன்மை, இளி வந்த
சொல் பிறக்கும் சோர்வு தரும். 4

நல்குரவு என்னும் இடும்பையுள் பல்குரைத்
துன்பங்கள் சென்று படும். 5

நற் பொருள் நன்கு உணர்ந்து சொல்லினும், நல்கூந்தார்
சொல் பொருட் சோர்வு படும். 6

அறம் சாரா நல்குரவு, ஈன்ற தாயானும்,
பிறன் போல நோக்கப்படும். 7

இன்றும் வருவது கொல்லோ—நெருநலும்
கொன்றது போலும் நிரப்பு! 8

நெருப்பினுள் தஞ்சலும் ஆகும்; நிரப்பினுள்
யாது ஒன்றும் கண்பாடு அரிது. 9

துப்புரவு இல்லார் துவரத் துறவாமை
உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்று. 10

106. இரவு

இரக்க, இரத்தக்கார்க் காணின்! கரப்பின்,
அவர் பழி தம் பழி அன்று. 1

இன்பம் ஒருவற்கு இரத்தல்—இரந்தவை
துன்பம் உறு அ வரின். 2

கரப்பு இலா நெஞ்சின் கடன் அறிவார் முன் நின்று,
இரப்பும் ஓர் ஏளர் உடைத்து. 3

இரத்தலும் ஈதலே போலும்—கரத்தல்
கனவினும் தேற்றுதார்மாட்டு. 4

கரப்பு இலார் வையகத்து உண்மையான், கண் நின்று,
இரப்பவர் மேற்கொள்வது. 5

கரப்பு இடும்பை இல்லாரைக் காணின், நிரப்பு இடும்பை
எல்லாம் ஒருங்கு கெடும். 6

இகழ்ந்து எள்ளாது ஈவாரைக் காணின், மகிழ்ந்து உள்ளம்
உள்ளுள் உவப்பது உடைத்து. 7

இரப்பாரை இல்லாயின், ஈர்ங்கண் மா ஞாலம்
மரப்பாவை சென்று வந்தற்று. 8

ஈவார்கண் என் உண்டாம், தோற்றம்—இரந்து கோள்
மேவார் இலாஅக்கடை? 9

இரப்பான் வெகுளாமை வேண்டும்; நிரப்பு இடும்பை-
தானேயும் சாலும் கரி. 10

107. இரவு அச்சம்

கரவாது, உவந்து ஈயும் கண் அன்றார்கண்ணும்
இரவாமை கோடி உறும். 1

இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின், பரந்து
கெடுக, உலகு இயற்றியான்! 2

‘இன்மை இடும்பை இரந்து தீர்வாம்’ என்னும்
வன்மையின் வன்பாட்டது இல். 3

இடம் எல்லாம் கொள்ளாத் தகைத்தே—இடம் இல்லாக்
காலும், இரவு ஒல்லாச் சால்பு. 4

தெள் நீர் அடுபுற்கை ஆயினும், தாள் தந்தது
உண்ணலின் ஊங்கு இனியது இல். 5

‘ஆவிற்கு நீர்’ என்று இரப்பினும், நாவிற்கு
இரவின் இளிவந்தது இல். 6

இரப்பன், இரப்பாரை எல்லாம்—‘இரப்பின்,
கரப்பார் இரவன்மின்’ என்று. 7

இரவு என்னும் ஏமாப்பு இல் தோணி, கரவு என்னும்
பார் தாக்க, பக்கு விடும். 8

இரவு உள்ள, உள்ளம் உருகும்; கரவு உள்ள,
உள்ளதூஉம் இன்றிக் கெடும். 9

கரப்பவர்க்கு யாங்கு ஒளிக்கும்கொல்லோ—இரப்பவர்
சொல்லாடப் போஓம் உயிர்! 10

108. கயமை

மக்களே போல்வர், கயவர்; அவர் அன்ன
ஓப்பாரி யாம் கண்டது இல். 1

நன்று அறிவாரின் கயவர் திரு உடையர்—
நெஞ்சத்து அவலம் இலர்! 2

தேவர் அனையர், கயவர்—அவரும் தாம்
மேவன செய்து, ஒழுகலான்! 3

அகப் பட்டி ஆவாரைக் காணின், அவரின்
மிகப்பட்டுச் செம்மாக்கும், கீழ். 4

அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்; எச்சம்
அவா உண்டேல், உண்டாம் சிறிது. 5

அறை பறை அன்னர் கயவர்—தாம் கேட்ட
மறை பிறர்க்கு உய்த்து உரைக்கலான். 6

ஈர்ங் கை விதிரார் கயவர்—கொடிறு உடைக்கும்
கூன் கையர் அல்லாதவர்க்கு. 7

சொல்ல, பயன்படுவர் சான்றோர்; கரும்புபோல்
கொல்ல, பயன்படும் கீழ். 8

உடுப்பதூஉம் உண்பதூஉம் காணின், பிறர்மேல்
வடுக் காண வற்று ஆகும், கீழ். 9

எற்றிற்கு உரியர் கயவர்—ஒன்று உற்றக்கால்,
ஊற்றிற்கு உரியர் விரைந்து! 10

மூன்றாவது

காமத்துப் பால்

1. களவு இயல்

109. தகை அணங்கு உறுத்தல்

தலைமகள் உருவு முதலியன முன் கண்டறிவன அன்றிச் சிறந்தமையின்,
அவளைத் தலைமகன் ஐயுற்றது

அணங்குகொல்! ஆய் மயில்கொல்லோ!—கனங்குழை—
மாதர்கொல்! மாலும், என் நெஞ்சு.

1

மானுட மாதராதல் தெளிந்த தலைமகள் அவள் நோக்கினான் ஆய
வருத்தம் கூறியது

நோக்கினான் நோக்கு எதிர் நோக்குதல்—தாக்கு அணங்கு
தானைக் கொண்டன்னது உடைத்து.

2

பண்டு அறியேன், 'கூற்று' என்பதனை; இனி அறிந்தேன்;
பெண்தகையான் பேர் அமார்க் கட்டு.

3

கண்டார் உயிர் உண்ணும் தோற்றத்தான், பெண் தகைப்
பேதைக்கு, அமர்த்தன கண்.

4

கூற்றமோ! கண்ணோ! பிணையோ!—மடவரல்
நோக்கம் இம் மூன்றும் உடைத்து.

5

கொடும் புருவம் கோடா மறைப்பின், நடுங்கு அஞர்
செய்யலமன், இவள் கண்.

6

அவள் முலைகளின் ஆய வருத்தம் கூறியது

கடாஅக் களிற்றின்மேல் கண் படாம்—மாதர்
படாஅ முலைமேல் துகில்!

7

நுதலின் ஆய வருத்தம் கூறியது

ஓள் நுதற்கு, ஓஓ! உடைந்ததே—ஞாட்பினுள்
நண்ணோரும் உட்கும் என் பீடு!

8

அணிநலத்தான் ஆய வருத்தம் கூறியது

பிணை ஏர் மட நோக்கும், நாணும் உடையாட்கு
அணி எவனோ, ஏதில தந்து?

9

தலைமகள் குறிப்பறிதல் உற்றான் சொல்லியது

உண்டார்கள் அல்லது, அடு நறு, காமம்போல்
கண்டார் மகிழ் செய்தல் இன்று.

10

110. குறிப்பு அறிதல்

தலைமகன் தலைமகள் உளப்பாட்டுக் குறிப்பினை அவள் நோக்கான் அறிந்தது

இரு நோக்கு இவள் உண்கண் உள்ளது; ஒரு நோக்கு
நோய் நோக்கு; ஒன்று அந் நோய் மருந்து.

1

கண் களவு கொள்ளும் சிறு நோக்கம் காமத்தின்
செம்பாகம் அன்று; பெரிது.

2

நோக்கினும் நாணினும் அறிந்தது

நோக்கினுள்; நோக்கி இறைஞ்சினுள்; அஃது அவள்
யாப்பினுள் அட்டிய நீர்.

3

நாணினும் மகிழ்ச்சியினும் அறிந்தது

யான் நோக்கும் காலே நிலன் நோக்கும்; நோக்காக்கால்,
தான் நோக்கி, மெல்ல நகும்.

4

குறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லால், ஒரு கண்
சிறக்கணித்தாள் போல நகும்.

5

தோழி சேட்படுத்தவழி, அவள் குறிப்பு அறிந்த தலைமகன் தன்னுள்ளே சொல்லியது
உறாஅதவர்போல் சொலினும், செறாஅர் சொல்
ஒல்லை உணரப்படும்.

6

செறாஅச் சிறு சொல்லும், செற்றார்போல் நோக்கும்,—
உறாஅர் போன்று உற்றார் குறிப்பு.

7

தன்னை நோக்கி மகிழ்ந்த தலைமகளைக் கண்டு, தலைமகள் கூறியது

அசையியற்கு உண்டு, ஆண்டு ஓர் ஏளர்; யான் நோக்க,
பசையினள், பைய நகும்.

8

தோழி மதியுடம்படுவாள் தன்னுள்ளே சொல்லியது

ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதல்
காதலார் கண்ணே உள.

9

கண்ணொடு கண் இணை நோக்கு ஒக்கின், வாய்ச் சொற்கள்
என்ன பயனும் இல.

10

111. புணர்ச்சி மகிழ்தல்

இயற்கைப் புணர்ச்சி இறுதிக்கண் சொல்லியது
கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்று, அறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடிகண்ணே உள. 1

இடந்தலைப்பாட்டின்கண் சொல்லியது
பிணிக்கு மருந்து பிறமன்; அணியிழை
தன் நோய்க்குத் தானே மருந்து. 2

‘நிரதசய இன்பத்திற்கு உரிய நீ இச் சிற்றின்பத்திற்கு இன்னை யாதல் தகாது’,
என்ற பாங்கற்குச் சொல்லியது
தாம் வீழ்வார் மென் தோள்-துயிலின் இனிதுகொல்—
தாமரைக்கண்ணான் உலகு? 3

பாங்கற் கூட்டத்து இறுதிக்கண் சொல்லியது
நீங்கின் தெறாஉம், குறுகுங்கால் தண்ணென்னும்,
தீ யாண்டுப் பெற்றாள், இவள்? 4

தோழியிற் கூட்டத்து இறுதிக்கண் சொல்லியது
வேட்ட பொழுதின் அவை அவை போலுமே—
தோட்டார் கதுப்பினாள் தோள். 5

உறுதோறு உயிர் தளிர்ப்பத் தீண்டலான், பேதைக்கு
அமிழ்தின் இயன்றன, தோள். 6

‘இவளை நீ வரைந்துகொண்டு, உலகோர் தம் இல்லிருந்து தமது பாத்துண்ணும்
இல்லறத்தொடு படல்வேண்டும்’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது
தம் இல் இருந்து, தமது பாத்து உண்டற்றால்—
அம் மா அரிவை முயக்கு. 7

‘ஓத்த அன்புடைய நுமக்கு ஒருபொழுதும் விடாத முயக்கமே இனியது’ என
வரைவு கடாய தோழிக்குச் சொல்லியது
வீழும் இருவர்க்கு இனிதே—வளி இடை
போழப் படாஅ முயக்கு. 8

‘கரத்தல் வேண்டாமையின், இடையறவு இல்லாத கூட்டமே இன்பப் பயனுடைத்து’
என வரைவு கடாவியாட்குச் சொல்லியது
ஊடல், உணர்தல், புணர்தல், இவை—காமம்
கூடியார் பெற்ற பயன். 9

புணர்ந்து உடன் போகின்றான் தன்னுள்ளே சொல்லியது
அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால்—காமம்
செறிதோறும் சேயிழைமாட்டு. 10

112. நலம் புனைந்து உரைத்தல்

இயற்கைப்புணர்ச்சி இறுதிக்கண் சொல்லியது

நல்நீரை! வாழி!—அனிச்சமே!—நின்னிணும்
மெல் நீரள், யாம் வீழ்பவள்.

1'

இடந்தலைப்பாட்டின்கண் சொல்லியது

மலர் காணின் மையாத்தி—நெஞ்சே!—‘இவள் கண்
பலர் காணும் பூ ஒக்கும்!’ என்று.

2'

கூட்டுதலுற்ற பாங்கற்குத் தலைமகன் தலைமகளது இயல்பு கூறியது

முறி, மேனி; முத்தம், முறுவல்; வெறி, நாற்றம்;
வேல், உண்கண்;—வேய்த்தோளவட்கு.

3'

பாங்கற் கூட்டத்துச் சென்று சார்தலுறுவான் சொல்லியது

காணின், குவளை, கவிழ்ந்து நிலன் நோக்கும்—
‘மாணிழை கண் ஒவ்வேம்!’ என்று.

4'

பகற் குறிக்கண் பூ அணி கண்டு சொல்லியது

அனிச்சப்பூக் கால் களையாள் பெய்தாள்; நுகப்பிற்கு
நல்ல படாஅ, பறை.

5'

இரவுக் குறிக்கண் மதி கண்டு சொல்லியது

மதியும் மடந்தை முகனும் அறியா,
பதியின் கலங்கிய, மீன்.

6

அறுவாய் நிறைந்த அவிர் மதிக்குப் போல
மறு உண்டோ, மாதர் முகத்து!

7'

மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வல்லையேல்,
காதலை—வாழி, மதி!

8'

மலர் அன்ன கண்ணாள் முகம் ஒத்திஆயின்,
பலர் காணத் தோன்றல்!—மதி!

9'

உடன்போக்கு உரைத்த தோழிக்கு அதனது அருமை கூறி மறுத்தது

அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும், மாதர்
அடிக்கு, நெருஞ்சிப் பழம்.

10'

113. காதல்-சிறப்பு உரைத்தல்

இயற்கைப்புணர்ச்சி இறுதிக்கண் தலைமகன் தன் நயப்பு உணர்த்தியது
பாலொடு தேன் கலந்தற்றே—பணிமொழி
வால் எயிறு ஊறிய நீர்!

1

பிரிவு அச்சம் கூறியது
உடம்பொடு உயிரிடை என்ன, மற்று அன்ன—
மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு.

2

இடந்தலைப்பாட்டின்கண் தலைமகள் நீக்கத்துச் சொல்லியது
கருமணியின் பாவாய்! நீ போதாய்—யாம் வீழும்
திருநுதற்கு இல்லை, இடம்!

3

பகற் குறிக்கண் புணர்ந்து நீங்குவான் சொல்லியது
வாழ்தல் உயிர்க்கு அன்னள், ஆயிழை; சாதல்
அதற்கு அன்னள், நீங்கும் இடத்து.

4

ஒருவழித்தணந்து வந்த தலைமகள், 'நீயிர் தணந்த ஞான்று எம்மை உள்ளியும்
அறிதிரோ?' என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது
உள்ளுவன்மன், யான் மறப்பின்; மறப்பு அறியேன்,
ஒன் அமர்க் கண்ணுள் குணம்.

5

ஒருவழித்தணப்பின்கண், 'தலைமகளைத் தோழி இயற்பழிக்கும்' என்று அஞ்சி,
அவள் கேட்ப, தன்னுள்ளே சொல்லியது
கண்ணுள்ளின் போகார்; இமைப்பின் பருவரார்;
நுண்ணியர், எம் காதலவர்.

6

கண் உள்ளார் காதலவராக, கண்ணும்
எழுதேம், கரப்பாக்கு அறிந்து.

7

நெஞ்சத்தார் காதலவராக, வெய்து உண்டல்
அஞ்சதும், வேபாக்கு அறிந்து.

8

வரைவிடை வைத்துப் பிரிவின்கண் தலைமகள் ஆற்றுதற்பொருட்டுத்
தோழி தலைமகளை இயற்பழித்தவழி, அவள் இயற்பட மொழிந்தது
இமைப்பின், கரப்பாக்கு அறிவல்; அனைத்திற்கே,
'ஏதிலர்' என்னும், இவ் ஊர்.

9

உவந்து உறைவர், உள்ளத்துள் என்றும்; 'இகந்து உறைவர்;
ஏதிலர்' என்னும், இவ் ஊர்.

10

114. நாணுத் துறவு உரைத்தல்

சேட்படுக்கப்பட்டு ஆற்றாயை தலைமகன் சொல்லியது

காமம் உழந்து வருந்தினார்க்கு, ஏம
மடல் அல்லது இல்லை, வலி.

1

‘நாணுடைய நுமக்கு அது முடியாது’ என மடல் விலக்கல் உற்றாட்குச் சொல்லியது
நோனா உடம்பும் உயிரும், மடல் ஏறும்—
நாணினே நீக்கி நிறுத்து.

2

‘நாணையன்றி, நல் ஆண்மையும் உடைமையின், முடியாது’ என்றாட்குச் சொல்லியது
நாணோடு நல் ஆண்மை பண்டு உடையேன்; இன்று உடையேன்,
காமுற்றார் ஏறும் மடல்.

3

‘நாணும் நல் ஆண்மையும் காமவெள்ளத்திற்குப் புணைஆகலின், அதனால்
அவை நீங்குவன அல்ல’ என்றாட்குச் சொல்லியது

காமக் கடும் புனல் உய்க்குமே—நாணோடு
நல் ஆண்மை என்னும் புணை.

4

‘இவ் ஆற்றமையும் மடலும் நுமக்கு எவ்வாறு வந்தன?’ என்றாட்குச் சொல்லியது
தொடலைக் குறுந்தொடி தந்தாள், மடலொடு
மலை உழக்கும் துயர்.

5

‘மடல் ஊரும் பொழுது இற்றைக்கும் கழிந்தது’ என்றாட்குச் சொல்லியது
மடல் ஊர்தல் யாமத்தும் உள்ளுவேன் மன்ற;—
படல் ஒல்லா, பேதைக்கு என் கண்.

6

‘பேதைக்கு என்கண் படல் ஒல்லா’ என்பது பற்றி, ‘அறிவிலராய்
மகளிரினும் அஃது உடையராய் ஆடவரன்றே ஆற்றற்பாலர்?’ என்றாட்குச்
சொல்லியது

கடல் அன்ன காமம் உழந்தும், மடல் ஏறப்
பெண்ணின் பெருந்தக்கது இல்.

7

காப்புச் சிறை மிக்குக் காமம் பெருகியவழிச் சொல்லியது

‘நிறை அரியர்; மன் அளியர்’ என்னாது, காமம்
மறை இறந்து, மன்று படும்.

8

‘அறிகிலார், எல்லாரும்’ என்றே, என் காமம்
மறுகில் மறுகும், மருண்டு.

9

செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றுவைத்து, ‘யான் நிற்குமாறு என்னை?’ என்று
நகையாடிய தோழியொடு புலந்து, தன்னுள்ளே சொல்லியது

யாம் கண்ணின் காண நகுப, அறிவு இல்லார்—
யாம் பட்ட தாம் படாவாறு.

10

115. அலர் அறிவுறுத்தல்

அல்லகுறிப்பட்ட பிறறைஞான்று வந்த தலைமகனைத் தோழி அலர் கூறி
வரைவு கடாயவழி, அவன் சொல்லியது

அலர் எழ, ஆர் உயிர் நிற்கும்; அதனைப்
பலர் அறியார், பாக்கியத்தால்.

I

மலர் அன்ன கண்ணாள் அருமை அறியாது,
அலர் எமக்கு ஈந்தது, இவ் ஊர்.

2

உறாஅதோ, ஊர் அறிந்த கௌவை? அதனைப்
பெறாஅது பெற்றன்ன நீர் த்து.

3

கவ்வையான் கவ்விது, கா மம்; அது இன்றேல்,
தவ்வென்னும், தன்மை இழந்து.

4

களித்தொறும் கள் உண்டல் வேட்டற்றால்—கா மம்
வெளிப்படும்தோறும் இனிது.

5

இடையீடுகளானும் அல்ல குறியானும் தலைமகனை எய்தப் பெறாத தலைமகள்
அவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய் அலர் அறிவுறீஇ.
வரைவு கடாயது

கண்டது மன்னும் ஒரு நாள்; அலர் மன்னும்
திங்களைப் பாம்பு கொண்டற்று.

6

வரைவு நீட ஆற்றாளாய் தலைமகனை, தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாதல் அறிந்த
தோழி, 'ஊரவர் அலரும் அன்னைசொல்லும் நோக்கி ஆற்றல்வேண்டும்' எனச்
சொல்லெடுப்பியவழி, அவன் சொல்லியது

ஊரவர் கௌவை எருவாக, அன்னை சொல்
நீராக, நீளும்—இந் நோய்.

7

'நெய்யால் எரி நுதுப்பேம்' என்றற்றால்—'கௌவையான்
கா மம் நுதுப்பேம்' எனல்.

8

வரைவிடைவைத்துப் பிரிவின்கண் ஆற்றாளாய் தலைமகள், அவன் வந்து சிறைப்
புறத்தானாதல் அறிந்து, 'அலர் அஞ்சி ஆற்றல் வேண்டும்' என்ற தோழிக்குச்
சொல்லியது

அலர் நாண ஒல்வதோ—'அஞ்சல் ஒம்பு!' என்றார்
பலர் நாண நீத்தக்கடை?

9

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, தோழி தலைமகளுக்குச் சொல்லுவாளாய், அலரறிவுறீஇ.
அவன் உடன்போக்கு நயப்பச் சொல்லியது

தாம் வேண்டின் நல்குவர், கா தலர்; யாம் வேண்டும்
கௌவை எடுக்கும், இவ் ஊர்.

10

2. கற்பு இயல்

116. பிரிவு ஆற்றுமை

‘பிரிந்து கடிதின் வருவல்’ என்ற தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது
செல்லாமை உண்டேல், எனக்கு உரை; மற்று நின்
வல்வரவு, வாழ்வார்க்கு உரை.

1

பிரிவு தலைமகன் குறிப்பான் அறிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது
இன்கண் உடைத்து அவர் பார்வல்; பிரிவு அஞ்சும்
புன்கண் உடைத்தால், புணர்வு.

2

அரிதுஅரோ, தேற்றம்—அறிவுடையார்கண்ணும்
பிரிவு ஓர் இடத்து உண்மையான்.

3

அளித்து, ‘அஞ்சல்!’ என்றவர் நீப்பின், தெளித்த சொல்
தேறியார்க்கு உண்டோ, தவறு?

4

ஓம்பின், அமைந்தார் பிரிவு ஓம்பல்! மற்று அவர்
நீங்கின், அரிதால், புணர்வு!

5

தலைமகன் பிரிவு உணர்த்தியவாறு வந்து சொல்லிய தோழிக்குச் சொல்லியது
பிரிவு உரைக்கும் வன்கண்ணர்ஆயின், அரிது, ‘அவர்
நல்குவர்’ என்னும் நசை.

6

துறைவன் துறந்தமை தூற்றுகொல்—முன்கை
இறை இறவாநின்ற வனே!

7

இன்னாது, இன்ன இல் ஊர் வாழ்தல்; அதனினும்
இன்னாது, இனியார்ப் பிரிவு.

8

‘காமம் தீயே போன்று தான் நின்ற இடத்தைச் சுடும்ஆகலான், நீ
ஆற்றல் வேண்டும்’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது
தொடின் சுடின் அல்லது, காமநோய் போல,
விடின் சுடல் ஆற்றுமோ, தீ?

9

‘தலைவியர் பலரும் பிரிவாற்றி இருப்பர்; அது நீ செய்கின்றிலை’ என்ற
தோழிக்குச் சொல்லியது

அரிது ஆற்றி, அல்லல் நோய் நீக்கி, பிரிவு ஆற்றி,
பின் இருந்து, வாழ்வார் பலர்.

10

தி.—7

117. படர் மெலிந்து இரங்கல்

‘காமநோயை வெளிப்படுத்தல் நின் நாணுக்கு ஏலாது’ என்ற
தோழிக்குச் சொல்லியது

மறைப்பேன்மன் யான், இஃதோ, நோயை—இறைப்பவர்க்கு
ஊற்றுநீர் போல மிகும். 1

‘ஈண்டையார் அறியாமல் மறைத்தல், ஆண்டையார் அறியத் தூதுவிடுதல்,
என்னும் இரண்டனுள் ஒன்று செயல்வேண்டும்’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது
கரத்தலும் ஆற்றேன், இந் நோயை; நோய் செய்தார்க்கு
உரைத்தலும் நாணுத் தரும்! 2

காமமும் நாணும் உயிர் காவாத் தூங்கும், என்
நோனா உடம்பினகத்து. 3

‘தலைவியர் காமக்கடற் படார்; படினும், அதனை ஏற்ற புணையால் நீந்திக் கடப்பர்’
என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது

காமக் கடல் மன்னும் உண்டே; அது நீந்தும்
ஏமப் புணை மன்னும் இல். 4

தூது விடாமை நோக்கித் தோழியொடு புலந்து சொல்லியது
துப்பின் எவன் ஆவர்மன்கொல்—துயர் வரவு
நட்பினுள் ஆற்றுபவர்! 5

‘காமத்தான் இன்பமுற்றார்க்கு அதனியை துன்பமும் வரும்’ என்ற
தோழிக்குச் சொல்லியது
இன்பம் கடல் மற்றுக் காமம்; அஃது அடுங்கால்,
துன்பம் அதனின் பெரிது. 6

‘காமக்கடல் நிறை புணையாக நீந்தப்படும்’ என்றாட்குச் சொல்லியது
காமக் கடும் புனல் நீந்திக் கரை காணேன்,
யாமத்தும், யானே உளேன். 7

இரவின் கொடுமை சொல்லி இரங்கியது
மன் உயிர் எல்லாம் துயிற்றி,—அளித்து, இரா!—
என் அல்லது இல்லை, துணை. 8

கொடியார் கொடுமையின் தாம் கொடிய—இந் நாள்
நெடிய கழியும் இரா. 9

‘நின்கண்கள் பேரழகு அழிகின்றனவா? வின், அழற்பாலை யல்லை’
என்றாட்குச் சொல்லியது
உள்ளம் போன்று உள்வழிச் செல்கிற்பின், வெள்ளநீர்
நீந்தல மன்னோ, என் கண். 10

118. கண் விதுப்பு அழிதல்

‘நின் கண்கள் கலுழ்ந்து, தம் அழகு இழவாநின்றன; நீ ஆற்றல்வேண்டும்’ என்ற
தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது

கண்தாம் கலுழ்வது எவன்கொலோ—தண்டா நோய்,
தாம் காட்ட, யாம் கண்டது! 1

தெரிந்து உணரா நோக்கிய உண்கண் பரிந்து உணரா,
பைதல் உழப்பது எவன்? 2

கதுமெனத் தாம் நோக்கித் தாமே கலுழும்
இது நகத்தக்கது உடைத்து. 3

பெயல் ஆற்றா நீர் உலந்த, உண்கண்—உயல் ஆற்றா
உய்வு இல் நோய் என்கண் நிறுத்து. 4

படல் ஆற்றா, பைதல் உழக்கும்—கடல் ஆற்றா
காமநோய் செய்த என் கண். 5

ஓஓ, இனிதே!—எமக்கு இந் நோய் செய்த கண்
தாஅம் இதற்பட்டது. 6

உழந்து உழந்து உள் நீர் அறுக—விழைந்து இழைந்து
வேண்டி அவர்க் கண்ட கண்! 7

‘காதலர் பிரிந்துபோயினரல்லர்; அவர் ஈண்டு உளர்; அவரைக் காணுமளவும்
நீ ஆற்றல்வேண்டும்’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது

பேணுது பெட்டார் உளர்மன்னே—மற்று அவர்க்
காணுது அமைவு இல கண். 8

‘நீயும் ஆற்றி, நின் கண்களும் துயில்வனவாதல் வேண்டும்’ என்ற
தோழிக்குச் சொல்லியது

வாராக்கால், துஞ்சா; வரின், துஞ்சா; ஆயிடை
ஆர் அஞர் உற்றன, கண். 9

‘காதலரை இவ் ஊர் இயற்பழியாமல், அவர் கொடுமையை மறைக்கவேண்டும்’
என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது

மறை பெறல் ஊரார்க்கு அரிது அன்றால்—எம்போல்
அறை பறை கண்ணார் அகத்து. 10

119. பசப்பு உறு பருவரல்

முன் பிரிவு உடம்பட்ட தலைமகள் அஃது ஆற்றாது பசந்தவழி,
தன்னுள்ளே சொல்லியது

நயந்தவர்க்கு நல்காமை நேர்ந்தேன்; பசந்த என்
பண்பு யார்க்கு உரைக்கோ, பிற!

1

‘ஆற்றாள்’ எனக் கவன்ற தோழிக்கு, ‘ஆற்றுவல்’ என்பதுபடச் சொல்லியது
அவர் தந்தார் என்னும் தகையால் இவர்தந்து, என்
மேனிமேல் ஊரும், பசப்பு.

2

‘அழகும் நாணும் அழியாமல் நீ ஆற்றல் வேண்டும்’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது
சாயலும் நாணும் அவர் கொண்டார்—கைம்மாரு
நோயும் பசலையும் தந்து.

3

‘பிரிகின்றவர் தெளிவித்த சொற்களையும் அவர் நல்திறங்களையும் அறிதிஆகலின்
நீட்டியாது வருவர்’ என்றவழிச் சொல்லியது
உள்ளுவன்மன் யான்; உரைப்பது அவர்திறமால்;
கள்ளம் பிறவோ, பசப்பு.

4

‘காதலர் பிரிந்து அணித்தாயிருக்கவும் ஆற்றுகின்றிலை’ என்ற தோழிக்கு
முன் நிகழ்ந்தது கூறியது
உவக்காண், எம் காதலர் செல்வார்; இவக்காண், என்
மேனி பசப்பு ஊர்வது!

5

விளக்கு அற்றம் பார்க்கும் இருளேபோல், கொண்கன்
முயக்கு அற்றம் பார்க்கும், பசப்பு.

6

புல்லிக் கிடந்தேன், புடைபெயர்ந்தேன்; அவ்அளவில்,
அள்ளிக்கொள்வற்றே, பசப்பு.

7

‘நீ இங்ஙனம் பசக்கற்பாலை யல்லை’ என்ற தோழியொடு புலந்து சொல்லியது
‘பசந்தாள் இவள்’ என்பது அல்லால், ‘இவனைத்
துறந்தார் அவர்’ என்பார் இல்.

8

பசக்கமன் பட்டாங்கு, என் மேனி—நயப்பித்தார்
நல் நிலையர் ஆவரனின்!

9

தலைமகள் ஆற்றுதற்பொருட்டுத் தோழி தலைமகளை இயற்பழித்தவழி,
அவள் இயற்பட மொழிந்தது

பசப்பு எனப் பேர் பெறுதல் நன்றே—நயப்பித்தார்
நல்காமை தூற்றார் எனின்.

10

120. தனிப் படர் மிகுதி

‘காதலர் நின்னினும் ஆற்றராய்க் கடிதின் வருவர்; நீ அவரொடு
பேர் இன்பம் நுகர்தி’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது

தாம் வீழ்வார் தம் வீழ்ப்பெற்றவர் பெற்றாரே,
காமத்துக் காழ் இல் கனி.

1

வாழ்வார்க்கு வானம் பயந்தற்றால்—வீழ்வார்க்கு
வீழ்வார் அளிக்கும் அளி.

2

வீழநர் வீழ்ப்படுவார்க்கு அமையுமே,
‘வாழநம்’ என்னும் செருக்கு.

3

‘காதலரை இயற்பழித்தலை அஞ்சி, அவர் அருளின்மை மறைத்த நீ கடவுள்-
கற்பினையாகலின் கற்புடை மகளிரால் நன்கு மதிக்கப்படுதி’ என்ற
தோழிக்குச் சொல்லியது

வீழ்ப்படுவார், கெழீஇயிலர், தாம் வீழ்வார்
வீழ்ப்படாஅர் எனின்.

4

‘அவர்மேல் காதலுடைமையின், அவர் கருத்தறிந்து ஆற்றினாய்’ என்ற
தோழிக்குச் சொல்லியது

நாம் காதல் கொண்டார் நமக்கு எவன் செய்பவோ
தாம் காதல் கொள்ளாக்கடை!

5

ஒருதலையான் இன்னாது, காமம்; காப் போல
இருதலையானும் இனிது.

6

பருவரலும் பைதலும் காணுன்கொல்—காமன்
ஒருவர்கண் நின்று ஒழுகுவான்!

7

தலைமகன் தூது வரக் காணாது சொல்லியது

வீழ்வாரின் இன் சொல் பெறாஅது, உலகத்து
வாழ்வாரின் வன்கணர் இல்.

8

நசைஇயார் நல்கார் எனினும், அவர்மாட்டு
இசையும் இனிய, செவிக்கு.

9

தலைமகன் தூது வரப் பெறாது, தான் தூது விடக் கருதியாள்
நெஞ்சொடு சொல்லியது

உறாஅர்க்கு உறு நோய் உரைப்பாய்—கடலைச்
செறாஅஅய்!—வாழிய நெஞ்சு!

10

121. நினைந்து அவர் புலம்பல்

தூதாய்ச் சென்ற பாங்கனுக்குத் தலைமகன் சொல்லியது

உள்ளினும், தீராப் பெரு மகிழ் செய்தலால்,
கள்ளினும் காமம் இனிது.

1

எனைத்து ஒன்று இனிதேகாண் காமம்; தாம் வீழ்வார்
நினைப்ப, வருவது ஒன்று இல்.

2

தலைமகனை நினைந்து வருந்துகின்ற தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது
நினைப்பவர் போன்று நினையார்கொல்— தும்மல்
சினைப்பது போன்று கெடும்!

3

யாமும் உளேம்கொல், அவர் நெஞ்சத்து—எம் நெஞ்சத்து,
ஓஓ! உளரே அவர்!

4

தம் நெஞ்சத்து எம்மைக் கடி கொண்டார் நாணார்கொல்—
எம் நெஞ்சத்து ஓவா வரல்?

5

‘அவரொடு புணர்ந்த ஞான்றை இன்பத்தை நினைந்து இறந்துபாடு எய்தாநின்றும்;
அது மறத்தல் வேண்டும்’ என்றாட்குச் சொல்லியது

மற்று யான் என் உளேன் மன்றோ! அவரொடு யான்
உற்ற நாள் உள்ள, உளேன்.

6

மறப்பின், எவன் ஆவன் மன்கொல்—மறப்பு அறியேன்,
உள்ளினும் உள்ளம் சுடும்?

7

‘இத் துன்பம் அறிந்து வந்து, காதலர் நினைக்கு இன்பம் செய்வர்’
என்றாட்குச் சொல்லியது

எனைத்தும் நினைப்பினும் காயார்; அனைத்து அன்றோ,
காதலர் செய்யும் சிறப்பு?

8

தலைமகன் தூது வரக் காணாது வருந்துகின்றான் வற்புறுத்தும்
தோழிக்குச் சொல்லியது

விளியும், என் இன் உயிர்—‘வேறு அல்லம்’ என்பார்
அளி இன்மை ஆற்ற நினைந்து.

9

வன்புறை எதிரழிந்தான் காமம் மிக்க கழிபடரால் சொல்லியது
விடாஅது சென்றாரைக் கண்ணினால் காணப்
படாஅதி—வாழி மதி!

10

122. கனவு நிலை உரைத்தல்

தலைமகன் தூது வரக் கண்டாள் சொல்லியது

காதலர் தூதொடு வந்த கனவினுக்கு
யாது செய்வேன்கொல், விருந்து!

1

தூது விடக் கருதியாள் சொல்லியது

கயல் உண்கண் யான் இரப்பத் துஞ்சின், கலந்தார்க்கு
உயல் உண்மை சாற்றுவேன்மன்.

2

‘ஆற்றாள்’ எனக் கவன்றாட்கு, ‘ஆற்றுவல்’ என்பது படச் சொல்லியது

நனவினான் நல்காதவரைக் கனவினான்
காண்டலின் உண்டு, என் உயிர்.

3

கனவினான் உண்டாகும் காமம்—நனவினான்
நல்காரை நாடித் தரற்கு.

4

நனவினான் கண்டதூஉம், ஆங்கே, கனவும்தான்
கண்ட பொழுதே இனிது.

5

நனவு என ஒன்று இல்லை ஆயின், கனவினான்
காதலர் நீங்கலர்மன்.

6

விழித்துழிக் காணா யினான் கனவிற்கூட்டம் நினைந்து. ஆற்றாளாய்ச் சொல்லியது
நனவினான் நல்காக் கொடியார் கனவினான்,
என், எம்மைப் பீழிப்பது?

7

தான் ஆற்றுதற்பொருட்டுத் தலைமகனை இயற்பழித்தாட்கு இயற்பட மொழிந்தது
துஞ்சங்கால் தோள் மேலர் ஆகி, விழிக்குங்கால்
நெஞ்சத்தர் ஆவர், விரைந்து.

8

நனவினான் நல்காரை நோவர்—கனவினான்
காதலர்க் காணாதவர்.

9

நனவினான், நம் நீத்தார் என்பர்; கனவினான்
காணார்கொல், இவ் ஊரவர்!

10

123. பொழுது கண்டு இரங்கல்

பொழுதொடு புலந்து சொல்லியது

மாலையோ அல்லை; மணந்தார் உயிர் உண்ணும்
வேலை நீ;—வாழி, பொழுது!

1

தன்னுட்கையாற்றை அதன்மேல் இட்டுச் சொல்லியது

புன்கண்ணை—வாழி, மருள் மலை!—எம் கேள்போல்
வன்கண்ணதோ, நின் துணை?

2

‘ஆற்றல்வேண்டும்’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது

பனி அரும்பிப் பைதல் கொள் மலை, துனி அரும்பித்
துன்பம் வளர, வரும்.

3

- காதலர் இல் வழி, மாலை, கொலைக்களத்து
ஏதிலர் போல, வரும். 4
- காலைக்குச் செய்த நன்று என்கொல்? எவன்கொல், யான்
மாலைக்குச் செய்த பகை? 5
- ‘இன்று இன்னையாகின்ற நீ, அன்று, அவர் பிரிவிற்கு உடம்பட்டது என்னை?’
என்றாட்குச் சொல்லியது
- மாலை நோய் செய்தல், மணந்தார் அகலாத
காலை அறிந்ததிலேன். 6
- ‘மாலைப் பொழுதின்கண் இனையயாதற்குக் காரணம் என்னை?’
என்றாட்குச் சொல்லியது
- காலை அரும்பி, பகல் எல்லாம் போது ஆகி,
மாலை மலரும்—இந் நோய். 7
- அழல் போலும் மாலைக்குத் தூது ஆகி, ஆயன்
குழல்போலும் கொல்லும் படை. 8
- பதி மருண்டு, பைதல் உழக்கும்—மதி மருண்டு,
மாலை படர் தரும் போழ்து. 9
- பொருள்மாலையாளரை உள்ளி, மருள் மாலை
மாயும், என் மாயா உயிர். 10

124. உறுப்பு நலன் அழிதல்

- ஆற்றுமை மிகுதியான் வேறுபட்ட தலைமகட்டுத் தோழி சொல்லியது
சிறுமை நமக்கு ஒழியச் சேண் சென்றார் உள்ளி,
நறு மலர் நாணின், கண். 1
- நயந்தவர் நல்காமை சொல்லுவ போலும்—
பசந்து பனி வாரும் கண். 2
- தணந்தமை சால அறிவிப்ப போலும்—
மணந்த நாள் வீங்கிய தோள். 3
- பணை நீங்கிப் பைந் தொடி சோரும்—துணை நீங்கித்
தொல் கவின் வாடிய தோள். 4
- கொடியார் கொடுமை உரைக்கும்—தொடியொடு
தொல் கவின் வாடிய தோள். 5
- தான் ஆற்றுதற்பொருட்டு இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது
தொடியொடு தோள் நெகிழ நோவல்—அவரை,
‘கொடியர்’ எனக் கூறல் நொந்து. 6
- அவ் இயற்பழிப்புப் பொறுது தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது
பாடு பெறுதியோ—நெஞ்சே!—கொடியார்க்கு என்
வாடு தோட் பூசல் உரைத்து? 7

வினைமுடித்து மீளலுற்ற தலைமகன் முன் நிகழ்ந்தது நினைந்து,
தன்னுள்ளே சொல்லியது

முயங்கிய கைகளை ஊக்க, பசந்தது—
பைந் தொடிப் பேதை நுதல்!

8

முயக்கிடைத் தண் வளி போழ, பசப்பு உற்ற—
பேதை பெரு மழைக்கண்.

9

கண்ணின் பசப்போ பருவரல் எய்தின்றே—
ஒள் நுதல் செய்தது கண்டு.

10

125. நெஞ்சொடு கிளத்தல்

தன் ஆற்றாமை தீரும் திறன் நாடியது

நினைத்து ஒன்று சொல்லாயோ—நெஞ்சே!—எனைத்து ஒன்றும்
எவ்வ நோய் தீர்க்கும் மருந்து?

1

தலைமகனைக் காண்டற்கண் வேட்கை மிகுதியால் சொல்லியது
காதல் அவர் இலர் ஆக நீ நோவது
பேதைமை—வாழி, என் நெஞ்சு!

2

இருந்து உள்ளி, என், பரிதல்?—நெஞ்சே!—பரிந்து உள்ளல்
பைதல் நோய் செய்தார்கண் இல்.

3

கண்ணும் கொளச் சேறி—நெஞ்சே!—இவை என்னைத்
தின்னும், அவர்க் காணல் உற்று!

4

செற்றார் எனக் கைவிடல் உண்டோ—நெஞ்சே!—யாம்
உற்றால் உறுஅதவர்?

5

தலைமகன் கொடுமை நினைந்து, செலவு உடம்படாத நெஞ்சினைக் கழறியது
கலந்து உணர்த்தும் காதலர்க் கண்டால், புலந்து உணராய்;
பொய்க் காய்வு காய்தி—என் நெஞ்சு!

6

நான் தடுத்தலின், அச் செலவு ஒழிவாள் சொல்லியது
காமம் விடு, ஒன்றே; நாண் விடு—நல் நெஞ்சே!—
யானோ பொறேன், இவ் இரண்டு!

7

பரிந்து அவர் நல்கார் என்று, ஏங்கி, பிரிந்தவர்—
பின் செல்வாய்; பேதை—என் நெஞ்சு!

8

உள்ளத்தார் காதலவர் ஆக, உள்ளி நீ
யாருழைச் சேறி?—என் நெஞ்சு!

9

‘அவரை மறந்து ஆற்றல் வேண்டும்’ என்பதுபடச் சொல்லியது
துன்னாத் துறந்தாரை நெஞ்சத்து உடையேமா,
இன்னும் இழத்தும், கவின்.

10

126. நிறை அழிதல்

‘நாணும் நிறையும் அழியாமை நீ ஆற்றல்வேண்டும்’ என்ற தோழிக்குத்
தலைமகள் சொல்லியது

காமக் கணிச்சி உடைக்கும்—நிறை என்னும்
நாணுத் தாழ் வீழ்த்த கதவு.

1

‘நெஞ்சின்கண் தோன்றிய காமம் நெஞ்சால் அடக்கப்படும்’
என்றாட்குச் சொல்லியது

காமம் என ஒன்றோ கண் இன்று! என் நெஞ்சத்தை
யாமத்தும் ஆளும், தொழில்.

2

‘மகளிர் காமம் மறைக்கப்படும்’ என்றாட்குச் சொல்லியது

மறைப்பேன்மன் காமத்தை யானோ; குறிப்பு இன்றித்
தும்மல்போல் தோன்றிவிடும்.

3

நிறை உடையேன் என்பேன்மன், யானோ; என் காமம்,
மறை இறந்து, மன்றுபடும்.

4

‘நம்மை மறந்தாரை நாமும் மறக்கற்பாலம்’ என்றாட்குச் சொல்லியது

செற்றார்பின் செல்லாப் பெருந்தகைமை, காம நோய்
உற்றார் அறிவது ஒன்று அன்று.

5

செற்றவர்பின் சேறல் வேண்டி,—அளித்து அரோ!—
எற்று, என்னை உற்ற துயர்?

6

பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைமகனோடு நிறையழிவாற் கூடிய தலைமகள்,

‘நீ புலவாமைக்குக் காரணம் யாது?’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது

நாண் என ஒன்றோ அறியலம்—காமத்தான்,
பேணியார் பெட்ப செயின்.

7

பல் மாயக் கள்வன் பணிமொழி அன்றோ—நம்
பெண்மை உடைக்கும் படை!

8

‘புலப்பல்’ எனச் சென்றேன்; புல்லினேன், நெஞ்சம்
கலத்தல் உறுவது கண்டு.

9

நிணம் தீயில் இட்டன்ன நெஞ்சினார்க்கு உண்டோ—
புணர்ந்து ஊடி நிற்பேம் எனல்?

10

127. அவர்வயின் விதும்பல்

தலைமகள் காண்டல் விதுப்பினால் சொல்லியது

வாள் அற்றுப் புற்கென்ற, கண்ணும்; அவர் சென்ற
நாள் ஒற்றித் தேய்ந்த, விரல்.

1'

‘ஆற்றுமை மிகுதலின் இடையின்றி நினைக்கற்பாலையல்லே; சிறிது மறக்கல்வேண்டும்’
என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது

இலங்கிழாய்! இன்று மறப்பின், என் தோள்மேல்
கலம் கழியும், காரிகை நீத்து.

2'

உரன் நசைஇ, உள்ளம் துணையாகச் சென்றார்
வரல் நசைஇ, இன்னும் உளேன்.

3'

கூடிய காமம் பிரிந்தார் வரவு உள்ளி,
கோடு கொடு ஏறும், என் நெஞ்சு.

4'

தலைமகள் வரவு கூறி, ‘ஆற்றாய்ப் பசக்கற்பாலை யல்லே’ என்ற
தோழிக்குச் சொல்லியது

காண்கமன், கொண்கனைக் கண் ஆர; கண்டபின்,
நீங்கும், என் மென் தோட் பசப்பு.

5'

வருகமன், கொண்கன் ஒருநாள்; பருகுவன்,
பைதல்நோய் எல்லாம் கெட.

6'

புலப்பேன்கொல்—புல்லுவேன் கொல்லோ—கலப்பேன்கொல்—
கண் அன்ன கேளிர் வரின்?

7'

வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகள் வினைமுடிவு நீட்டித்துழி,
தலைமகளை நினைந்து, தன்னுள்ளே சொல்லியது

வினை கலந்து வென்றீக, வேந்தன்! மனை கலந்து
மாலே அயர்கம், விருந்து!

8'

ஒரு நாள் எழு நாள்போல் செல்லும்—சேண் சென்றார்
வரு நாள் வைத்து ஏங்குபவர்க்கு.

9'

பெறின் என் ஆம்—பெற்றக்கால் என் ஆம்—உறின் என் ஆம்—
உள்ளம் உடைந்து உக்கக்கால்?

10'

128. குறிப்பு அறிவுறுத்தல்

பிரிந்து கூடிய தலைமகள் வேட்கை மிகவினால் புதுவது பல் நாளும் பாராட்ட,
தலைமகள், ‘இது ஒன்று உடைத்து’ என அஞ்சியவழி, அதனை அவள்
குறிப்பான் அறிந்து, அவன் அவட்குச் சொல்லியது

கரப்பினும், கையிகந்து ஒல்லா, நின் உண்கண்
உரைக்கல் உறுவது ஒன்று உண்டு.

1'

- நாணல் அவன் அது சொல்லாளாயவழி, அவன் தோழிக்குச் சொல்லியது
கண் நிறைந்த காரிகை, காம்பு ஏர் தோள், பேதைக்குப்
பெண் நிறைந்த நீர்மை பெரிது. 2
- மணியுள் திகழ்தரும் நூல்போல், மடந்தை
அணியுள் திகழ்வது ஒன்று உண்டு. 3
- முகை மொக்குள் உள்ளது நாற்றம்போல், பேதை
நகை மொக்குள் உள்ளது ஒன்று உண்டு. 4
- செறிதொடி செய்து இறந்த கள்ளம், உறு துயர்
தீர்க்கும் மருந்து ஒன்று உடைத்து. 5
- தலைமகள் குறிப்பு அறிந்த தலைமகள் அதனை அது தெளிவிக்கச் சென்ற
தோழிக்கு அறிவுறுத்தது
பெரிது ஆற்றிப் பெட்பக் கலத்தல், அரிது ஆற்றி,
அன்பு இன்மை சூழ்வது உடைத்து. 6
- தண்ணந் துறைவன் தணந்தமை, நம்மினும்
முன்னம் உணர்ந்த, வளை. 7
- நெருநற்றுச் சென்றார் எம் காதலர்; யாமும்
எழு நாளேம், மேனி பசந்து! 8
- தலைமகள் குறிப்பு அறிந்த தோழி அதனைத் தலைமகற்கு அறிவித்தது
தொடி நோக்கி, மென் தோளும் நோக்கி, அடி நோக்கி,
அஃது, ஆண்டு அவள் செய்தது. 9
- தலைமகள் பிரியாமைக் குறிப்பினைத் தோழிக்கு அறிவுறுத்தது
பெண்ணினான் பெண்மை உடைத்து என்ப—கண்ணினான்
காம நோய் சொல்லி இரவு. 10

129. புணர்ச்சி விதும்பல்

- ‘பிரிதற்குறிப்பின் ஆகியானோடு நீ புலவாமைக்குக் காரணம் யாது?’ என
நகையாடிய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது
உள்ளக் களித்தலும், காண மகிழ்தலும்,
கள்ளுக்கு இல்; காமத்திற்கு உண்டு. 1
- தினைத் துணையும் ஊடாமை வேண்டும்—பனைத் துணையும்
காமம் நிறைய வரின். 2
- பேணுது பெட்பவே செய்யினும், கொண்களைக்
காணுது அமையல, கண். 3

ஊடற்கண் சென்றேன்மன்;—தோழி!—அது மறந்து
கூடற்கண் சென்றது, என் நெஞ்சு.

4

எழுதுங்கால் கோல் காணுக் கண்ணேபோல், கொண்கன்
பழி காணேன், கண்ட இடத்து.

5

காணுங்கால் காணேன் தவறு ஆய; காணுக்கால்,
காணேன், தவறு அல்லவை.

6

உய்த்தல் அறிந்து புனல் பாய்பவரேபோல்,
பொய்த்தல் அறிந்து, என் புலந்து?

7

• தலைமகள் புணர்ச்சி விதுப்பு அறிந்த தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது
இளித்தக்க இன்னு செயினும், களித்தார்க்குக்
கள் அற்றே—கன்வ!—நின் மார்பு.

8

உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன்—சொல்லியது
மலரினும் மெல்லிது காமம்; சிலர், அதன்
செவ்வி தலைப்படுவார்.

9

கண்ணின் துனித்தே, கலங்கினாள், புல்லுதல்
என்னினும் தான் விதுப்புற்று?

10

130. நெஞ்சொடு புலத்தல்

தலைமகன்கண் தவறு உண்டாயவழியும் புலவி கருதாத நெஞ்சிற்குத்
தலைமகள் சொல்லியது •

அவர் நெஞ்சு அவர்க்கு ஆதல் கண்டும், எவன்,—நெஞ்சே!—
நீ எமக்கு ஆகாதது?

1

உறஅதவர்க் கண்ட கண்ணும், அவரைச்
செறஅர் எனச் சேறி—என் நெஞ்சு!

2

‘கெட்டார்க்கு நட்டார் இல்’ என்பதோ—நெஞ்சே!—நீ
பெட்டாங்கு அவர்பின் செலல்?

3

இனி, அன்ன நின்னொடு சூழ்வார் யார்—நெஞ்சே!
துனி செய்து துவ்வாய்காண் மற்று?

4

வாயிலாகச் சென்ற தோழி கேட்ப, தலைமகள் சொல்லியது
பெறஅமை அஞ்சும்; பெறின், பிரிவு அஞ்சும்;
அறஅ இடும்பைத்து—என் நெஞ்சு.

5

தனியே இருந்து நினைத்தக்கால், என்னைத்
தினிய இருந்தது—என் நெஞ்சு.

6

நாணும் மறந்தேன்—அவர் மறக்கல்லா என்
மாண மட நெஞ்சின் பட்டு. 7

‘எள்ளின், இளிவாம்’ என்று எண்ணி, அவர் திறம்
உள்ளும்—உயிர்க் காதல் நெஞ்சு. 8

உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் சொல்லியது
துன்பத்திற்கு யாரே துணை ஆவார்—தாம் உடைய
நெஞ்சம் துணை அல்வழி? 9
தஞ்சம், தமர் அல்லர் ஏதிலார்—தாம் உடைய
நெஞ்சம் தமர் அல்வழி. 10

131. புலவி

வாயிலாகச் சென்ற தோழி தலைமகன் வாயில் நேர்தற்பொருட்டு
அவளொடு நகையாடிச் சொல்லியது
புல்லாது இராஅப் புலத்தை; அவர் உறும்
அல்லல் நோய் காண்கம், சிறிது. 1

புலவி ஒழிந்து வாயில் நேரும்வகை அவள் சொல்லியது
உப்பு அமைந்தற்றால், புலவி; அது சிறிது
மிக்கற்றால், நீள விடல். 2

பரத்தையரிடத்துநின்றும் வந்த தலைமகனொடு தலைமகன் புலந்து சொல்லியது
அலந்தாரை அல்லல் நோய் செய்தற்றால்—தம்மைப்
புலந்தாரைப் புல்லா விடல். 3

ஊடியவரை உணராமை—வாடிய
வள்ளி முதல் அரிந்தற்று. 4

தலைமகனைப் புலவி நீக்கிக் கூடிய தலைமகன் தன்னுள்ளே சொல்லியது
நலத்தகை நல்லவர்க்கு ஏளர், புலத் தகை,
பூ அன்ன கண்ணார் அகத்து. 5

துனியும் புலவியும் இல்லாயின், காமம்
கனியும் கருக்காயும் அற்று. 6

ஊடலின் உண்டு ஆங்கு ஓர் துன்பம்—‘புணர்வது
நீடுவது அன்றுகொல்!’ என்று. 7

உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் தலைமகளொடு புலந்து சொல்லியது
நோதல் எவன், மற்று—‘நொந்தார்’ என்று அஃது அறியும்
காதலர் இல்லாவழி! 8

நீரும் நிழலது இனிதே; புலவியும்
வீழுநர்கண்ணே இனிது. 9

ஊடல் உணங்க, விடுவாரொடு, என் நெஞ்சம்,
‘கூடுவேம்’ என்பது அவா. 10

132. புலவி நுணுக்கம்

உலாப் போய் வந்த தலைமகன் பள்ளியிடத்தானாகத் தலைமகள் சொல்லியது
 பெண் இயலார் எல்லாரும் கண்ணின் பொது உண்பர்;
 நண்ணேன்—பரத்த!—நின் மார்பு. 1

தலைமகள் நீக்கத்துச் சென்ற தோழிக்குத் தலைமகள்
 பள்ளியிடத்து நிகழ்ந்தது கூறியது

ஊடி இருந்தேமா, தும்மினார்—யாம் தம்மை,
 ‘நீடு வாழ்க!’ என்பாக்கு அறிந்து. 2

தலைமகளது புலவிக் குறிப்பினைக் கண்டு, ‘நீயிர் கூடி ஒழுகாநிற்கவும், இது
 நிகழ்தற்குக் காரணம் யாது?’ என்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது

கோட்டுப் பூச் சூடினும் காயும்—‘ஒருத்தியைக்
 காட்டிய சூடினீர்!’ என்று. 3

‘யாரினும் காதலம்’ என்றேனா, ஊடினாள்—
 ‘யாரினும்! யாரினும்!’ என்று. 4

‘இம்மைப் பிறப்பில் பிரியலம்’ என்றேனா,
 கண் நிறை நீர் கொண்டனள். 5

‘உள்ளினேன்’ என்றேன்; ‘மற்று என் மறந்தீர்’ என்று என்னைப்
 புல்லாள், புலத்தக்கனள். 6

வழுத்தினாள், தும்மினேனாக; அழித்து அழுதாள்,
 ‘யார் உள்ளித் தும்மினீர்?’ என்று. 7

தும்முச் செறுப்ப, அழுதாள், ‘நுமர் உள்ளல்
 எம்மை மறைத்திரோ?’ என்று. 8

தன்னை உணர்த்தினும் காயும், ‘பிறர்க்கும் நீர்
 இந் நீரர் ஆகுதிர்!’ என்று. 9

நினைத்திருந்து நோக்கினும், காயும், ‘அனைத்தும் நீர்
 யார் உள்ளி நோக்கினீர்?’ என்று. 10

133. ஊடல் உவகை

தலைமகள் காரணமின்றிப் புலக்கின்றமை கேட்ட தோழி, 'அங்ஙனம் நீ புலக்கின்றது என்னை?' என்றாட்கு அவள் சொல்லியது

இல்லை தவறு அவர்க்கு ஆயினும், ஊடுதல்
வல்லது, அவர் அளிக்குமாறு.

1

'புலவாக்காலும் அத் தலையளி பெறலாயிருக்க, அஃது இழந்து, புலனியான் வருந்துவது என்னை?' என்றாட்கு அவள் சொல்லியது

ஊடலின் தோன்றும் சிறு துணி, நல் அளி
வாடினும், பாடு பெறும்.

2

புலத்தலின் புத்தேள்-நாடு உண்டோ—நிலத்தொடு
நீர் இயைந்தன்றாரகத்து?

3

'அப் புலவி இனி யாதால் நீங்கும்?' என்றாட்குச் சொல்லியது

புல்லி விடாஅப் புலவியுள் தோன்றும்—என்
எள்ளம் உடைக்கும் படை.

4

தலைமகளை ஊடல் நீக்கிக் கூடிய தலைமகன் கழியுவகையனாய்த்
தன்னுள்ளே சொல்லியது

தவறு இலர் ஆயினும், தாம் வீழ்வார் மென் தோள்
அகறலின், ஆங்கு ஒன்று உடைத்து.

5

உணலினும், உண்டது அறல் இனிது; காமம்
புணர் தலின், ஊடல் இனிது.

6

ஊடலின் தோற்றவர் வென்றார்; அது மன்னும்
கூடலின் காணப்படும்.

7

ஊடிப் பெறுகுவம்கொல்லோ—நுதல் வெயர்ப்பக்
கூடலின் தோன்றிய உப்பு!

8

ஊடுக மன்றோ, ஒளியிழை! யாம் இரப்ப,
நீடுக மன்றோ, இரா!

9

ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம்; அதற்கு இன்பம்,
கூடி முயங்கப்பெறின்.

10

நாலடியார்

திருக்குறளுக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்துப் போற்றப்பெறும் சிறப்பு வாய்ந்த அறநூல் நாலடியார். நூல் அமைப்பில் இரண்டிற்கும் மிகுந்த ஒற்றுமை உண்டு. திருக்குறள் சூத்திரம் போன்று இரண்டு அடிகளில் கருதிய பொருளைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறது; நாலடியாரோ, பொருள்களைத் தக்க உதாரணம் காட்டி விளக்குவதோடு, கற்போர் உளம் கொளும் வகையில் தெளிவுபடவும் உரைக்கின்றது. இவ்வகையில் நாலடியாரைத் திருக்குறளின் விளக்கம் என்று கூறலாம். 'நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்கு உறுதி' என வழங்கும் பழமொழியிலும், 'பழகு தமிழ்ச்சொல் அருமை நால் இரண்டில்' என உரைக்கும் தனிப்பாடல் பகுதியிலும் இந்த இரு அற நூல்களையும் ஒருசேர வைத்து எண்ணுதல் நோக்கத் தக்கது.

நான்கு அடி வெண்பாக்களால் இந் நூல் செய்யுட்கள் அமைந்திருந்ததின் இதனை 'நாலடி' என்றும், 'ஆர்' என்னும் சிறப்பு விசுவசியை இறுதியில் இணைத்து, 'நாலடியார்' என்றும் வழங்கி வருகின்றனர். குறளைத் 'திருக்குறள்' என்று குறித்ததைப் போல, நாலடி வெண்பாக்களாலாகிய வேறு நூல்கள் பல தமிழில் இருக்கவும், இந் நூல் ஒன்றையே 'நாலடி' என்ற பெயரால் குறித்து வந்துள்ளனர். இந் நூலில் அமைந்துள்ள பாடல் தொகையை உட்கொண்டு, 'நாலடி நானூறு' என்றும் இது குறிக்கப் பெறுகின்றது. இதற்கு 'வேளாண் வேதம்' என்ற ஒரு பெயரும் உளதென்பது சில தனிப் பாடல்களால் தெரியவருகிறது.

இந் நூல், ஆசிரியர் ஒருவரால் இயற்றப்பெற்றது அன்று என்றும், பலர் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பாய் உள்ளது என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். இது பற்றிய கன்னபரம்பரை வரலாறு ஒன்றும் உள்ளது: ஒரு சமயம் எண்ணுயிரவர் சமண முனிவர், பஞ்சத்தால் தம் நாடு விட்டு வந்து, பாண்டியன் ஆதரவில் வாழ்ந்து வந்தனராம். சில காலத்தில் தம் நாடு முன் போலச் செழிப்புறவே அவர்கள் மீண்டு செல்ல விரும்பிய போது, பாண்டியன் அவர்களைப் பிரிய மனம் இன்றி, விடை கொடாது இருந்தனாம். இதனால், எண்ணுயிரவரும் ஒவ்வொரு பாடல் எழுதித் தத்தம் இருக்கையின் கீழ் வைத்துவிட்டு, பாண்டியனிடம் அறிவியாமலே, தம் நாட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டனராம். இச் செய்தி தெரிந்த மன்னன், புலவர்களைப் பிரிந்த மனத்துயராலும், தன் வாக்கை அவர்கள் மதியாமை பற்றி எழுந்த வெகுளியாலும், அவர்கள் எழுதிய எண்ணுயிரம் பாடல்களையும் வைகைப் பெருக்கில் எறியக் கட்டளை பிறப்பித்தானாம். அரசன் ஆணைப்படி வைகையில் எறிந்த ஏடுகளில் நானூறு நீரை எதிர்த்து வரவே, பாண்டிய மன்னன் அவற்றைச் சிறந்தன என்று கொண்டு தொகுப்பித்து வைத்தானாம். இந் நிகழ்ச்சியைச் சில தனிப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

எண் பெருங் குன்றத்து எணையிரம் இருடி
பண் பொருந்தப் பாடிய பா நானூறும்

என்றும் ஒரு தனிப்பாடலில் காண்கிறது.

இவ்வரலாறு எவ்வாறாயினும், நாலடியார் புலவர் பலர் பாடிய செய்யுட்களின் தொகுதி என்றே ஆராய்ச்சியாளர் எண்ணுகின்றனர். கூறியது கூறலாகச் சில கருத்துக்கள் அங்கங்கே காணப்பெறுதலும், அதிகாரங்களுக்கு இயைபில்லாத பாடல்கள் சிற்சில இடங்களில் காணப்பெறுதலும் இதற்குத் தக்க சான்றுகளாம் என்பர்.

'வேளாண் மரபுக்கு வேதம்' எனச் சான்றோர் எல்லாரும் கூடி எடுத்துரைத்த, சொல் ஆரும்,
நாலடி நானூறும் நன்கு இனிதா என் மனத்தே
சேழுடன் நிற்க, தெளிந்து.

என்ற தனிப்பாடல் இந்நூலிலுள்ள பாக்கள் சான்றோர் பலர் பாடியவை என்னும் கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. சீவக சிந்தாமணி உரையில் (1089), நச்சினார்க்கினியர், நாலடியார்ப் பாடல் ஒன்றை மேற்கோள் காட்டி, 'பிறரும் இச் தி.—8

சமயத்தார், “சிறுகா பெருகா முறை பிறழ்ந்து வாரா” (நாலடி 110) என்பதனாலும் உணர்க’ என்று குறித்துள்ளனர். இவற்றால், நாலடியார் சைன சமயச் சரணரோர் பலர் பாடிய பாடல்களின் தொகுதி என்பது போதரும்.

நாலடியார்ப் பிரதிகள் சிலவற்றில் காணும் ‘வளம் கெழு திருவொடு’ எனத் தொடங்கும் பாடலிலிருந்து, நாலடி நூலுக்கு அதிகாரம் வகுத்தவர் ‘பதுமனார்’ என்பதும், இவ்வதிகாரங்களை முப்பாலுக்கும் அடைவுபடுத்தி உரை கண்டவர் ‘தருமர்’ என்பதும் தெரியவருகின்றன. பதுமனார், திருக்குறள் நூலைப் போன்று அதிகாரத்திற்குப் பப்பத்துப் பாடல்களாக அமைத்து, நூலை உருவாக்கியிருக்கிறார். நூலுக்குப் புறம்பாக முதற்கண் உள்ள கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் நீங்கலாக, இதன்கண் 40 அதிகாரங்களும் 400 பாடல்களும் உள்ளன. பின்னர், பாலும் இயலும் வகுத்த உரையாசிரியர்கள், அறத்துப் பால், பொருட் பால், காமத்துப் பால் என முப்பாலாகப் பகுத்து, இயல் பாகுபாடுகளும் செய்திருக்கின்றனர். பொருட் பாலில் பொது இயல், பல் நெறி இயல் என்பன ஓர் அதிகாரமே ஓர் இயலாகக் குறிக்கப்படுபவை. தருமர் இறுதி மூன்று அதிகாரங்களையும் காமத்துப் பால் எனக் கொண்டு, ‘பொதுமகளிர்’ என்னும் ஓர் அதிகாரத்தை (38) ‘இன்ப துன்ப இயல்’ என்றும், ஏனை இரண்டு அதிகாரங்களையும் (39, 40) ‘இன்ப இயல்’ என்றும் கொள்வர். வேறு சில உரைகாரர் இறுதி அதிகாரமாகிய ‘காமம் நுதல் இயல்’ ஒன்றை மட்டுமே காமத்துப் பாலுக்கு உரியதாகக் கொண்டுள்ளனர். ஓர் அதிகாரமே இயல்களாக அமைந்துள்ளமையும், ஓர் அதிகாரம் இயலாகவும் ‘பால்’ எனப்படும் பெரும் பிரிவாகவும் அமைந்துள்ளமையும் சிந்திக்கின், இந்தப் பால், இயல் பகுப்பு சிறந்த அமைப்பு முறையாகத் தோன்றவில்லை. காமத்துப் பாலின் இன்ப இயல் பாடல்களுக்குத் துறைக் குறிப்புக்களும் உரைகளில் காணப்படுகின்றன.

இந்நூல் பாடல்களில் ஆடே முன்னிலை (52) அதிகமாகவும், மகடே முன்னிலை (6) மிகக் குறைவாகவும் வந்துள்ளன. ‘பூங்குன்ற நாட்!’ என வரும் விளித்தொடர் நூலகத்து இரண்டு இடங்களில் (128, 212) வருவது கொண்டு, பூங்குன்ற நாட்டுத் தலைவனைக் குறித்ததாக எண்ணுவோரும் உண்டு. ஆனால், இவையும் ஏனைய ஆடே முன்னிலைத் தொடர்களைப் போலப் பொது வகையில் அமைந்தவை என்பதே பொருத்தம் எனத் தோன்றுகிறது.

ஆனால், ‘முத்தரையர்’ என்ற அரச பரம்பரையினரைக் குறித்த செய்திகள் இரண்டு பாடல்களில் (200, 296) உள்ளன. இம் முத்தரையர் வரலாற்றோடு இயைபுபட்டவர் என்றும், இவர்கள் காலம் கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிந்திய தாதல் வேண்டும் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். எனவே, நாலடி நானூறும் இக்காலத்தைச் சார்ந்ததாதல் கூடும்.

இந்நூலைத் தொகுத்து முறைப்படுத்திய பதுமனாரே இதற்கு ஓர் உரையும் வகுத்தார் என்பது தெரியவருகிறது. மதிவரர் என்பவர் இந் நூற்கு அரும் பதவுரை இயற்றினார் என்பதும், தருமர் என்பவர் உரை எழுதினார் என்பதும் தனிப்பாடல்களால் தெரியவருகின்றன. இந்நூலினை இளம்பூரணர் முதலிய தொல்காப்பிய உரைகாரரும், பரிமேலழகரும், அடியார்க்கு நல்லாரும் தம் தம் உரைகளில் மேற் கோளாக எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

கடவுள் வாழ்த்து

வான் இடு வில்லின் வரவு அறியா, வாய்மையால்,
கால் நிலம் தோயாக் கடவுளை, யாம் நிலம்
சென்னி உற வணங்கிச் சேர்தும்—‘எம் உள்ளத்து
முன்னியவை முடிசு!’ என்று.

அறத்துப் பால்

1. துறவற இயல்

1. செல்வம் நிலையாமை

அறு சுவை உண்டி, அமர்ந்து, இல்லாள் ஊட்ட,
மறு சிகை நீக்கி உண்டாரும், வறிஞராய்ச்
சென்று இரப்பர் ஓர் இடத்துக் கூழ்எனின், செல்வம் ஒன்று
உண்டாக வைக்கற்பாற்று அன்று.

1

துகள் தீர் பெருஞ் செல்வம் தோன்றியக்கால் தொட்டு,
பகடு நடந்த கூழ் பல்லாரோடு உண்க—
அகடு உற யார் மாட்டும் நில்லாது, செல்வம்
சகடக்கால் போல வரும்!

2

யானை எருத்தம் பொலிய, குடை நிழற்கீழ்ச்
சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரும், ஏனை
வினை உலப்ப, வேறு ஆகி வீழ்வர், தாம் கொண்ட
மனையானை மாற்றார் கொள.

3

‘நின்றன நின்றன நில்லா’ என உணர்ந்து,
ஒன்றின ஒன்றின வல்லே, செயின், செய்க—
சென்றன சென்றன, வாழ்நாளி; செறுத்து, உடன்
வந்தது வந்தது, கூற்று!

4

என்னுளும் ஒன்று தம் கையுறப் பெற்றக்கால்,
பின் ஆவது என்று பிடித்து இரார், முன்னே
கொடுத்தார் உயப் போவர்—கோடு இல் தீக் கூற்றம்
தொடுத்து ஆறு செல்லும் சுரம்.

5

இழைத்த நாள் எல்லை இகவா; பிழைத்து ஓரீஇ,
கூற்றம் குதித்து உய்ந்தார் ஈங்கு இல்லை—ஆற்றப்
பெரும் பொருள் வைத்தீர்!—வழங்குமின்; நாளைத்
‘தழீஇம் தழீஇம்’ தண்ணம் படும்.

6

தோற்றம் சால் ஞாயிறு நாழியா, வைகலும்
கூற்றம் அளந்து, நும் நாள் உண்ணும்; ஆற்ற
அறம் செய்து அருளுடையீர் ஆகுமின்; யாரும்
பிறந்தும், பிறவாதாரில்.

7

‘செல்வர் யாம்!’ என்று, தாம் செல்வுழி எண்ணுத
புல்லறிவாளர் பெருஞ் செல்வம், எல்லில்
கருங் கொண்மூ வாய் திறந்த மின்னுப்போல் தோன்றி,
மருங்கு அறக் கெட்டுவிடும்.

8

உண்ணான், ஒளி நிறுன், ஒங்கு புகழ் செய்யான்,
துன்ன அருங் கேளிர் துயர் களையான், கொன்னே
வழங்கான், பொருள் காத்து இருப்பானேல், ‘அஆ!
இழந்தான்’ என்று எண்ணப்படும்.

9

உடாஅதும், உண்ணாதும், தம் உடம்பு செற்றும்,
கெடாஅத நல் அறமும் செய்யார், கொடாஅது
வைத்து ஈட்டினார் இழப்பார்;—வான் தோய் மலை நாட!—
உய்த்து ஈட்டும் தேனீக் கரி.

10

2. இளமை நிலையாமை

‘நரை வரும்!’ என்று எண்ணி, நல் அறிவாளர்
குழவியிடத்தே துறந்தார்; புரை தீரா,
மன்ன இளமை மகிழ்ந்தாரே, கோல் ஊன்றி,
இன்னங்கு எழுந்திருப்பார்.

1

நட்புநார் அற்றன; நல்லாரும் அஃகினார்;
அற்புத் தனையும் அவிழ்ந்தன; உள் காணாய்;
வாழ்தலின், ஊதியம் என் உண்டாம்? வந்ததே,
ஆழ் கலத்து அன்ன கலும்!

2

சொல் தளர்ந்து, கோல் ஊன்றி, சோர்ந்த நடையினர் ஆய்,
பல் கழன்று, பண்டம் பழிகாறும் இல்-செறிந்து,
காம நெறி படரும் கண்ணினார்க்கு இல்லையே—
ஏம நெறி படரும் ஆறு.

3

தாழா, தளரா, தலை நடுங்கா, தண்டு ஊன்று,
வீழா விறக்கும் இவள்மாட்டும், காழ் இலா
மம்மர் கொள் மாந்தர்க்கு அணங்கு ஆகும்—தன் கைக் கோல்
அம்மனைக் கோல் ஆகிய ஞான்று.

4

எனக்குத் தாய் ஆகியாள் என்னை ஈங்கு இட்டு,
தனக்குத் தாய் நாடியே சென்றாள்; தனக்குத் தாய்
ஆகியவளும் அதுஆனால், தாய்த் தாய்க்கொண்டு,
ஏகும் அளித்து, இவ் உலகு.

5

வெறி அயர் வெங் களத்து வேல்மகன் பாணி
முறி ஆர் நறுங் கண்ணி முன்னர்த் தயங்க,
மறி குளகு உண்டன்ன மன்னு மகிழ்ச்சி
அறிவுடையாளர்கண் இல்.

6

பனி படு சோலைப் பயன் மரம் எல்லாம்
கனி உதிர்ந்து வீழ்ந்தற்று, இளமை; 'நனி பெரிதும்
வேல்-கண்ணள்!' என்று இவளை வெஃகன்மின்; மற்று இவளும்
கோல்-கண்ணள் ஆகும், குனிந்து.

7

'பருவம் எனைத்து உள? பல்லின் பால் ஏனை?
இரு சிகையும் உண்டிரோ?' என்று, வரிசையால்
உள் நாட்டம் கொள்ளப்படுதலால், யாக்கைக் கோள்
எண்ணூர், அறிவுடையார்.

8

'மற்று அறிவாம் நல்வினை; யாம் இனையம்' என்னது,
கைத்து உண்டாம் போழ்தே, கரவாது, அறம் செய்ம்மின்!—
முற்றி இருந்த கனி ஒழிய, தீ வளியால்
நல் காய் உதிர்ந்தலும் உண்டு!

9

ஆள் பார்த்து உழலும் அருள் இல் கூற்று உண்மையால்,
தோட்கோப்புக் காலத்தால் கொண்டு உய்ம்மின்; பீள் பிதுக்கிப்
பிள்ளையைத் தாய் அலறக் கோடலால், மற்று அதன்
களளம் கடைப்பிடித்தல் நன்று.

10

3. யாக்கை நிலையாமை

மலைமிசைத் தோன்றும் மதியம்போல், யானைத்
தலைமிசைக் கொண்ட குடையர், நிலமிசைத்
துஞ்சினார் என்று எடுத்துத் தூற்றப்பட்டார் அல்லால்,
எஞ்சினார் இவ் உலகத்து இல்.

1

வாழ்நாட்கு அலகா, வயங்கு ஒளி மண்டிலம்
வீழ் நாள் படாஅது எழுதலால், வாழ்நாள்
உலவாமுன் ஒப்புரவு ஆற்றுமின்; யாரும்
நிலவார், நிலமிசை மேல்.

2

‘மன்றம் கறங்க மணப் பறை ஆயின,
அன்று அவர்க்கு ஆங்கே, பிணப் பறை ஆய், பின்றை
ஒலித்தலும் உண்டாம்’ என்று, உய்ந்துபோம் ஆறே
வலிக்குமாம்—மாண்டார் மனம்.

3

சென்றே எறிப ஒருகால்; சிறு வரை
நின்றே எறிப, பறையினை; நன்றேகாண்,
முக் காலைக் கொட்டினுள், மூடி, தீக் கொண்டு எழுவர்,
செத்தாரைச் சாவார் சுமந்து!

4

கணம் கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென்று அலற,
பிணம் கொண்டு காட்டு உய்ப்பார்க் கண்டும், மணம் கொண்டு, ஈண்டு,
‘உண்டு, உண்டு, உண்டு’ என்னும் உணர்வினான்-சாற்றுமே,
‘டொண் டொண் டொண்’ என்னும் பறை.

5

நார்த் தொடுத்து ஈர்க்கில் என்? நன்று ஆய்ந்து அடக்கில் என்?
பார்த்துழிப் பெய்யில் என்? பல்லோர் பழிக்கில் என்?—
தோற்பையுள்ளின்று, தொழில் அறச் செய்து ஊட்டும்
கூத்தன் புறப்பட்டக்கால்.

6

‘படு மழை மொக்குளின் பல் காலும் தோன்றி,
கெடும், இது ஓர் யாக்கை’ என்று எண்ணி, ‘தடுமாற்றம்
தீர்ப்பேம் யாம்’ என்று உணரும் தின் அறிவாளரை
நேர்ப்பார் யார், நீள் நிலத்தின்மேல்?

7

யாக்கையை யாப்புடைத்தாப் பெற்றவர், தாம் பெற்ற
யாக்கையால் ஆய பயன் கொள்க—யாக்கை
மலை ஆடும் மஞ்சுபோல் தோன்றி, மற்று ஆங்கே
நிலையாது நீத்துவிடும்!

8

‘புல் நுனிமேல் நீர்போல் நிலையாமை’ என்று எண்ணி,
இன்னினியே செய்க அறவினை—‘இன்னினியே
நின்றான், இருந்தான், கிடந்தான், தன் கேள் அலறச்
சென்றான்’ எனப்படுதலால்!

9

கேளாதே வந்து, கிளைகளாய் இல் தோன்றி,
வாளாதே போவரால், மாந்தர்கள்—வாளாதே
சேக்கை மரன் ஒழியச் சேண் நீங்கு புள் போல,
யாக்கை தமார்க்கு ஒழிய நீத்து.

10

4. அறன் வலியுறுத்தல்

‘அகத்து ஆரே வாழ்வார்?’ என்று அண்ணந்து நோக்கி,
புகத் தாம் பெருஅர், புறங்கடை பற்றி,
மிகத் தாம் வருந்தி யிருப்பரே—மேலைத்
தவத்தால் தவம் செய்யாதார்.

1

‘ஆவாம் நாம், ஆக்கம் நசைஇ; அறம் மறந்து,
போவாம் நாம்’ என்னு,—புலை நெஞ்சே!—ஓவாது
நின்று உஞற்றி வாழ்தி எனினும், நின் வாழ்நாள்கள்
சென்றன; செய்வது உரை.

2

வினைப் பயன் வந்தக்கால், வெய்ய உயிரா,
மனத்தின் அழியுமாம், பேதை; நினைத்து, அதனைத்
தொல்லையது என்று உணர்வாரே தடுமாற்றத்து
எல்லை இகந்து ஒருவுவார்.

3

அரும் பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தால்,
பெரும் பயனும் ஆற்றவே கொள்க!—கரும்பு ஊர்ந்த
சாறுபோல் சாலவும் பின் உதவி, மற்று அதன்
கோதுபோல் போகும், உடம்பு!

4

கரும்பு ஆட்டி, கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார்
துரும்பு எழுந்து வேங்கால் துயர் ஆண்டு உழுவார்;—
வருந்தி உடம்பின் பயன் கொண்டார், கூற்றம்
வருங்கால் பரிவது இலர்.

5

‘இன்றுகொல்? அன்றுகொல்? என்றுகொல்?’ என்னுது,
‘பின்றையே நின்றது கூற்றம்’ என்று எண்ணி,
ஒருவுமின், தீயவை; ஒல்லும் வகையால்
மருவுமின், மாண்டார் அறம்.

6

மக்களால் ஆய பெரும் பயனும், ஆயுங்கால்,
எத்துணையும் ஆற்றப் பலஆனால், தொக்க
உடம்பிற்கே ஒப்புரவு செய்து ஒழுகாது, உம்பர்க்
கிடந்து உண்ணப் பண்ணப்படும்.

7

உறக்கும் துணையது ஓர் ஆலம் வித்து ஈண்டி,
இறப்ப நிழற் பயந்தாஅங்கு, அறப்பயனும்,
தான் சிறிதுஆயினும், தக்கார் கைப் பட்டக்கால்,
வான் சிறிதாப் போர்த்துவிடும்.

8

வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும், அஃது உணரார்,
வைகலும், வைகலை வைகும் என்று இன்புறுவர்—
வைகலும் வைகல் தம் வாழ்நாள்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்து உணராதார்.

9

மான அருங் கலம் நீக்கி, இரவு என்னும்
ஈன இளிவினால் வாழ்வேன்மன்—ஈனத்தால்
ஊட்டியக் கண்ணும் உறுதி சேர்ந்து, இவ் உடம்பு
நீட்டித்து நிற்கும் எனின்!

10

5. தூய்தன்மை

‘மாக் கேழ் மட நல்லாய்!’ என்று அரற்றும் சான்றவர்
நோக்கார்கொல், நொய்யது ஓர் துச்சிலை? யாக்கைக்கு ஓர்
ஈச் சிறகு அன்னது ஓர் தோல் அறினும், வேண்டுமே,
காக்கை கடிவது ஓர் கோல்!

1

தோற் போர்வைமேலும் துளை பலவாய், பொய்ம் மறைக்கும்
மீப் போர்வை மாட்சித்து, உடம்பு; ஆனால், மீப் போர்வை
பொய்ம் மறையா, காமம் புகலாது, மற்று அதனைப்
பைம் மறியாப் பார்க்கப்படும்.

2

தக்கோலம் தின்று, தலை நிறையப் பூச் சூடி,
பொய்க் கோலம் செய்ய, ஒழியுமே—‘எக்காலும்
உண்டி வினையுள் உறைக்கும்’ எனப் பெரியோர்
கண்டு, கைவிட்ட மயல்?

3

‘தெள் நீர்க் குவளை, பொரு கயல், வேல்’ என்று,
கண் இல் புன்மாக்கள் கவற்ற, விடுவெனே—
உள் நீர் களைந்தக்கால் நுங்கு சூன்றிட்டன்ன
கண் நீர்மை கண்டு ஒழுகுவேன்?

4

‘முல்லை முகை, முறுவல், முத்து’ என்று இவை பிதற்றும்
கல்லாப் புன்மாக்கள் கவற்ற விடுவெனே—
எல்லாரும் காண, புறங்காட்டு உதிர்ந்து உக்க
பல்-என்பு கண்டு ஒழுகுவேன்?

5

குடரும், கொழுவும், குருதியும், என்பும்,
தொடரும் நரம்பொடு தோலும், இடையிடையே
வைத்த தடியும், வழும்பும், ஆம் மற்று இவற்றுள்
எத் திறத்தாள், ஈர்ங் கோதையாள்?

6

ஊறி, உவர்த்தக்க ஒன்பது வாய்ப் புலனும்
கோதிக் குழம்பு அலைக்கும் கும்பத்தை, பேதை,
'பெருந்தோளி! பெய்வளாய்!' என்னும்—மீப் போர்த்த
கருந் தோலால் கண் விளக்கப்பட்டு. \

7

பண்டம் அறியார், படு சாந்தும் கோதையும்
கண்டு, பாராட்டுவார் கண்டிலர்கொல்—மண்டிப்
பெடைச் சேவல் வன் கழுகு பேர்த்து இட்டுக் குத்தல்,
முடைச் சாகாடு அச்ச இற்றுழி?

8

கழிந்தார் இடு தலை, கண்டார் நெஞ்சு உட்க,
குழிந்து ஆழ்ந்த கண்ணவாய்த் தோன்றி, ஒழிந்தாரை,
'போற்றி நெறி நின்மின்; இற்று, இதன் பண்பு' என்று
சாற்றும்கொல், சாலச் சிரித்து!

9

உயிர் போயார் வெண் தலை உட்கச் சிரித்து,
செயிர் தீர்க்கும், செம்மாப்பவரை; செயிர் தீர்ந்தார்
கண்டு, 'இற்று, இதன் வண்ணம்' என்பதனால், தம்மை ஓர்
பண்டத்துள் வைப்பது இலர்.

10

6. துறவு

விளக்குப் புக இருள் மாய்ந்தாங்கு, ஒருவன்
தவத்தினுமுன் நிலலாதாம் பாவம்; விளக்கு நெய்
தேய்விடத்துச் சென்று இருள் பாய்ந்தாங்கு, நல் வினை
தீர்விடத்து நிற்குமாம், தீது.

1

நிலையாமை, நோய், மூப்பு, சாக்காடு, என்று எண்ணி,
தலையாயார் தம் கருமம் செய்வார்; தொலைவு இல்லாச்
சத்தமும் சோதிடமும் என்று ஆங்கு இவை பிதற்றும்
பித்தரின் பேதையார் இல்.

2

இல்லம், இளமை, எழில், வனப்பு, மீக்கூற்றம்,
செல்வம், வலி, என்று இவை எல்லாம், மெல்ல,
நிலையாமை கண்டு, நெடியார், துறப்பர்—
தலையாயார்—தாம் உய்யக் கொண்டு.

3

துன்பம் பல நாள் உழந்தும், ஒரு நாளை
இன்பமே காமுறுவர், ஏழையார்; இன்பம்
இடை தெரிந்து, இன்னாமை நோக்கி, மனை ஆறு
அடைவு ஒழிந்தார், ஆன்று அமைந்தார்.

4

கொன்னே கழிந்தன்று இளமையும்! இன்னே
பிணியொடு மூப்பும் வருமால்;—துணிவு ஒன்றி,
என்னொடு சூழாது, எழுநெஞ்சே!—போதியோ,
நல் நெறி சேர, நமக்கு?

5

‘மாண்ட குணத்தொடு மக்கட் பேறு இல் எனினும்,
பூண்டான் கழித்தற்கு அருமையால், பூண்ட
மிடி என்னும் காரணத்தின், மேன்முறைக்கண்ணே
கடி’ என்றார், கற்று அறிந்தார்.

6

ஊக்கித் தாம் கொண்ட விரதங்கள் உள் உடைய,
தாக்க அருந் துன்பங்கள்தாம் தலைவந்தக்கால்,
நீக்கி, நிறுஉம் உரவோரே, நல் ஒழுக்கம்
காக்கும் திருவத்தவர்.

7

தம்மை இகழ்ந்தமை தாம் பொறுப்பது அன்றி, ‘மற்று
எம்மை இகழ்ந்த வினைப் பயத்தான், உம்மை
எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல்!’ என்று
பரிவதூஉம், சான்றோர் கடன்.

8

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, எனப் பேர் பெற்ற
ஐ வாய வேட்கை அவாவினை, கைவாய்,
கலங்காமல் காத்து, உய்க்கும் ஆற்றல் உடையான்
விலங்காது வீடு பெறும்.

9

துன்பமே மீதூரக் கண்டும், துறவு உள்ளார்,
இன்பமே காமுறுவர், ஏழையார்; இன்பம்
இசைதொறும், மற்று அதன் இன்னுமை நோக்கி,
பசைதல் பரியாதாம், மேல்.

10

7. சினம் இன்மை

மதித்து இறப்பாரும் இறக்க! மதியார்,
மதித்து இறப்பாரும் இறக்க! மதித்து ஏறி,
ஈயும் தலைமேல் இருத்தலால், அஃது அறிவார்
காயும் கதம் இன்மை நன்று.

1

தண்டாச் சிறப்பின் தம் இன் உயிரைத் தாங்காது,
கண்டுழி எல்லாம் துறப்பவோ—மண்டி,
அடி பெயராது, ஆற்ற இனி வந்த போழ்தின்
முடிகிற்கும் உள்ளத்தவர்?

2

காவாது, ஒருவன் தன் வாய் திறந்து சொல்லும் சொல்
ஒவாதே தம்மைச் சுடுதலால், ஒவாதே
ஆய்ந்து அமைந்த கேள்வி அறிவுடையார், எஞ் ஞான்றும்,
காய்ந்து அமைந்த சொல்லார், கறுத்து.

3

நேர்த்து, நிகர் அல்லார் நீர் அல்ல சொல்லியக்கால்,
வேர்த்து வெகுளார், விழுமியோர்; ஓர்த்து அதனை,
உள்ளத்தான் உள்ளி, உரைத்து, உராய், ஊர் கேட்ப,
துள்ளி, தூண் முட்டுமாம், கீழ்.

4

இனையான் அடக்கம் அடக்கம்; கிளை பொருள்
இல்லான் கொடையே கொடைப் பயன்; எல்லாம்
ஹுக்கும் மதுகை உரனுடையாளன்
பொறுக்கும் பொறையே பொறை.

5

கல் எறிந்தன்ன கயவர் வாய் இன்னுச் சொல்
எல்லாரும் காணப் பொறுத்து, உய்ப்பர்—ஓல்லை,
இடு நீற்றால் பை அவிந்த நாகம்போல், தம்தம்
குடிமையான் வாதிக்கப்பட்டு.

6

மாற்றாராய் நின்று, தம் மாறு ஏற்பார்க்கு ஏலாமை,
'ஆற்றமை' என்னார், அறிவுடையார்; ஆற்றமை
நேர்த்து, இன்னு மற்று அவர் செய்தக்கால், தாம் அவரைப்
பேர்த்து இன்னு செய்யாமை நன்று.

7

நெடுங் காலம் ஓடினும், நீசர் வெகுளி
கெடும் காலம் இன்றிப் பரக்கும்; அடும் காலே
நீர் கொண்ட வெப்பம்போல் தானே தணியுமே,
சீர் கொண்ட சான்றோர் சினம்.

8

உபகாரம் செய்ததனை ஓராதே, தங்கண்
அபகாரம் ஆற்றச் செயினும், உபகாரம்
தாம் செய்வது அல்லால், தவற்றினால் தீங்கு ஊக்கல்
வான் தோய் குடிப் பிறந்தார்க்கு இல்.

9

கூர்த்து நாய் கௌவிக் கொளக் கண்டும், தம் வாயால்
பேர்த்து நாய் கௌவினார் ஈங்கு இல்லை; நீர்த்து அன்றிக்
கீழ்மக்கள் கீழ் ஆய சொல்லியக்கால், சொல்பவோ,
மேன்மக்கள் தம் வாயால் மீட்டு?

10

2. இல்லற இயல்

8. பொறை உடைமை

கோதை அருவிக் குளிர் வரை நல் நாட!
பேதையோடு யாதும் உரையற்க! பேதை,
உரைக்கின், சிதைந்து உரைக்கும்; ஒல்லும் வகையால்,
வழுக்கிக் கழிதலே நன்று.

1

நேர் அல்லார் நீர் அல்ல சொல்லியக்கால், மற்று அது
தாரித்திருத்தல் தகுதி; மற்று ஓரும்
புகழ்மையாக் கொள்ளாது, பொங்கு நீர் ஞாலம்
சமழ்மையாக் கொண்டுவிடும்.

2

காதலார் சொல்லும் கடுஞ் சொல், உவந்து உரைக்கும்
ஏதிலார் இன் சொலின் தீது ஆமோ—போது எலாம்
மாதர் வண்டு ஆர்க்கும் மலி கடல் தண் சேர்ப்ப!—
ஆவது அறிவார்ப் பெறின்?

3

அறிவது அறிந்து, அடங்கி, அஞ்சுவது அஞ்சி,
உறுவது உலகு உவப்பச் செய்து, பெறுவதனால்
இன்புற்று வாழும் இயல்புடையார், எஞ் ஞான்றும்,
துன்புற்று வாழ்தல் அரிது.

4

வேற்றுமை இன்றிக் கலந்து, இருவர் நடட்டக்கால்,
தேற்று ஒழுக்கம் ஒருவன்கண் உண்டாயின்,
ஆற்றும் துணையும் பொறுக்க! பொருள் ஆயின்
தூற்றாதே, தூர விடல்!

5

‘இன்ன செயினும், இனிய ஒழிக!’ என்று,
தன்னையே தான் நோவின் அல்லது, துன்னிக்
கலந்தாரைக் கைவிடுதல்—கானக நாட!—
விலங்கிற்கும் விள்ளல் அரிது!

6

பெரியார் பெரு நட்புக் கோடல், தாம் செய்த
அரிய பொறுப்ப என்று அன்றோ? அரியரோ—
ஒல்லென் அருவி உயர் வரை நல் நாட!—
நல்ல செய்வார்க்குத் தமர்?

7

வற்றி, மற்று ஆற்றப் பசிப்பினும், பண்பு இலார்க்கு
அற்றம் அறிய உரையற்க! அற்றம்
மறைக்கும் துணையார்க்கு உரைப்பவே, தம்மைத்
துறக்கும் துணிவு இலாதார்.

8

இன்பம் பயந்தாங்கு இழிவு தலைவரினும்,
இன்பத்தின் பக்கம் இருந்தைக்க! இன்பம்
ஒழியாமை கண்டாலும்— ஓங்கு அருவி நாட!—
பழி ஆகா ஆறே தலை.

9

தான் கெடினும், தக்கார் கேடு எண்ணற்க! தன் உடம்பின்
ஊன் கெடினும், உண்ணார் கைத்து உண்ணற்க! வான் கவிந்த
வையகம் எல்லாம் பெறினும், உரையற்க,
பொய்யோடு இடை மிடைந்த சொல்!

10

9. பிறர் மனை நயவாமை

அச்சம் பெரிதால்; அதற்கு இன்பம் சிற்றளவால்;
நிச்சல் நினையுங்கால் கோக் கொலையால்; நிச்சலும்
கும்பிக்கே கூர்த்த வினையால்;—பிறன் தாரம்
நம்பற்க, நாண் உடையார்!

11

அறம், புகழ், கேண்மை, பெருமை, இந் நான்கும்
பிறன் தாரம் நச்சுவார்ச் சேரா; பிறன் தாரம்
நச்சுவார்ச் சேரும், பகை, பழி, பாவம், என்று
அச்சத்தோடு இந் நாற் பொருள்.

2

புக்க இடத்து அச்சம்; போதரும் போது அச்சம்;
துய்க்கும் இடத்து அச்சம்; தோன்றாமைக் காப்பு அச்சம்;
எக் காலும் அச்சம் தருமால்; எவன்கொலோ,
உட்கான், பிறன் இல் புகல்?

3

காணின், குடிப் பழி ஆம்; கையுறின், கால் குறையும்;
ஆண் இன்மை செய்யுங்கால், அச்சம் ஆம்; நீள் நிரயத்
துன்பம் பயக்குமால்; துச்சாரி! நீ கண்ட
இன்பம், எனக்கு, எனைத்தால்? கூறு.

4

செம்மை ஒன்று இன்றி, சிறியார் இனத்தர் ஆய்,
கொம்மை வரி முலையாள் தோள் மரீஇ, உம்மை,
வலியால் பிறர் மனைமேல் சென்றாரே—இம்மை,
அலி ஆகி, ஆடி உண்பார்.

5

பல்லார் அறியப் பறை அறைந்து, நாள் கேட்டு,
கல்யாணம் செய்து, கடி புக்க மெல் இயல்
காதல் மனையாளும் இல்லாளா, என், ஒருவன்
ஏதில் மனையானே நோக்கு?

6

அம்பல் அயல் எடுப்ப, அஞ்சித் தமர் பரீஇ,
வம்பலன் பெண் மரீஇ, மைந்துற்று, நம்பும்
நிலைமை இல் நெஞ்சத்தான் துப்புரவு—பாம்பின்
தலை நக்கியன்னது உடைத்து. 7

பரவா, வெளிப்படா, பல்லோர்கண் தங்கா,
உரவோர்கண் காம நோய்,—ஓஓ கொடிதே!—
விரவாருள் நாணுப்படல் அஞ்சி, யா தும்
உரையாது, உள் ஆறிவிடும். 8

அம்பும், அழலும், அவிர் கதிர் ஞாயிறும்,
வெம்பிச் சுடினும், புறம் சுடும்; வெம்பிக்
கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலால், காமம்
அவற்றினும் அஞ்சப்படும். 9

ஊருள் எழுந்த உரு கெழு செந் தீக்கு
நீருள் குளித்தும் உயல் ஆகும்; நீருள்
குளிப்பினும், காமம் சுடுமே; குன்று ஏறி
ஓளிப்பினும், காமம் சுடும். 10

10. ஈகை

இல்லா இடத்தும், இயைந்த அளவினால்
உள்ள இடம்போல் பெரிது உவந்து, மெல்லக்
கொடையொடு பட்ட குணனுடை மாந்தர்க்கு
அடையாவாம், ஆண்டைக் கதவு. 1

முன்னரே, சாம் நாள், முனிதக்க மூப்பு, உள;
பின்னரும் பீடு அழிக்கும் நோய் உள; கொன்னே
பரவன்மின்; பற்றன்மின்; பாத்து உண்மின்; யா தும்
கரவன்மின், கைத்து உண்டாம் போழ்து. 2

நடுக்குற்றுத் தற் சேர்ந்தார் துன்பம் துடையார்;—
கொடுத்துத் தான் துய்ப்பினும், ஈண்டுங்கால் ஈண்டும்;
மிடுக்கு உற்றுப் பற்றினும், நில்லாது செல்வம்,
விடுக்கும் வினை உலந்தக்கால். 3

இம்மி அரிசித் துணையானும், வைகலும்,
நும்மில் இயைவ கொடுத்து உண்மின்;—நும்மைக்
கொடா அதவர் என்பர், குண்டு நீர் வையத்து
அடாஅ அடுப்பினவர். 4

மறுமையும் இம்மையும் நோக்கி, ஒருவற்கு
உறுமாறு இயைவ கொடுத்தல்! வறுமையால்
ஈதல் இசையாது எனினும், இரவாமை
ஈதல் இரட்டி உறும்.

5

நடு ஊருள் வேதிகை சுற்றுக்கோள் புக்க
படு பனை அன்னர், பலர் நச்ச வாழ்வார்;
குடி கொழுத்தக்கண்ணும், கொடுத்து உண்ணு மாக்கள்
இடுகாட்டுள் ஏற்றைப் பனை.

6

பெயற்பால் மழை பெய்யாக்கண்ணும், உலகம்
செயற்பால் செய்யாவிடினும்,—கயல் புலால்
புன்னை கடியும் பொரு கடல் தண் சேர்ப்ப!—
என்னை உலகு உய்யும் ஆறு?

7

ஏற்ற கை, மாற்றாமை, என்னும் தாம் வரையாது,
ஆற்றதார்க்கு ஈவது ஆம் ஆண் கடன்; ஆற்றின்,—
மலி கடல் தண் சேர்ப்ப!—மாறு ஈவார்க்கு ஈதல்
பொலி கடன் என்னும் பெயர்த்து.

8

இறப்பச் சிறிது என்னுது, இல் என்னுது, என்றும்,
அறப்பயன் யார் மாட்டும் செய்க! முறைப் புதவின்
ஐயம் புகூஉம் தவசி கடிஞாபோல்,
பைய நிறைத்துவிடும்.

9

கடிப்பு இகு கண் முரசம் காதத்தோர் கேட்பர்;
இடித்து முழங்கியது ஓர் யோசனையோர் கேட்பர்;
அடுக்கிய மூஉலகும் கேட்குமே, சான்றோர்
கொடுத்தார் எனப்படும் சொல்.

10

11. பழவினை

பல் ஆவுள் உய்த்துவிடினும், குழக் கன்று
வல்லது ஆம், தாய் நாடிக் கோடலை; தொல்லைப்
பழவினையும் அன்ன தகைத்தே, தற் செய்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு.

1

உருவும், இளமையும், ஒண் பொருளும், உட்கும்,
ஒரு வழி நில்லாமை கண்டும், ஒரு வழி
ஒன்றையும் இல்லாதான் வாழ்க்கை உடம்பு இட்டு
நின்று வீழ்ம் தக்கது உடைத்து.

2

வளம் பட வேண்டாதார் யார்? யாரும் இல்லை;
அளந்தன போகம், அவர் அவர் ஆற்றான்;—
விளங்காய் திரட்டினார் இல்லை; களங் கனியைக்
கார் எனச் செய்தாரும் இல்.

3

உறற்பால நீக்கல் உறுவர்க்கும் ஆகா;
பெறற்பால் அனையவும் அன்ன ஆம்;—மாரி
வறப்பின், தருவாரும் இல்லை; அதனைச்
சிறப்பின், தணிப்பாரும் இல்.

4

தினைத் துணையர் ஆகி, தம் தேசு உள் அடக்கி,
பனைத் துணையார் வைகலும் பாடு அழிந்து வாழ்வர்;
நினைப்பக் கிடந்தது எவன் உண்டாம், மேலை
வினைப்பயன் அல்லால், பிற?

5

பல் ஆன்ற கேள்விப் பயன் உணர்வார் வீயவும்,
கல்லாதார் வாழ்வது அறிதிரேல்,—கல்லாதார்
சேதனம் என்னும் அச் சேறு அகத்து இன்மையால்
கோது என்று கொள்ளாதாம், கூற்று.

6

இடும்பை கூர் நெஞ்சத்தார் எல்லாரும் காண,
நெடுங் கடை நின்று உழல்வது எல்லாம்,—அடும்பம்பூ
அன்னம் கிழிக்கும் அலை கடல் தண் சேர்ப்ப!—
முன்னை வினை ஆய்விடும்.

7

அறியாரும் அல்லர்; அறிவது அறிந்தும்,
பழியோடு பட்டவை செய்தல்,—வளி ஓடி
நெய்தல் நறவு உயிர்க்கும் நீள் கடல் தண் சேர்ப்ப!—
செய்த வினையான் வரும்.

8

ஈண்டு நீர் வையத்துள், எல்லாரும், எள்துணையும்,
வேண்டார்மன், தீய; விழைபமன், நல்லவை;—
வேண்டினும், வேண்டாவிடினும், உறற்பால
திண்டாவிடுதல் அரிது.

9

சிறுகா, பெருகா, முறை பிறழ்ந்து வாரா,
உறு காலத்து ஊற்று ஆகா, ஆம் இடத்தே ஆகும்,
சிறுகாலைப் பட்ட பொறியும்; அதனால்,
இறுகாலத்து, என்னை பரிவு?

10

12. மெய்ம்மை

இசையா ஒரு பொருள் இல் என்றல், யார்க்கும்
வசை அன்று; வையத்து இயற்கை; நசை அழுங்க
நின்று ஓடிப் பொய்த்தல்,—நிரைதொடஇ!—செய்ந்நன்றி
கொன்றாரின் குற்றம் உடைத்து. 1

தக்காரும் தக்கவர் அல்லாரும், தம் நீர்மை
எக்காலும் குன்றல் இலர் ஆவர்;—அக்காரம்
யாவரே தின்னினும் கையாதாம்; கைக்குமாம்,
தேவரே தின்னினும், வேம்பு. 2

கால் ஆடு போழ்தில், கழி கிளைஞர், வானத்து-
மேல் ஆடும் மீனின் பலர் ஆவர்; ஏலா
இடர் ஒருவர் உற்றக்கால்,—ஈர்ங் குன்ற நாட!—
'தொடர்பு உடையேம்' என்பார் சிலர். 3

வடு இலா வையத்து, மன்னிய மூன்றில்,
நடுவணது எய்த, இரு தலையும் எய்தும்;
நடுவணது எய்தாதான் எய்தும், உலைப் பெய்து,
அடுவது போலும் துயர். 4

நல் ஆவின் கன்றுஆயின், நாகும் விலை பெறாஉம்;
கல்லாரேஆயினும், செல்வர் வாய்ச் சொல் செல்லும்.
புல் ஈரப் போழ்தின் உழவேபோல் மீது ஆடி,
செல்லாவாம், நல்கூர்ந்தார் சொல். 5

இடம் பட மெய்ஞ்ஞானம் கற்பினும் என்றும்,
அடங்காதார் என்றும் அடங்கார்;—தடங் கண்ணாய்!—
உப்பொடு நெய், பால், தயிர், காயம், பெய்து அடினும்,
கைப்பு அறு, பேய்ச் சுரையின் காய். 6

தம்மை இகழ்வாரைத் தாம் அவரின் முன் இகழ்க!
என்னை, அவரொடு பட்டது?—புன்னை
விநல் பூங் கமழ் கானல் வீங்கு நீர்ச் சேர்ப்ப!—
உறற்பால யார்க்கும் உறும். 7

ஆ வேறு உருவின ஆயினும், ஆ பயந்த
பால் வேறு உருவின அல்லவாம்; பால்போல்
ஒருதன்மைத்து ஆகும் அறம்; நெறி, ஆபோல்,
உருவு பலகொளல், ஈங்கு. 8

தி.—9

யாஅர், உலகத்து ஓர் சொல் இல்லார்?—தேருங்கால்—
யாஅர், உபாயத்தின் வாழாதார்? யாஅர்,
இடையாக இன்னதது எய்தாதார்? யாஅர்,
கடைபோகச் செல்வம் உய்த்தார்?

9

தாம் செய் வினை அல்லால், தம்மொடு செல்வது மற்று
யாங்கணும் தேரின், பிறிது இல்லை; ஆங்குத் தாம்
போற்றிப் புனைந்த உடம்பும் பயன் இன்றே,
கூற்றம் கொண்டு ஓடும் பொழுது.

10

13. தீவினை அச்சம்

துக்கத்துள் தூங்கி, துறவின்கண் சேர்கலா
மக்கட் பிணத்த, சுடுகாடு;—தொக்க
விலங்கிற்கும் புள்ளிற்கும் காடே, புலம் கெட்ட
புல்லறிவாளர் வயிறு.

1

இரும்பு ஆர்க்கும் காலர் ஆய், ஏதிலார்க்கு ஆள் ஆய்,
கரும்பு ஆர் கழனியுள் சேர்வர்;—சுரும்பு ஆர்க்கும்
காட்டுள் ஆய் வாழும் சிவலும் குறும்பூழும்
கூட்டுள் ஆய்க் கொண்டு வைப்பார்.

2

அக்கேபோல் அங்கை ஒழிய, விரல் அழுகி,
துக்கத் தொழுநோய் எழுபவே—அக் கால்,
அலவனைக் காதலித்துக் கால் முரித்துத் தின்ற
பழவினை வந்து அடைந்தக்கால்.

3

நெருப்பு அழல் சேர்ந்தக்கால், நெய் போல்வது உம்
எரிப்பச் சுட்டு, எவ்வ நோய் ஆக்கும்;—பரப்பக்
கொடு வினையர் ஆகுவர், கோடாரும், கோடிக்
கடு வினையர் ஆகியார்ச் சார்ந்து.

4

பெரியவர் கேண்மை, பிறை போல, நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும்; வரிசையால்,
வான் ஊர் மதியம்போல் வைகலும் தேயுமே,
தானே, சிறியார் தொடர்பு.

5

சான்றோர் என மதித்துச் சார்ந்தாய்மன்; சார்ந்தாய்க்குச்
சான்றாண்மை சார்ந்தார்கண் இல்ஆயின், சார்ந்தோய்! கேள்:
சாந்து அகத்து உண்டு என்று, செப்புத் திறந்து, ஒருவன்
பாம்பு கண்டன்னது உடைத்து.

6

யாஅர், ஒருவர் ஒருவர்தம் உள்ளத்தைத்
தேரும் துணைமை உடையவர்?—சாரல்
கன மணி நின்று இமைக்கும் நாட! கேள்:—மக்கள்
மனம் வேறு; செய்கையும் வேறு.

7

உள்ளத்தால் நள்ளாது, உறுதித் தொழிலர் ஆய்,
கள்ளத்தால் நட்டார் கழி கேண்மை—தெள்ளிப்
புனற் செதும்பு நின்று அலைக்கும் பூங் குன்ற நாட!—
மனத்துக்கண் மாசு ஆய்விடும்.

8

ஒக்கிய ஒள் வாள் தன் ஒன்றார் கைப் பட்டக்கால்,
ஊக்கம் அழிப்பதூஉம் மெய் ஆகும்;—ஆக்கம்
இருமையும் சென்று சுடுதலால், நல்ல
கருமமே, கல்லார்கண் தீர்வு.

9

மனைப் பாசம் கைவிடாய்! மக்கட்கு என்று ஏங்கி,
எனைத்து ஊழி வாழ்தியோ?—நெஞ்சே!—எனைத்தும்
சிறு வரையே ஆயினும், செய்த நன்று அல்லால்,
உறு பயனோ இல்லை, உயிர்க்கு.

10

இரண்டாவது

பொருட் பால்

1. அரசு இயல்

14. கல்வி

குஞ்சி அழகும், கொடுந் தானைக் கோட்டழகும்,
மஞ்சள் அழகும், அழகு அல்ல; நெஞ்சத்து,
'நல்லம் யாம்' என்னும் நடுவு நிலைமையால்,
கல்வி அழகே அழகு.

1

இம்மை பயக்குமால்; ஈயக் குறைவு இன்றால்;
தம்மை விளக்குமால்; தாம் உளராக் கேடு இன்றால்;—
எம்மை உலகத்தும் யாம் காணேம், கல்விபோல்
மம்மர் அறுக்கும் மருந்து.

2

சுளர் நிலத்துப் பிறந்த உப்பினைச் சான்றோர்
வினை நிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொள்வர்;—
கடை நிலத்தோர் ஆயினும், கற்று அறிந்தோரைத்
தலை நிலத்து வைக்கப்படும்.

3

வைப்புழிக் கோட்படா; வாய்த்து ஈயின், கேடு இல்லை;
மிக்க சிறப்பின் அரசர் செறின, வவ்வார்;
எச்சம் என ஒருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சை; மற்று அல்ல, பிற.

4

கல்வி கரை இல; கற்பவர் நாள் சில;
மெல்ல நினைக்கின், பிணி பல; தெள்ளிதின்
ஆராய்ந்து அமைவுடைய கற்பவே, நீர் ஒழியப்
பால் உண் குருகின் தெரிந்து.

5

தோணி இயக்குவான், தொல்லை வருணத்து,
காணின், கடைப்பட்டான் என்று இகழார்; காணாய்!
அவன் துணையா ஆறு போயற்றே, நூல் கற்ற
மகன் துணையா நல்ல கொளல்.

6

தவல் அருந் தொல் கேள்வித் தன்மை உடையார்,
இகல் இலர், எஃகு உடையார், தம்முள் குழீஇ;
நகலின் இனிதுஆயின், காண்பாம், அகல் வானத்து
உம்பர் உறைவார் பதி.

7

கனை கடல் தண் சேர்ப்ப! கற்று அறிந்தார் கேண்மை
நுனியின் கரும்பு தின்றற்றே; நுனி நீக்கித்
தூரின் தின்றன்ன தகைத்துஅரோ, பண்பு இலா
ஈரம் இலாளர் தொடர்பு.

8

கல்லாரேஆயினும் கற்றாரைச் சேர்ந்து ஒழுகின்,
நல்லறிவு நாளும் தலைப்படுவர்—தொல் சிறப்பின்
ஒள் நிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலால் புத்தோடு
தண்ணீர்க்குத் தான் பயந்தாங்கு.

9

அலகு சால் கற்பின், அறிவன் நூல் கல்லாது,
உலக நூல் ஒதுவது எல்லாம், கலகல
கூஉம் துணைஅல்லால், கொண்டு, தடுமாற்றம்
போஓம் துணை அறிவார் இல்.

10

15. குடிப் பிறப்பு

உடுக்கை உலறி உடம்பு அழிந்தக்கண்ணும்,
குடிப் பிறப்பாளர் தம் கொள்கையின் குன்றார்;—
இடுக்கண் தலைவந்தக்கண்ணும், அரிமா
கொடிப் புல் கறிக்குமோ மற்று?

1

சான்றாண்மை, சாயல், ஒழுக்கம், இவை மூன்றும்
வான் தோய் குடிப் பிறந்தார்க்கு அல்லது,—வான் தோயும்
மை தவழ் வெற்பு!—படாஅ, பெருஞ் செல்வம்
எய்தியக்கண்ணும், பிறர்க்கு.

2

இருக்கை எழிலும், எதிர் செலவும், ஏனை
விடுப்ப ஒழிதலோடு, இன்ன, குடிப் பிறந்தார்
குன்றா ஒழுக்கமாக் கொண்டார்; கயவரோடு
ஒன்றா உணரற்பாற்று அன்று.

3

நல்லவை செய்யின் இயல்பு ஆகும்; தீயவை
பல்லவர் தூற்றும் பழி ஆகும்; எல்லாம்
உணரும் குடிப் பிறப்பின் ஊதியம் என்னோ,
புணரும் ஒருவர்க்கு எனின்?

4

கல்லாமை அச்சம்; கயவர் தொழில் அச்சம்;
சொல்லாமையுள்ளும் ஓர் சோர்வு அச்சம்; எல்லாம்
இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈயாமை அச்சம்; மரத்தார், இம்
மாணக் குடிப் பிறந்தார்.

5

இன நன்மை, இன்சொல், ஒன்று ஈதல், மற்று ஏனை
மன நன்மை, என்று இவை எல்லாம்,—கன மணி
முத்தோடு இமைக்கும் முழங்கு உவரித் தண் சேர்ப்ப!—
இற் பிறந்தார் கண்ணே உள.

6

செய்கை அழிந்து, சிதல் மண்டிற்று ஆயினும்,
பெய்யா ஒரு சிறை பேர் இல் உடைத்து ஆகும்;—
எவ்வம் உழந்தக்கடைத்தும், குடிப் பிறந்தார்
செய்வர், செயற்பாலவை.

7

ஒரு புடை பாம்பு கொளினும், ஒரு புடை
அம் கண் மா ஞாலம் விளக்குறா உம் திங்கள்போல்,—
செல்லாமை செவ்வன் நேர் நிற்பினும், ஒப்புரவிற்கு
ஒல்கார்—குடிப் பிறந்தார்.

8

செல்லா இடத்தும் குடிப் பிறந்தார் செய்வன,
செல் இடத்தும் செய்யார், சிறியவர்;—புல்வாய்
பருமம் பொறுப்பினும், பாய் பரிமாபோல்
பொரு முரண் ஆற்றுதல் இன்று.

9

எற்று ஒன்றும் இல்லா இடத்தும், குடிப் பிறந்தார்
அற்றுத் தற் சேர்ந்தார்க்கு அசைவிடத்து ஊற்று ஆவர்;—
அற்றக் கடைத்தும் அகல் யாறு அகழ்ந்தக்கால்,
தெற்றெனத் தெள் நீர் படும்.

10

16. மேன்மக்கள்

அம் கண் விசம்பின் அகல் நிலாப் பாரிக்கும்
திங்களும் சான்றோரும் ஒப்பர்மன்; திங்கள்
மறு ஆற்றும்; சான்றோர் அஃது ஆற்றார்; தெருமந்து
தேய்வர், ஒரு மாசு உறின்.

11

இசையும் எனினும், இசையாது எனினும்,
வசை தீர எண்ணுவர், சான்றோர்;—விசையின்
நரிமா உளம் கிழித்த அம்பினின் தீதோ,
அரிமாப் பிழைப்ப எய்த கோல்?

12

நரம்பு எழுந்து நல்கூர்ந்தார் ஆயினும், சான்றோர்
குரம்பு எழுந்து குற்றம் கொண்டு ஏறார்; உரம் கவறா,
உள்ளம் எனும் நாரினால் கட்டி, உளவரையால்
செய்வர், செயற்பாலவை.

3

செல்வுழிக்கண் ஒருநாள் காணினும், சான்றவர்
தொல் வழிக் கேண்மையின் தோன்றப் புரிந்து யாப்பர்;—
நல் வரை நாட!— சில நாள் அடிப்படின,
கல் வரையும் உண்டாம், நெறி.

4

புல்லா எழுத்தின் பொருள் இல் வறுங் கோட்டி,
கல்லா ஒருவன் உரைப்பவும், கண் ஓடி,
நல்லார் வருந்தியும் கேட்பரே, மற்று அவன்
பல்லாருள் நாணல் பரிந்து.

5

கடித்துக் கரும்பினைக் கண் தகர நூறி,
இடித்து, நீர் கொள்ளினும் இன் சுவைத்தே ஆகும்;—
வடுப்பட வைது இறந்தக்கண்ணும், குடிப் பிறந்தார்
கூரார், தம் வாயின் சிதைந்து.

6

கள்ளார்; கள் உண்ணார்; கடிவ கடிந்து ஓர்இ,
எள்ளிப் பிறரை இகழ்ந்து உரையார்; தள்ளியும்,
வாயின் பொய் கூரார்;—வடு அறு காட்சியார்—
சாயின், பரிவது இலர்.

7

பிறர் மறையின்கண் செவிடு ஆய், திறன் அறிந்து
ஏதிலார் இற்கண் குருடன் ஆய், தீய
புறங்கூற்றின் மூங்கை ஆய், நிற்பானேல், யாதும்
அறம் கூற வேண்டா, அவற்கு.

8

பல் நாளும் சென்றக்கால், பண்பு இலார் தம்முழை,
'என்னும் வேண்டுப' என்று இகழ்ப; 'என்னும்
வேண்டினும் நன்று மற்று' என்று, விழுமியோர்
காண்தொறும் செய்வர், சிறப்பு.

9

'உடையார் இவர்' என்று, ஒருதலையாப் பற்றி,
கடையாயார் பின் சென்று வாழ்வர்; உடைய
பிலம் தலைப்பட்டது போலாதே, நல்ல
குலம் தலைப்பட்ட இடத்து?

10

17. பெரியாரைப் பிழையாமை

‘பொறுப்பர்’ என்று எண்ணி, புரை தீர்ந்தார் மாட்டும்
வெறுப்பன செய்யாமை வேண்டும்; வெறுத்தபின்,—
ஆர்க்கும் அருவி அணி மலை நல் நாட!—
பேர்க்குதல் யார்க்கும் அரிது.

1

பொன்னே கொடுத்தும், புணர்தற்கு அரியாரைக்
கொன்னே தலைக்கூடப் பெற்றிருந்தும், அன்னே!
பயன் இல் பொழுதாக் கழிப்பரே—நல்ல
நயம் இல் அறிவினவர்.

2

அவமதிப்பும், ஆன்ற மதிப்பும், இரண்டும்,
மிகை மக்களால் மதிக்கற்பால; நயம் உணரா,
கை அறியா, மாக்கள் இழிப்பும் எடுத்து ஏத்தும்,
வையார், வடித்த நூலார்.

3

விரி நிற நாகம் விடர் உளதேனும்,
உருமின் கடுஞ் சினம் சேண் நின்றும், உட்கும்;—
அருமை உடைய அரண் சேர்ந்தும் உய்யார்,
பெருமை உடையார் செறின.

4

‘எம்மை அறிந்திலிர்; எம் போல்வார் இல்’ என்று
தம்மைத் தாம் கொள்வது கோள் அன்று; தம்மை
அரியரர் நோக்கி, அறன் அறியும் சான்றோர்,
பெரியராக்க கொள்வது கோள்.

5

நளி கடல் தண் சேர்ப்ப! நாள் நிழல் போல
விளியும், சிறியவர் கேண்மை; விளிவு இன்றி,
அல்கு நிழல்போல், அகன்று அகன்று ஓடுமே,
தொல் புகழாளர் தொடர்பு.

6

மன்னர் திருவும், மகளிர் எழில் நலமும்,
துன்னியார் துய்ப்பர்; தகல் வேண்டா;—துன்னிக்
குழை கொண்டு தாழ்ந்த குளிர் மரம் எல்லாம்
உழை, தம்கண் சென்றார்க்கு ஒருங்கு.

7

தெரியத் தெரியும் தெரிவுஇலார்கண்ணும்
பிரிய, பெரும் படர் நோய் செய்யும்;—பெரிய
உலவா இருங் கழிச் சேர்ப்ப!—யார் மாட்டும்
கலவாமை கோடி உறும்.

8

கல்லாது போகிய நாளும், பெரியவர்கண்
செல்லாது வைகிய வைகளும், ஒவ்வ
கொடாஅது ஒழிந்த பகலும்,—உரைப்பின்,
படாஅ ஆம், பண்புடையார்கண்.

9

பெரியார் பெருமை சிறு தகைமை; ஒன்றிற்கு
உரியார் உரிமை அடக்கம்; தெரியுங்கால்,
செல்வம் உடையாரும் செல்வரே, தற்சேர்ந்தார்
அல்லல் களைபஎனின்.

10

18. நல் இனம் சேர்தல்

அறியாப் பருவத்து அடங்காரோடு ஒன்றி,
நெறியல்ல செய்து ஒழுகியவ்வும், நெறி அறிந்த
நற் சார்வு சார, கெடுமே—வெயில் முறுகப்
புற் பனிப் பற்று விட்டாங்கு.

1

அறிமின், அற நெறி; அஞ்சமின், கூற்றம்;
பொறுமின், பிறர் கடுஞ் சொல்; போற்றுமின், வஞ்சம்;
வெறுமின், வினை தீயார் கேண்மை; எஞ் ஞான்றும்
பெறுமின், பெரியார் வாய்ச் சொல்.

2

அடைந்தார்ப் பிரிவும், அரும் பிணியும், கேடும்,
உடங்கு, உடம்பு கொண்டார்க்கு உறலால், தொடங்கி,
'பிறப்பு இன்னாது' என்று உணரும் பேர் அறிவினாரை
உறப் புணர்க, அம்மா, என் நெஞ்சு!

3

இறப்ப நினையுங்கால், இன்னாது எனினும்,
பிறப்பினை யாரும் முனியார்—பிறப்பினுள்
பண்பு ஆற்றும் நெஞ்சத்தவர்களொடு எஞ் ஞான்றும்
நண்பு ஆற்றி நட்கப் பெறின்.

4

ஊர் அங்கண நீர் உரவு நீர்ச் சேர்ந்தக்கால்,
பேரும் பிறிது ஆகி, தீர்த்தம் ஆம்;—ஒரும
குல மாட்சி இல்லாரும் குன்றுபோல் நிற்பர்,
நல மாட்சி நல்லாரைச் சார்ந்து.

5

ஒண் கதிர் வாள் மதியம் சேர்தலால், ஓங்கிய
அம் கண் விசும்பின் முயலும் தொழப்படுஉம்;—
குன்றிய சீர்மையர் ஆயினும், சீர் பெறுவர்,
குன்று அன்றார் கேண்மை கொளின்.

6

பாலோடு அளாய நீர் பால் ஆகும் அல்லது,
நீராய் நிறம் தெரிந்து தோன்றாதாம்;—தேரின்,
சிறியார் சிறுமையும் தோன்றாதாம், நல்ல
பெரியார் பெருமையைச் சார்ந்து.

7

கொல்லை இரும் புனத்துக் குற்றி அடைந்த புல்
ஒல்காவே ஆகும், உழவர் உழுபடைக்கு;—
மெல்லியரே ஆயினும், நற் சார்வு சார்ந்தார்மேல்,
செல்லாவாம், செற்றார் சினம்.

8

நில நலத்தால் நந்திய நெல்லேபோல், தம்தம்
குல நலத்தால் ஆகுவர், சான்றோர்; கல நலத்தைத்
தீ வளி சென்று சிதைத்தாங்கு, சான்றாண்மை
தீஇனம் சேரக் கெடும்.

9

மனத்தால் மறு இலரேனும், தாம் சேர்ந்த
இனத்தால் இகழப்படுவர்;—புனத்து
வெறி கமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வேமே,
எறி புனம் தீப்பட்டக்கால்.

10

19. பெருமை

‘ஈதல் இசையாது; இளமை சேண் நீங்குதலால்,
காதலவரும் கருத்து அல்லர்; காதலித்து,
‘ஆதும் நாம்’ என்னும் அவாவினைக் கைவிட்டுப்
போவதே போலும் பொருள்!’

1

‘இச் சார்வின் ஏமாந்தேம்; ஈங்கு அமைந்தேம்’ என்று எண்ணிப்
பொச்சாந்து ஒழுகுவர், பேதையார்; ‘அச் சார்வு
நின்றன போன்று நிலையா’ என உணர்ந்தார்,
என்றும் பரிவது இலர்.

2

மறுமைக்கு வித்து மயல் இன்றிச் செய்து,
சிறுமைப் படாதே, நீர் வாழ்மின், அறிஞராய்;—
நின்றுழி நின்றே நிறம் வேறு ஆம்; காரணம்
இன்றிப் பலவும் உள.

3

‘உறைப்பு அருங் காலத்தும், ஊற்று நீர்க் கேணி
இறைத்து உணினும், ஊர் ஆற்றும்’ என்பர்; கொடைக்கடனும்,
சா அயக்கண்ணும், பெரியார்போல் மற்றையார்
ஆ அயக்கண்ணும், அரிது.

4

உறு புனல் தந்து, உலகு ஊட்டி, அறும் இடத்தும்
கல்லுற்றுழி ஊறும் ஆறேபோல், செல்வம்
பலர்க்கு ஆற்றி, கெட்டு உலந்தக்கண்ணும், சிலர்க்கு ஆற்றிச்
செய்வர், செயற்பாலவை.

5

பெரு வரை நாட! பெரியார்கண் தீமை
கரு நரைமேல் சூடேபோல் தோன்றும்; கரு நரையைக்
கொன்றன்ன இன்னு செயினும், சிறியார்மேல்
ஒன்றானும் தோன்றாக் கெடும்.

6

இசைந்த சிறுமை இயல்பு இலாதார்கண்
பசைந்த துணையும், பரிவு ஆம்; அசைந்த
நகையேயும் வேண்டாத நல் அறிவினார்கண்
பகையேயும் பாடு பெறும்.

7

மெல்லிய நல்லாருள் மென்மை, அது இறந்து
ஒன்றாருள் கூற்று உட்கும் உட்கு உடைமை, எல்லாம்
சலவருள் சாலச் சலமே, நலவருள்
நன்மை,—வரம்பாய் விடல்!

8

கடுக்கி, ஒருவன் கடுங் குறளை பேசி,
மயக்கிவிடினும், மனப் பிரிப்பு ஒன்று இன்றி,
துளக்கம் இலாதவர், தூய மனத்தார்,
விளக்கினுள் ஒண் சுடரே போன்று.

9

முன் துற்றும் துற்றினை நானும் அறம் செய்து,
பின் துற்றுத் துற்றுவர், சான்றவர்; அத் துற்று
முக் குற்றம் நீக்கி, முடியும் அளவு எல்லாம்
துக்கத்துள் நீக்கிவிடும்.

10

20. தாளாண்மை

கோள் ஆற்றக் கொள்ளாக் குளத்தின்கீழ்ப் பைங் கூழ்போல்,
கேள் ஈவது உண்டு, கிளைகளோ துஞ்சுபு;
வாள் ஆடு கூத்தியர் கண்போல் தடுமாறும்
தாளாளர்க்கு உண்டோ, தவறு?

11

ஆடு கோடு ஆகி அதரிடை நின்றதூஉம்,
காழ் கொண்டகண்ணே, களிற்று அணைக்கும் கந்து ஆகும்;—
வாழ்தலும் அன்ன தகைத்தே, ஒருவன் தான்
தாழ்வு இன்றித் தன்னைச் செயின்.

12

உறு புலி ஊன் இரை இன்றி, ஒருநாள்
சிறு தேரை பற்றியும் தின்னும்;—அறிவினால்
கால்-தொழில் என்று கருதற்க! கையினால்
மேல் தொழிலும் ஆங்கே மிகும்.

3

இசையாது எனினும், இயற்றி, ஓர் ஆற்றால்
அசையாது, நிற்பதாம் ஆண்மை; இசையுங்கால்,—
கண்டல் திரை அலைக்கும் கானல் அம் தண் சேர்ப்ப!—
பெண்டிரும் வாழாரோ மற்று?

4

நல்ல குலம் என்றும், தீய குலம் என்றும்,
சொல் அளவு அல்லால் பொருள் இல்லை; தொல் சிறப்பின்
ஒண் பொருள் ஒன்றோ? தவம், கல்வி, ஆள்வினை,
என்று இவற்றான் ஆகும், குலம்.

5

ஆற்றும் துணையும், அறிவினை உள் அடக்கி,
ஊற்றம் உரையார் உணர்வு உடையார்; ஊற்றம்
உறுப்பினால் ஆராயும் ஒண்மை உடையார்
குறிப்பின்கீழ்ப் பட்டது, உலகு.

6

சிதலை தினப்பட்ட ஆல மரத்தை,
மதலை ஆய், மற்று அதன் வீழ் ஊன்றியாங்கு,
குதலைமை தந்தைகண் தோன்றின், தான் பெற்ற
புதல்வன் மறைப்ப, கெடும்.

7

ஈனமாய், இல் இருந்து, இன்றி, விளியினும்,
மானம் தலைவருவ செய்பவோ—யானை
வரி முகம் புண்படுக்கும் வள் உகிர் நோன் தாள்
அரிமா மதுகையவர்?

8

தீம் கரும்பு ஈன்ற திரள் கால் உளை அலரி
தேம் கழிந் நாற்றம் இழந்தா அங்கு, ஒங்கும்
உயர் குடியுள் பிறப்பின் என்னும்—பெயர் பொறிக்கும்
பேர் ஆண்மை இல்லாக்கடை?

9

பெரு முத்தரையர் பெரிது உவந்து ஈயும்
கருணைச் சோறு ஆர்வர் கயவர்; கருணையைப்
பேரும் அறியார், நனி விரும்பு தாளாண்மை
நீரும் அமிழ்து ஆய்விடும்.

10

2. நட்பு இயல்

21. சுற்றம் தழால்

வயாவும், வருத்தமும், ஈன்றக்கால் நோவும்,
கவாஅன் மகற் கண்டு தாய் மறந்தாஅங்கு,
அசாஅத் தான் உற்ற வருத்தம் உசாஅத் தன்
கேளிரைக் காண, கெடும்.

1

அழல் மண்டு போழ்தின் அடைந்தவர்கட்கு எல்லாம்
நிழல் மரம்போல் நேர் ஒப்பத் தாங்கி, பழு மரம்போல்
பல்லார் பயன் துய்ப்ப, தான் வருந்தி வாழ்வதே—
நல் ஆண்மகற்குக் கடன்.

2

அடுக்கல் மலை நாட! தற் சேர்ந்தவரை
எடுக்கலம் என்னார் பெரியோர்;—அடுத்து அடுத்து
வன் காய் பலபல காய்ப்பினும், இல்லையே,
தன் காய் பொறுக்கலாக் கொம்பு?

3

உலகு அறியத் தீரக் கலப்பினும், நில்லா,
சில பகல் ஆம், சிற்றினத்தார் கேண்மை; நிலை திரியா-
நிற்கும் பெரியோர் நெறி அடைய நின்றனைத்தால்,
ஓற்கம் இலாளர் தொடர்பு.

4

‘இன்னர்; இனையர்; எமர்; பிறர்’ என்னும் சொல்
என்னும் இலர் ஆம் இயல்பினால் துன்னி,
தொலை மக்கள் துன்பம் தீர்ப்பாரே,—யார்மாட்டும்
தலைமக்கள் ஆகற்பாலார்.

5

பொற் கலத்துப் பெய்த புலி உகிர் வான் புழுக்கல்
அக்காரம் பாலோடு அமரார் கைத்து உண்டலின்,
உப்பு இலிப் புற்கை, உயிர்போல் கிளைஞர்மாட்டு
எக் கலத்தானும் இனிது.

6

நாள்வாய்ப் பெறினும், தம் நள்ளாதார் இல்லத்து,
வேளாண்மை வெங் கருணை வேம்பு ஆகும்; கேளாய்:
அபரானப் போழ்தின் அடகு இடுவரேனும்,
தமர் ஆயார்மாட்டே இனிது.

7

முட்டிகை போல முனியாது, வைகலும்,
கொட்டி உண்பாரும், குறடுபோல் கைவிடுவர்;
சுட்டுக்கோல் போல, எரியும் புகுவரே,
நட்டார் எனப்படுவார்.

8

நறு மலர்த் தண் கோதாய்! நட்டார்க்கு நட்டார்
மறுமையும் செய்வது ஒன்று உண்டோ—இறும் அளவும்,
இன்புறுவ இன்புற்று எழீஇ, அவரோடு
துன்புறுவ துன்புறுக்கால்?

9

விருப்பு இலார் இல்லத்து வேறு இருந்து உண்ணும்
வெருக்குக் கண் வெங் கருணை வேம்பு ஆம்; விருப்புடைத்
தன் போல்வார் இல்லுள் தயங்கு நீர்த் தண் புற்கை,
என்போடு இயைந்த அமிழ்து.

10

22. நட்பு ஆராய்தல்

கருத்து உணர்ந்து கற்று அறிந்தார் கேண்மை, எஞ் ஞான்றும்,
குருத்தின் கரும்பு தின்றற்றே; குருத்திற்கு
எதிர் செலத் தின்றன்ன தகைத்துஅரோ, என்றும்
மதுரம் இலாளர் தொடர்பு.

1

இற் பிறப்பு எண்ணி, இடை திரியார் என்பது ஓர்
நல் புடை கொண்டமை அல்லது,—பொன் கேழ்
புனல் ஒழுகப் புள் இரியும் பூங் குன்ற நாட!—
மனம் அறியப்பட்டது ஒன்று அன்று.

2

யானை அனையவர் நண்பு ஓரீஇ, நாய் அனையார்
கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்;—யானை
அறிந்து அறிந்தும், பாகனையே கொல்லும்; எறிந்த வேல்
மெய்யதா, வால் குழைக்கும், நாய்.

3

பல நாளும் பக்கத்தார் ஆயினும், நெஞ்சில்
சில நாளும் ஓட்டாரோடு ஓட்டார்; பல நாளும்
நீத்தார் என, கைவிடல் உண்டோ—தம் நெஞ்சத்து
யாத்தாரோடு யாத்த தொடர்பு?

4

கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்து, பின் கூம்பாது,
வேட்டதே வேட்டது ஆம் நட்பு ஆட்சி; தோட்ட
கயப்பூப்போல் முன் மலர்ந்து, பின் கூம்புவாரை
நயப்பாரும் நட்பாரும் இல்.

5

கடையாயார் நட்பில் கழுகு அனையர்; ஏனை
இடையாயார் தெங்கின் அனையர்; தலையாயார்
எண்ண அரும் பெண்ணை போன்று, இட்ட ஞான்று இட்டதே,
தொன்மை உடையார் தொடர்பு.

6

கழுநீருள் கார் அடகேனும், ஒருவன்
விழுமிதாக் கொள்ளின் அமிழ்து ஆம்; விழுமிய
குய்த் துவை ஆர் வெண் சோறேஆயினும், மேவாதார்
கைத்துண்டல் காஞ்சிரங்காய்.

7

நாய்க் கால் சிறு விரல்போல் நன்கு அணியர்ஆயினும்,
ஈக் கால் துணையும் உதவாதார் நட்பு என்னும்?
சேய்த்தானும் சென்று கொளல்வேண்டும், செய் விளைக்கும்
வாய்க்கால் அணையார் தொடர்பு.

8

தெளிவு இலார் நட்பின் பகை நன்று; சாதல்
விளியா அரு நோயின் நன்றால்; அளிய
இகழ்தலின் கோறல் இனிதே; மற்று இல்ல
புகழ்தலின் வைதலே நன்று.

9

மரீஇ, பலரொடு பல் நாள் முயங்கி,
பொரீஇ, பொருள்தக்கார்க் கோடலே வேண்டும்;
பரீஇ, உயிர் செகுக்கும் பாம்பொடும் இன்னா,
மரீஇஇ, பின்னைப் பிரிவு.

10

23. நட்பிற் பிழை பொறுத்தல்

நல்லார் எனத் தாம் நனி விரும்பிக் கொண்டாரை,
அல்லார் எனினும், அடக்கிக் கொளல்வேண்டும்;—
நெல்லுக்கு உமி உண்டு; நீர்க்கு நுரை உண்டு;
புல் இதழ் பூவிற்கும் உண்டு.

1

செறுத்தோறு உடைப்பினும், செம் புனலோடு ஊடார்,
மறுத்தும் சிறைசெய்வர், நீர் நசைஇ வாழ்நர்;—
வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும், பொறுப்பரே,
தாம் வேண்டிக் கொண்டார் தொடர்பு.

2

இறப்பவே தீய செயினும், தன் நட்பார்
பொறுத்தல் தகுவது ஒன்று அன்றோ?—நிறக் கோங்கு
உருவ வண்டு ஆர்க்கும் உயர் வரை நாட!—
ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு.

3

மடி திரை தந்திட்ட வான் கதிர் முத்தம்
கடு விசை நாவாய் கரை அலைக்கும் சேர்ப்ப!
விடுதற்கு அரியார் இயல்பு இலரேல், நெஞ்சம்
சுடுதற்கு மூட்டிய தீ.

4

இன்ன செயினும், விடற்பாலர் அல்லாரைப்
பொன்னாகப் போற்றிக் கொள்வேண்டும்—பொன்னெடு
நல் இல் சிதைத்த தீ நாள்தொறும் நாடித் தம்
இல்லத்தில் ஆக்குதலால்.

5

இன்ன செயினும், விடுதற்கு அரியாரைத்
துன்னாத் துறத்தல் தகுவதோ?—துன்ன அருஞ் சீர்
விண் குத்தும் நீள் வரை வெற்பு!—களைபவோ,
கண் குத்திற்று என்று தம் கை?

6

இலங்கு நீர்த் தண் சேர்ப்பு! இன்ன செயினும்,
கலந்து பழி காணார், சான்றோர்; கலந்தபின்,
தீமை எடுத்து உரைக்கும் திண் அறிவு இல்லாதார்-
தாமும், அவரின் கடை.

7

ஏதிலார் செய்தது இறப்பவே தீது எனினும்,
நோதக்கது என் உண்டாம், நோக்குங்கால்? கா தல்
கழுமியார் செய்து, —கறங்கு அருவி நாட!—
விழுமிதாம், நெஞ்சத்துள் நினறு.

8

தமர் என்று தாம் கொள்ளப்பட்டவர் தம்மைத்
தமர் அன்மை தாம் அறிந்தார் ஆயின், அவரைத்
தமரினும் நன்கு மதித்து, தமர் அன்மை
தம்முள் அடக்கிக்கொளல்!

9

‘குற்றமும், ஏனைக் குணமும், ஒருவனை
நட்டபின் நாடித் திரிவேனெல், நட்டான்
மறை காவா விட்டவன் செல்வுழிச் செல்க,
அறை கடல் சூழ் வையம் நக!’

10

24. கூடா நட்பு

செறிப்பு இல் பழங் கூரைச் சேறு அணை ஆக
இறைத்தும், நீர் ஏற்றும், கிடப்பர், —கறைக் குன்றம்
பொங்கு அருவி தாமும் புனல் வரை நல் நாட!—
தம் கருமம் முற்றும் துணை.

11

சீரியார் கேண்மை சிறந்த சிறப்பிற்று ஆய்,
மாரிபோல் மாண்ட பயத்தது ஆம்; மாரி
வறந்தக்கால் போலுமே, —வால் அருவி நாட!—
சிறந்தக்கால் சீர் இலார் நட்பு.

12

நுண் உணர்வினாரொடு கூடி நுகர்வு உடைமை
விண்ணுலகே ஒக்கும் விழைவிற்கூல்; நுண் நூல்
உணர்வு இலர் ஆகிய ஊதியம்இல்லார்ப்
புணர்தல் நிரயத்துள் ஒன்று.

3

பெருகுவது போலத் தோன்றி, வைத் தீப்போல்
ஒருபொழுதும் செல்லாதே நந்தும்,—அருகு எல்லாம்
சந்தன நீள் சோலைச் சாரல் மலை நாட!—
பந்தம் இலாளர் தொடர்பு.

4

‘செய்யாத செய்தும் நாம்’ என்றலும், செய்வதனைச்
செய்யாது தாழ்த்துக்கொண்டு ஓட்டலும், மெய்யாக
இன்புறாஉம் பெற்றி இகழ்ந்தார்க்கும், அந் நிலையே
துன்புறாஉம் பெற்றி தரும்.

5

ஒரு நீர்ப் பிறந்து, ஒருங்கு நீண்டக்கடைத்தும்,
விரி நீர்க் குவளையை ஆம்பல் ஒக்கல்லா;—
பெரு நீரார் கேண்மை கொளினும், நீர் அல்லார்
கருமங்கள் வேறுபடும்.

6

முற்றல் சிறு மந்தி முற்பட்ட தந்தையை
நெற்றுக் கண்டன்ன விரலால் ஞெமிர்த்திட்டுக்
குற்றிப் பறிக்கும் மலை நாட! இன்னாதே,
ஒற்றுமை கொள்ளாதார் நட்பு.

7

முட்டு உற்ற போழ்தில் முடுகி, என் ஆர் உயிரை
நட்டான் ஒருவன் கை நீட்டேனேல், நட்டான்
கடி மனை கட்டு அழித்தான் செல்வுழிச் செல்க!
நெடுமொழி வையம் நக!

8

ஆன் படு நெய் பெய் கலனுள் அது களைந்து,
வேம்பு அடு நெய் பெய்தனைத்துஅரோ—தேம் படு
நல் வரை நாட!—நயம் உணர்வார் நண்பு ஓரீஇ,
புல்லறிவினாரொடு நட்பு.

9

உருவிற்கு அமைந்தான்கண் ஊராண்மை இன்மை,
பருகற்கு அமைந்தபால் நீர் அளாயற்றே;
தெரிவு உடையார் தீஇனத்தர் ஆகுதல், நாகம்
விரி பெடையோடு ஆடி, விட்டற்று.

10

3. இன்ப இயல்

25. அறிவு உடைமை

பகைவர் பணிவு இடம் நோக்கி, தகவு உடையார்
தாமேயும் நாணித் தலைச்செல்லார்;—காணாய்:
இளம் பிறை ஆயக்கால் திங்களைச் சேராது,
அணங்கு அருந் துப்பின் அரா.

1

நளி கடல் தண் சேர்ப்ப! நல்கூர்ந்த மக்கட்கு
அணிகலம் ஆவது அடக்கம்; பணிவு இல் சீர்
மாத்திரை இன்றி நடக்குமேல், வாழும் ஊர்
கோத்திரம் கூறப்படும்.

2

எந் நிலத்து வித்து இடினும், காஞ்சிரங் காழ் தெங்கு ஆகா;
தென் நாட்டவரும் சுவர்க்கம் புகுதலால்,
தன்னுல்தான் ஆகும் மறுமை; வட திசையும்,
கொன்னுளர் சாலப் பலர்.

3

வேம்பின் இலையுள் கனியினும், வாழை தன்
தீம் சுவை யாதும் திரியாதாம்; ஆங்கே,
இனம் தீது எனினும், இயல்பு உடையார் கேண்மை
மனம் தீது ஆம் பக்கம் அரிது.

4

கடல் சார்ந்தும் இன் நீர் பிறக்கும்; மலை சார்ந்தும்
உப்பு ஈண்டு உவரி பிறத்தலால், தம்தம்
இனத்து அனையர் அல்லர்—எறி கடல் தண் சேர்ப்ப!—
மனத்து அனையர், மக்கள் என்பார்.

5

பராஅரைப் புன்னை படு கடல் தண் சேர்ப்ப!
ஓராஅலும் ஓட்டலும் செய்பவோ, நல்ல
மருஉச் செய்து யார்மாட்டும் தங்கும் மனத்தார்?
விராஅஅய்ச் செய்யாமை நன்று.

6

உணர உணரும் உணர்வு உடையாரைப்
புணர, புணருமாம் இன்பம்; புணரின்,
தெரியத் தெரியும் தெரிவு இலாதாரைப்
பிரிய, பிரியுமாம் நோய்.

7

நல் நிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும், தன்னை
நிலை கலக்கிக் கீழ் இடுவானும், நிலையினும்
மேல்மேல் உயர்த்து நிறுப்பானும், தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும், தான்.

8

கரும வரிசையால், கல்லாதார் பின்னும்
பெருமை உடையாரும் சேறல்,—அரு மரபின்
ஓதம் அரற்றும் ஒலி கடல் தண் சேர்ப்ப!—
பேதைமை அன்று; அது அறிவு.

9

கருமமும் உள்படா, போகமும் துவ்வா,
தருமமும் தக்கார்க்கே செய்யா, ஒருநிலையே
முட்டு இன்றி மூன்றும் முடியுமேல், அஃது என்ப,
‘பட்டினம் பெற்ற கலம்.’

10

26. அறிவு இன்மை

நுண் உணர்வு இன்மை வறுமை; அஃது உடைமை
பண்ணப் பணைத்த பெருஞ் செல்வம்;—எண்ணுங்கால்,
பெண் அவாய், ஆண் இழந்த பேடி அணியாளோ,
கண் அவாத் தக்க கலம்?

1

பல் ஆன்ற கேள்விப் பயன் உணர்வார் பாடு அழிந்து,
அல்லல் உழப்பது அறிதிரேல்,—தொல் சிறப்பின்
நாவின் கிழத்தி உறைதலால், சேராளோ,
பூவின் கிழத்தி புலந்து.

2

‘கல்’ என்று தந்தை கழற, அதனை ஓர்
சொல் என்று கொள்ளாது இகழ்ந்தவன், மெல்ல
எழுத்து ஓலை பல்லார்முன் நீட்ட, விளியா,
வழுக் கோலைக் கொண்டுவிடும்.

3

கல்லாது நீண்ட ஒருவன், உலகத்து,
நல்லறிவாளரிடைப் புக்கு, மெல்ல
இருப்பினும், நாய் இருந்தற்றே; இராஅது
உரைப்பினும், நாய் குரைத்தற்று.

4

புல்லாப் புன் கோட்டிப் புலவரிடைப் புக்கு,
கல்லாத சொல்லும், கடை எல்லாம்; கற்ற
கடாஅயினும் சான்றவர் சொல்லார், பொருள்மேல்
படாஅ விடுபாக்கு அறிந்து.

5

கற்று அறிந்த நாவினார் சொல்லார், தம் சோர்வு அஞ்சி;
மற்றையர் ஆவார் பகர்வர்;—பணையின்மேல்
வற்றிய ஓலை கலகலக்கும்; எஞ் ஞான்றும்
பச்சோலைக்கு இல்லை, ஒலி.

6

பன்றிக் கூழ்ப் பத்தரில் தேமா வடித்தற்றால்,
நன்று அறியா மாந்தர்க்கு அறத்து ஆறு உரைக்குங்கால்;
குன்றின்மேல் கொட்டும் தறிபோல் தலை தகர்ந்து
சென்று இசையா ஆகும், செவிக்கு.

7

பாலால் கழீஇ, பல நாள் உணக்கினும்,
வாவிதாம் பக்கம் இருந்தைக்கு இருந்தன்று;—
கோலால் கடாஅய்க் குறினும், புகல் ஒல்லா,
நோலா உடம்பிற்கு அறிவு.

8

பொழிந்து இனிது நானினும், பூ மிசைதல் செல்லாது,
இழிந்தவை காமுறாஉம் ஈப்போல், இழிந்தவை-
தாம் கலந்த நெஞ்சினுர்க்கு என் ஆகும், தக்கார் வாய்த்
தேன் கலந்த தேற்றச் சொல் தேர்வு?

9

கற்றார் உரைக்கும் கசடு அறு நுண் கேள்வி
பற்றாது தன் நெஞ்சு உதைத்தலால், மற்றும் ஓர்
தன்போல் ஒருவன் முகம் நோக்கி, தானும் ஓர்
புன்கோட்டி கொள்ளுமாம், கீழ்.

10

27. நன்றி இல் செல்வம்

அருகலது ஆகிப் பல பழுத்தக்கண்ணும்,
பொரி தாள் விளவினை வாவல் குறுகா;—
பெரிது அணியர்ஆயினும், பீடு இலார் செல்வம்
கருதும் கடப்பாட்டது அன்று.

1

அள்ளிக்கொள்வன்ன குறு முகிழ்ஆயினும்,
களளிமேல் கைந் நீட்டார், சூடும் பூ அன்மையால்;—
செல்வம் பெரிது உடையர்ஆயினும், கீழ்களை
நள்ளார், அறிவுடையார்.

2

மல்கு திரைய கடற் கோட்டு இருப்பினும்,
வல் ஊற்று உவர் இல் கிணற்றின்கண் சென்று உண்பர்;—
செல்வம் பெரிது உடையர்ஆயினும், சேண் சென்றும்
நல்குவார்கட்டே நசை.

3

புணர் கடல் சூழ் வையத்துப் புண்ணியமோ வேறே—
உணர்வது உடையார் இருப்ப, உணர்வு இலா
வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும் வாழ்பவே,
பட்டும் துகிலும் உடுத்து!

4

நல்லார் நயவர் இருப்ப, நயம் இலாக்
கல்லார்க்கு ஒன்று ஆகிய காரணம், தொல்லை
வினைப் பயன் அல்லது,—வேல் நெடுங் கண்ணாய்!—
நினைப்ப வருவது ஒன்று இல்.

5

நாறாத் தகடேபோல் நல் மலர்மேல் பொற்பாவாய்!—
நீராய் நிலத்து விளிஅரோ—வேறு ஆய
புன்மக்கள் பக்கம் புகுவாய் நீ, பொன் போலும்
நன்மக்கள் பக்கம் துறந்து!

6

நயவார்கண் நல்குரவு நாண் இன்று கொல்லோ?
பயவார்கண் செல்வம் பரம்பப் பயின்கொல்?
வியவாய்காண்,—வேற் கண்ணாய்!—இவ் இரண்டும் ஆங்கே
நயவாது நிற்கும் நிலை.

7

வலவைகள் அல்லாதார், கால் ஆறு சென்று,
கலவைகள் உண்டு, கழிப்பர்; வலவைகள்
கால் ஆறும் செல்லார், கருணையால் துய்ப்பவே,
மேல் ஆறு பாய, விருந்து.

8

பொன் நிறச் செந்நெல் பொதியொடு பீள் வாட,
மின் ஒளிர் வானம் கடலுள்ளும் கான்று உகுக்கும்—
வெண்மை உடையார் விழுச் செல்வம் எய்தியக்கால்,
வண்மையும் அன்ன தகைத்து.

9

ஓதியும் ஓதார், உணர்வு இலார்; ஓதாதும்
ஓதி அணையார், உணர்வு உடையார்; தூய்து ஆக
நல்கூர்ந்தும் செல்வர், இரவாதார்; செல்வரும்
நல்கூர்ந்தார், ஈயார் எனின்.

10

4. துன்ப இயல்

28. ஈயாமை

நட்டார்க்கும் நள்ளாதவர்க்கும் உள வரையால்
அட்டது பாத்து உண்டல், அட்டு உண்டல்; அட்டது
அடைத்து இருந்து உண்டு ஒழுகும் ஆவது இல் மாக்கட்கு
அடைத்தவாம், ஆண்டைக் கதவு.

1

எத்துணையானும், இயைந்த அளவினால்,
சிறற்றம் செய்தார் தலைப்படுவர்; மற்றைப்
பெருஞ் செல்வம் எய்தியக்கால், 'பின் அறிதும்!' என்பார்
அழிந்தார், பழி கடலத்துள்.

2

துய்த்துக் கழியான், துறவோர்க்கு ஒன்று ஈகலான்,
வைத்துக் கழியும் மடவோனை,—வைத்த
பொருளும் அவனை நகுமே; உலகத்து
அருளும் அவனை நகும்.

3

கொடுத்தலும், துய்த்தலும் தேற்ற இடுக்குடை
உள்ளத்தான் பெற்ற பெருஞ் செல்வம், இல்லத்து
உருவுடைக் கன்னியரைப் போல, பருவத்தால்,
ஏதிலான் துய்க்கப்படும்.

4

எறி நீர்ப் பெருங் கடல் எய்தி இருந்தும்,
அறு நீர்ச் சிறு கிணற்று ஊறல் பார்த்து உண்பர்;
மறுமை அறியாதார் ஆக்கத்தின், சான்றோர்
கழி நல்குரவே தலை.

5

‘எனது எனது’ என்று இருக்கும் ஏழை பொருளை,
‘எனது எனது’ என்று இருப்பன், யானும்; தனது ஆயின்,
தானும் அதனை வழங்கான்; பயன் துவ்வான்;
யானும் அதனை அது.

6

வழங்காத செல்வரின், நல்குர்ந்தார் உய்ந்தார்:
இழந்தார் எனப்படுதல் உய்ந்தார்; உழந்து அதனைக்
காப்பு உய்ந்தார்; கல்லுதலும் உய்ந்தார்; தம் கைந் நோவ
யாப்பு உய்ந்தார்; உய்ந்த பல.

7

தனது ஆகத் தான் கொடான்; தாயத்தவரும்
தமது ஆய போழ்தே கொடார்; தனது ஆக
முன்னே கொடுப்பின், அவர் கடியார்; தான் கடியான்,
பின்னை அவர் கொடுக்கும் போழ்து.

8

இரவலர் கன்று ஆக, ஈவார் ஆ ஆக,
விரகின் சுரப்பதாம், வண்மை; விரகு இன்றி
வல்லவர் ஊன்ற வடி ஆபோல், வாய் வைத்துக்
கொல்லச் சுரப்பதாம், கீழ்.

9

சட்டலும் துன்பம்; மற்று சட்டிய ஒண் பொருளைக்
காத்தலும் ஆங்கே கடுந் துன்பம்; காத்த
குறைபடி, துன்பம்; கெடின், துன்பம்; துன்பக்கு
உறைபதி, மற்றைப் பொருள்.

10

29. இன்மை

அத்து இட்ட கூறை அரைச் சுற்றி வாழினும்,
பத்து எட்டு உடைமை பலருள்ளும் பாடு எய்தும்;
ஒத்த குடிப் பிறந்தக்கண்ணும், ஒன்று இல்லாதார்
செத்த பிணத்தின் கடை.

1

நீரினும் நுண்ணிது நெய் என்பர்; நெய்யினும்
யாரும் அறிவர் புகை நுட்பம்; தேரின்,
நிரப்பு இடும்பையாளன் புகுமே, புகையும்
புகீற்கு அரிய பூழை நுழைந்து.

2

கல் ஒங்கு உயர் வரைமேல் காந்தள் மலராக்கால்,
செல்லாவாம், செம் பொறி வண்டுஇனம்;—கொல்லைக்
கலாஅல் கிளி கடியும் கானக நாட!—
இலாஅஅர்க்கு இல்லை, தமர்.

3

உண்டாய போழ்தின், உடைந்துழிக் காகம்போல்,
தொண்டு ஆயிரவர் தொகுபவே; வண்டாய்த்
திரிதரும் காலத்து, 'தீது இலிரோ?' என்பார்
ஒருவரும் இவ் உலகத்து இல்.

4

பிறந்த குலம் மாயும்; பேர் ஆண்மை மாயும்;
சிறந்த தம் கல்வியும் மாயும்;—கறங்கு அருவி
கல்மேல் கழுஉம் கண மலை நல் நாட!—
இன்மை தழுவப்பட்டார்க்கு.

5

உள் கூர் பசியால் உழை நசைஇச் சென்றார்கட்கு,
உள்ளூர் இருந்தும், ஒன்று ஆற்றாதான், உள்ளூர்
இருந்து, உயிர் கொன்னே கழியாது, தான் போய்
விருந்தினன் ஆதலே நன்று.

6

நீர்மையே அன்றி, நிரம்ப எழுந்த தம்
கூர்மையும் எல்லாம் ஒருங்கு இழப்பர்,—கூர்மையின்
முல்லை அலைக்கும் எயிற்றாய்!—நிரப்பு என்னும்
அல்லல் அடையப்பட்டார்.

7

இட்டு ஆற்றுப்பட்டு, ஒன்று இரந்தவர்க்கு ஆற்றாது,
முட்டு ஆற்றுப்பட்டு, முயன்று, உள்ளூர் வாழ்தலின்,
நெட்டாற்றுச் சென்று, நிரை மனையில் கைந் நீட்டும்
கெட்ட ஆற்று வாழ்க்கையே நன்று.

8

கடகம் செறிந்த தம் கைகளால் வாங்கி,
அடகு பறித்துக்கொண்டு அட்டு, குடை கலனா,
உப்பு இலி வெந்தை தின்று, உள் அற்று, வாழ்பவே—
துப்புரவு சென்று உலந்தக்கால்.

9

ஆர்த்த பொறிய அணி கிளர் வண்டுஇனம்
பூத்து ஒழி கொம்பின்மேல் செல்லாவாம்;—நீர்த்து அருவி
தாழா உயர் சிறப்பின் தண் குன்ற நல் நாட!—
வாழாதார்க்கு இல்லை, தமர்.

10

30. மானம்

திரு மதுகையாகத் திறன் இலார் செய்யும்
பெருமிதம் கண்டக்கடைத்தும், எரி மண்டிக்
கானம் தலைப்பட்ட தீப்போல் கனலுமே—
மானம் உடையார் மனம்.

1

என்பாய் உகினும், இயல்பு இலார் பின் சென்று,
தம் பாடு உரைப்பரோ, தம் உடையார்? தம் பாடு
உரையாமை முன் உணரும் ஒண்மை உடையார்க்கு
உரையாரோ, தாம் உற்ற நோய்?

2

யாம்ஆயின் எம் இல்லம் காட்டுதும்; தாம்ஆயின்,
காணவே கற்பு அழியும் என்பார்போல், நாணி,
புறங்கடை வைத்து ஈவர், சோறும்; அதனால்
மறந்திடுக, செல்வர் தொடர்பு!

3

இம்மையும் நன்று ஆம்; இயல் நெறியும் கைவிடாது,
உம்மையும் நல்ல பயத்தலால்,—செம்மையின்
நானம் கமழும் கதுப்பினாய்!—நன்றேகாண்,
மானம் உடையார் மதிப்பு.

4

பாவமும் ஏனைப் பழியும் பட வருவ,
சாயினும், சான்றவர் செய்கலார்;—சாதல்
ஒருநாள் ஒருபொழுதைத் துன்பம்; அவைபோல்
அரு நவை ஆற்றுகதல் இன்று.

5

மல்லல் மா ஞாலத்து வாழ்பவருள் எல்லாம்
செல்வர் எனினும், கொடாதவர் நல்குந்நதார்;
நல்குந்நதக்கண்ணும், பெரு முத்தரையரே,
செல்வரைச் சென்று இரவாதார்.

6

கடை எலாம் காய் பசி அஞ்சும்; மற்று ஏனை
இடை எலாம் இன்னுமை அஞ்சும்;—புடை உலாம்
விற் புருவ வேல் நெடுங் கண்ணாய்!—தலை எலாம்
சொற் பழி அஞ்சிவிடும்.

7

‘நல்லர்! பெரிது அளியர்! நல்கூர்ந்தார்!’ என்று எள்ளி,
செல்வர் சிறு நோக்கு நோக்குங்கால், கொல்லன்
உலை ஊதும் தீயேபோல் உள் கனலும் கொல்லோ,
தலையாய சான்றோர் மனம்.

8

நச்சியார்க்கு ஈயாமை நாண் அன்று; நாள் நாளும்,
அச்சத்தால் நாணுதல் நாண் அன்றும்; எச்சத்தின்
மெல்லியர் ஆகித் தம் மேலாயார் செய்தது
சொல்லாது இருப்பது—நாண்.

9

கடமா தொலைச்சிய கான் உறை வேங்கை
இடம் வீழ்ந்தது உண்ணாது இறக்கும்;—இடமுடைய
வானகம் கையுறினும் வேண்டார், விழுமியோர்,
மானம் அழுங்க வரின்.

10

31. இரவு அச்சம்

‘நம்மாலே ஆவர், இந் நல்கூர்ந்தார்; எஞ் ஞான்றும்
தம்மால் ஆம் ஆக்கம் இலர்’ என்று, தம்மை
மருண்ட மனத்தார்பின் செல்பவோ, தாமும்
தெருண்ட அறிவினவர்?

1

இழித்தக்க செய்து ஒருவன் ஆர உணவின்,
பழித்தக்க செய்யான், பசித்தல் தவறே?—
விழித்து இமைக்கும் மாத்திரை அன்றே, ஒருவன்
அழித்துப் பிறக்கும் பிறப்பு?

2

இல்லாமை கந்தா இரவு துணிந்து, ஒருவர்
செல்லாரும் அல்லர், சிறு நெறி; புல்லா,
‘அகம் புகுமின்; உண்ணுமின்’ என்பவர்மாட்டு அல்லல்,
முகம்புகுதல் ஆற்றுமோ, மேல்?

3

திருத் தன்னை நீப்பினும், தெய்வம் செறினும்,
உருத்த மனத்தோடு உயர்வு உள்ளின் அல்லால்,
அருத்தம் செறிக்கும் அறிவிலார் பின் சென்று,
எருத்து இறைஞ்சி நில்லாதாம், மேல்.

4

கரவாத திண் அன்பின் கண் அன்றார்கண்ணும்
இரவாது வாழ்வது ஆம் வாழ்க்கை; இரவினை
உள்ளுங்கால் உள்ளம் உருகுமால்; என்கொலோ,
கொள்ளுங்கால் கொள்வார் குறிப்பு?

5

‘இன்ன இயைக; இனிய ஒழிக’ என்று
தன்னையே தான் இரப்பத் தீர்வதற்கு, என்னகொல்,
காதல் கவற்றும் மனத்தினால் கண் பாழ்பட்டு
ஏதிலவரை இரவு?

6

என்றும் புதியார் பிறப்பினும், இவ் உலகத்து,
என்றும் அவனே பிறக்கலான்—குன்றின்
பரப்பு எலாம் பொன் ஒழுகும் பாய் அருவி நாட!—
இரப்பாரை எள்ளா மகன்.

7

புறத்துத் தன் இன்மை நவிய, அகத்துத் தன்
நல் ஞானம் நீக்கி நிறீஇ, ஒருவனை,
‘ஈயாய், எனக்கு!’ என்று இரப்பானேல், அந் நிலையே
மாயானோ, மாற்றிவிடின்?

8

ஒருவர் ஒருவரைச் சார்ந்து ஒழுகல் ஆற்றி,
வழிபடுதல் வல்லுதல் அல்லால், பரிசு அழிந்து,
‘செய்யீரோ, என்னும்!’ என்னும் சொற்கு இன்னாதே,
பையத் தாம் செல்லும் நெறி?

9

பழமை கந்தாகப் பசைந்த வழியே
கிழமைதான் யாதானும் செய்க! கிழமை
பொறுஅர் அவர் என்னின், பொத்தி, தம் நெஞ்சத்து
அருஅச் சுடுவது ஓர் தீ.

10

5. பொது இயல்

32. அவை அறிதல்

மெய்ஞ் ஞானக் கோட்டி உறழ்வழி விட்டு, ஆங்கு ஓர்
அஞ்ஞானம் தந்திட்டு, அது ஆங்கு அறத் துழாய்,
கைஞ் ஞானம் கொண்டு ஒழுகும் காரறிவாளர் முன்,
சொல் ஞானம் சோர விடல்!

1

நாப் பாடம் சொல்லி நயம் உணர்வார்போல் செறிக்கும்
தீப் புலவற் சேரார், செறிவுடையார்; தீப் புலவன்
கோட்டியுள், குன்றக் குடி பழிக்கும்; அல்லாக்கால்,
தோள் புடைக்கொள்ளா எழும்.

2

சொல்-தாற்றுக் கொண்டு சுனைத்து எழுதல் காமுறுவர்,
கற்ற ஆற்றல் வன்மையும் தாம் தேரார், கற்ற
செல உரைக்கும் ஆறு அறியார், தோற்பது அறியார்,
பல உரைக்கும் மாந்தர் பலர்.

3

கற்றதூஉம் இன்றி, கணக்காயர் பாடத்தால்
பெற்றதாம் பேதை ஓர் சூத்திரம்; மற்று அதனை
நல்லாரிடைப் புக்கு, நாணுது சொல்லி, தன்
புல்லறிவு காட்டிவிடும்.

4

வென்றிப் பொருட்டால் விலங்கு ஒத்து, மெய் கொள்ளார்,
கன்றிக் கறுத்து எழுந்து, காய்வாரோடு ஒன்றி,
உரை வித்தகம் எழுவார் காண்பவே, கையுள்
சுரை வித்துப் போலும் தம் பல்.

5

பாடமே ஒதிப் பயன் தெரிதல் தேற்றாத
மூடர் முனிதக்க சொல்லுங்கால், கேடு அருஞ் சீர்ச்
சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே, மற்று அவரை
ஈன்றோடு இறப்பப் பரிந்து.

6

பெறுவது கொள்பவர் தோள்போல், நெறிபட்டுக்
கற்பவர்க்கு எல்லாம் எளிய, நூல்; மற்று அம்
முறி புரை மேனிபர் உள்ளம் போன்று, யார்க்கும்
அறிதற்கு அரிய, பொருள்.

7

புத்தகமே சாலத் தொகுத்தும், பொருள் தெரியார்,
உய்த்து, அகம் எல்லாம் நிறைப்பினும், மற்று அவற்றைப்
போற்றும் புலவரும் வேறே; பொருள் தெரிந்து
தேற்றும் புலவரும் வேறு.

8

பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம், நூல் எச்சம், இந் நான்கின்
கொழித்து, அகலம் காட்டாதார் சொற்கள்,—பழிப்பு இல்
நிரை ஆமா சேக்கும் நெடுங் குன்ற நாட!—
உரை ஆமோ, நூலிற்கு நன்கு?

9

இற் பிறப்பு இல்லார் எனைத்து நூல் கற்பினும்,
சொல் பிறரைக் காக்கும் கருவியரோ? இற் பிறந்த
நல் அறிவாளர், நவின்ற நூல் தேற்றாதார்
புல்லறிவு தாம் அறிவது இல்.

10

6. பகை இயல்

33. புல்லறிவாண்மை

அருளின் அறம் உரைக்கும் அன்புடையார் வாய்ச் சொல்
பொருள் ஆகக் கொள்வர், புலவர்; பொருள் அல்லா
ஏழை அதனை இகழ்ந்து உரைக்கும், பாற்கூழை
மூழை சுவை உணரா தாங்கு.

1

அவ்வியம் இல்லார் அறத்து ஆறு உரைக்குங்கால்,
செவ்வியர் அல்லார் செவி கொடுத்தும் கேட்கலார்—
கவ்வித் தோல் தின்னும் குணுங்கர் நாய் பாற்சோற்றின்
செவ்வி கொளல் தேற்றா தாங்கு.

2

இமைக்கும் அளவில் தம் இன் உயிர் போம் ஆற்றை
எனைத்தானும் தாம் கண்டு இருந்தும், தினைத் துணையும்
நன்றி புரிகல்லா, நாண் இல் மட மாக்கள்
பொன்றில் என்? பொன்றாக்கால் என்?

3

உளநாள் சிலவால்; உயிர்க்கு ஏமம் இன்றால்;
பலர் மன்னும் தூற்றும் பழியால்; பலருள்ளும்
கண்டாரோடு எல்லாம் நகாஅது, எவன் ஒருவன்,
தண்டி, தனிப் பகை கோள்?

4

எய்தி இருந்த அவைமுன்னர்ச் சென்று, எள்ளி,
வைதான், ஒருவன் ஒருவனை; வைய,
வயப்பட்டான் வாளா இருப்பானேல், வைதான்
வியத்தக்கான், வாழும்எனின்.

5

மூப்பு மேல் வாராமை முன்னே, அறவினையை
ஊக்கி, அதன்கண் முயலாதான், நூக்கி,
'புறத்து இரு; போகு' என்னும் இன்னாச் சொல் இல்லுள்
தொழுத்தையால் கூறப்படும்.

6

தாமேயும் இன்புரார்; தக்கார்க்கும் நன்று ஆற்றார்;
ஏமம் சார் நல் நெறியும் சேர்கலார்; தாம் மயங்கி
ஆக்கத்துள் தூங்கி, அவத்தமே வாழ்நானைப்
போக்குவார்—புல்லறிவினார்.

7

சிறுகாலையே தமக்குச் செல்வுழி வல்கி
இறுகிறதத் தோட்கோப்புக் கொள்ளார், இறுகிறுகி,
'பின் அறிவாம்' என்று இருக்கும் பேதையார், கை காட்டும்
பொன்னும் புனி விளங்காய் ஆம்.

8

வெறுமை இடத்தும், விழுப் பிணிப் போழ்தும்,
மறுமை மனத்தாரே ஆகி, மறுமையை
ஐந்தை அனைத்தானும், ஆற்றிய காலத்துச்
சிந்தியார் சிற்றறிவினார்.

9

என்னே!—மற்று இவ் உடம்பு பெற்றும் அறம்¹நினையார்,
கொன்னே கழிப்பர் தம் வாழ்நாளே,—அன்னே!
அளவு இறந்த காதல் தம் ஆர் உயிர் அன்னார்க்
கொள இழைக்கும் கூற்றமும் கண்டு.

10

34. பேதைமை

கொலைஞர் உலை ஏற்றித் தீ மடுப்ப, ஆமை
நிலை அறியாது அந் நீர் படிந்தாடியற்றே—
கொலை வல் கொடுங் கூற்றம் கோள் பார்ப்ப, ஈண்டை
வலையகத்துச் செம்மாப்பார் மாண்பு.

1

பெருங் கடல் ஆடிய சென்றார், 'ஒருங்கு உடன்
ஓசை அவிந்தபின் ஆடுதும்' என்றற்றால்—
'இல் செய் குறைவினை நீக்கி, அறவினை
மற்று அறிவாம்' என்று இருப்பார் மாண்பு.

2

குலம், தவம், கல்வி, குடிமை, மூப்பு, ஐந்தும்
விலங்காமல் எய்தியக்கண்ணும், நலம் சான்ற
மை அறு தொல் சீர் உலகம் அறியாமை
நெய் இலாப் பாற்சோற்றின் நேர்.

3

கல் நனி நல்ல, கடை ஆய மாக்களின்—
சொல் நனி தாம் உணராஆயினும், இன்னினியே
நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல், இயங்குதல், என்று
உற்றவர்க்குத் தாம் உதவலான்.

4

பெறுவது ஒன்று இன்றியும், பெற்றானே போலக்
கறுவுகொண்டு, ஏலாதார்மாட்டும், கறுவினால்
கோத்து இன்னு கூறி உரையாக்கால், பேதைக்கு
நாத் தின்னும், நல்ல சுனைத்து!

5

தம்கண் அமர்பு இல்லார்பின் சென்று, தாம், 'அவரை
எம்கண் வணக்குதும்² என்பவர் புன் கேண்மை—
நல் தளிர்ப் புன்னை மலரும் கடற் சேர்ப்ப!—
கல் கிள்ளிக் கை இழந்தற்று.

6

ஆகாது எனினும், அகத்து நெய் உண்டாகின்,
போகாது ஏறும்பு புறம் சுற்றும்;—யாதும்
கொடாஅர் எனினும், உடையாரைப் பற்றி
விடாஅர், உலகத்தவர்.

7

நல்லவை நாஸ்தொறும் எய்தார்; அறம் செய்யார்;
இல்லாதார்க்கு யாது ஒன்றும் ஈகலார்; எல்லாம்
இனியார் தோள் சேரார்; இசைபட வாழார்;—
முனியார்கொல் தாம் வாழும் நாள்?

8

விழைந்து ஒருவர் தம்மை வியப்ப, ஒருவர்
விழைந்திலேம் என்று இருக்கும் கேண்மை, தழங்குரல்
பாய் திரை சூழ் வையம் பயப்பினும், இன்னுதே—
ஆய் நலம் இல்லாதார்மாட்டு.

9

கற்றவும், கண் அகன்ற சாயலும், இற் பிறப்பும்,
பக்கத்தார் பாராட்டப் பாடு எய்தும்; தான் உரைப்பின்,
மைத்துனர் பல்கி, 'மருந்தின் தணியாத
பித்தன்!' என்று எள்ளப்படும்.

10

35. கீழ்மை

கப்பி கடவதாக் காலைத் தன் வாய்ப் பெயினும்,
குப்பை கிளைப்பு ஓவாக் கோழிபோல், மிக்க
கனம் பொதிந்த நூல் விரித்துக் காட்டினும், கீழ் தன்
மனம் புரிந்தவாறே மிகும்.

1

'காழ் ஆய கொண்டு, கசடு அற்றூர்தம் சாரல்,
தாழாது போவாம்' என உரைப்பின், கீழ்தான்,
'உறங்குவாம்' என்று எழுந்து போமாம்; அஃது அன்றி,
மறங்குமாம், மற்று ஒன்று உரைத்து.

2

பெரு நடை தாம் பெறினும், பெற்றி பிழையாது
ஒரு நடையர் ஆகுவர், சான்றோர்; பெரு நடை
பெற்றக்கடைத்தும்,—பிறங்கு அருவி நல் நாட!—
வற்று ஆம் ஒரு நடை, கீழ்.

3

தினை அனைத்தே ஆயினும் செய்த நன்று உண்டால்,
பனை அனைத்தா உள்ளுவர், சான்றோர்; பனை அனைத்து
என்றும் செயினும்,—இலங்கு அருவி நல் நாட!—
நன்று இல, நன்று அறியார்மாட்டு.

4

பொற்கலத்து ஊட்டிப் புறந்தரினும், நாய் பிறர்
எச்சிற்கு இமையாது பார்த்திருக்கும்; அச் சீர்,
பெருமை உடைத்தாக் கொளினும், கீழ் செய்யும்
கருமங்கள் வேறுபடும்.

5

சக்கரச் செல்வம் பெறினும், விழுமியோர்
எக் காலும் சொல்லார் மிகுதிச்சொல்; எக் காலும்
முந்திரிமேற் காணி மிகுவதேல், கீழ் தன்னை
இந்திரனா எண்ணிவிடும்.

6

ஹை தீர் பசும் பொன்மேல் மாண்ட மணி அழுத்திச்
செய்தது எனினும், செருப்புத் தன் காற்கே ஆம்;—
எய்திய செல்வத்தர் ஆயினும், கீழ்களைச்
செய் தொழிலால் காணப்படும்.

7

கடுக்கெனச் சொல்வற்று ஆம்; கண்ணோட்டம் இன்றும்;
இடுக்கண் பிறர்மாட்டு உவக்கும்; அடுத்து அடுத்து
வேகம் உடைத்து ஆம்;—விறல் மலை நல் நாட!—
ஏகுமாம்; எள்ளுமாம்;—கீழ்.

8

‘பழையர் இவர்’ என்று பல்நாள் பின் நிற்பின்,
உழை இனியர் ஆகுவர், சான்றோர்; விழையாதே,—
கள் உயிர்க்கும் நெய்தல் களை கடல் தண் சேர்ப்ப!—
எள்ளுவர், கீழாயுவர்.

9

கொய் புல் கொடுத்துக் குறைத்து என்றும் தீற்றினும்,
வையம் பூண்கல்லா, சிறு குண்டை;—ஐய! கேள்:—
எய்திய செல்வத்தர் ஆயினும், கீழ்களைச்
செய்தொழிலால் காணப்படும்.

10

36. கயமை

ஆர்த்த அறிவினர், ஆண்டு இளையர் ஆயினும்,
காத்து ஓம்பித் தம்மை அடக்குப; மூத்தொறாஉம்
தீத்தொழிலே கன்றித் திரிதந்து, எருவைபோல்
போத்து அறார், புல்லறிவினர்.

1

செழும் பெரும் பொய்கையுள் வாழினும், என்றும்
வழும்பு அறுக்ககில்லாவாம், தேரை; வழும்பு இல் சீர்
நூல் கற்றக்கண்ணும், நுணுக்கம் ஒன்று இல்லாதார்
தேர்கிற்கும் பெற்றி அரிது.

2

கண் மலை நல் நாட!—கண் இன்று ஒருவர்
குண்ணையும் கூற்றகு அரிதால்; குணன் அழுங்கக்
குற்றம் உழை நின்று கூறும் சிறியவர்கட்கு
எற்றால் இயன்றதோ, நா!

3

கோடு ஏந்து அகல் அல்குல் பெண்டிர் தம் பெண் நீர்மை
சேடியர் போலச் செயல் தேற்றார்; கூடி,
புதுப்பெருக்கம் போலத் தம் பெண் நீர்மை காட்டி,
மதித்து இறப்பர், மற்றையவர்.

4

தளிர்மேலே நிற்பினும், தட்டாமல் செல்லா
உளி நீரர் மாதோ, கயவர்; அளி நீரார்க்கு
என்னுனும் செய்யார்; எனைத்தானும் செய்பவே,
இன்னுங்கு செய்வார்ப் பெறின.

5

மலை நலம் உள்ளும், குறவன்; பயந்த
விளை நிலம் உள்ளும், உழவன்; சிறந்து ஒருவர்
செய்த நன்று உள்ளுவர் சான்றோர்; கயம், தன்னை
வைததை உள்ளிவிடும்.

6

ஒரு நன்றி செய்தவர்க்கு ஒன்றி எழுந்த
பிழை நூறும் சான்றோர் பொறுப்பர்; கயவர்க்கு
எழுநூறு நன்றி செய்து, ஒன்று தீதுஆயின்,
எழுநூறும் தீதாய்விடும்.

7

ஏட்டைப் பருவத்தும் இற் பிறந்தார் செய்வன,
மோட்டிடத்தும் செய்யார், முழுமக்கள்;—கோட்டை
வயிரம் செறிப்பினும்,—வாட் கண்ணாய்!—பன்றி
செயிர் வேழம் ஆகுதல் இன்று.

8

‘இன்று ஆதும்; இந் நிலையே ஆதும்; இனிச் சிறிது
நின்று ஆதும்’ என்று நினைத்திருந்து, ஒன்றி
உரையின் மகிழ்ந்து, தம் உள்ளம் வேறு ஆகி,
மரை இலையின் மாய்ந்தார், பலர்.

9

நீருள் பிறந்து, நிறம் பசியதுஆயினும்,
ஈரம் கிடையகத்து இல் ஆகும்;—ஒரும
நிறைப் பெருஞ் செல்வத்து நின்றக்கடைத்தும்,
அறைப் பெருங் கல் அன்னார் உடைத்து.

10

7. பல் நெற்றி இயல்

37. பல் நெற்றி

மழை திளைக்கும் மாடம் ஆய், மாண்பு அமைந்த காப்பு ஆய்,
இழை விளக்கு நின்று இமைப்பின் என் ஆம், விழைதக்க
மாண்ட மனையாளே இல்லாதான் இல்லகம்?
காண்டற்கு அரியது ஓர் காடு! 1

வழுக்கு எனைத்தும் இல்லாத வாள்வாய்க் கிடந்தும்,
இழுக்கினைத் தாம் பெறுவர் ஆயின், இழுக்கு எனைத்தும்
செய்குருப் பாணி சிறிதே; அச் சின்மொழியார்
கை உறுப் பாணி பெரிது. 2

‘எறி’ என்று எதிர் நிற்பாள் கூற்றம்; சிறுகாலை
அட்டில் புகாதாள் அரும் பிணி; அட்டதனை
உண்டி உதவாதாள் இல் வாழ் பேய்;—இம் மூவர்
கொண்டாணைக் கொல்லும் படை. 3

‘கடி’ எனக் கேட்டும், கடியான்; வெடிபட
ஆர்ப்பது கேட்டும், அது தெனியான்; பேர்த்தும் ஓர்
இல் கொண்டு இனிது இருஉம் ஏழுறுதல், என்பவே,
கல் கொண்டு எறியும் தவறு. 4

தலையே, தவம் முயன்று வாழ்தல்; ஒருவர்க்கு
இடையே, இனியார்கண் தங்கல்; கடையே,
புணராது என்று எண்ணிப் பொருள் நசையால், தம்மை
உணரார் பின் சென்று நிலை. 5

கல்லாக் கழிப்பர், தலையாயார்; நல்லவை
துவ்வாக் கழிப்பர், இடைகள்; கடைகள்,
‘இனிது உண்ணேம்! ஆரப் பெறேம் யாம்!’ என்னும்
முனிவினால் கண்பாடு இலர். 6

செந்நெல்லால் ஆய செழு முளை மற்றும் அச்
செந்நெல்லே ஆகி விளைதலால்,—அந் நெல்
வயல் நிறையக் காய்க்கும் வள வயல் ஊர்!—
மகன் அறிவு, தந்தை அறிவு. 7

உடைப் பெருஞ் செல்வரும் சான்றோரும் கெட்டு,
புடைப் பெண்டிர் மக்களும் கீழும் பெருகி,
கடைக்கால் தலைக்கண்ணது ஆகி, குடைக் கால்போல்
கீழ் மேலாய் நிற்கும், உலகு! 8

இனியார் தம் நெஞ்சத்து நோய் உரைப்ப, அந் நோய்
 தணியாத உள்ளம் உடையார்,—மணி வரன்றி
 வீழும் அருவி விறல் மலை நல் நாட!—
 வாழ்வின், வரை பாய்தல் நன்று.

புதுப் புனலும், பூங்குழையார் நட்பும், இரண்டும்,
 விதுப்பு அற நாடின், வேறு அல்ல;—புதுப் புனலும்
 மாரி அறவே அறுமே; அவர் அன்பும்
 வாரி அறவே அறும்.

காமத்துப் பால்

1. இன்ப துன்ப இயல்

38. பொதுமகளிர்

விளக்கு ஒளியும், வேசையர் நட்பும், இரண்டும்,
துளக்கு அற நாடின, வேறு அல்ல;—விளக்கு ஒளியும்
நெய் அற்றகண்ணே அறுமே; அவர் அன்பும்
கை அற்றகண்ணே அறும்.

1

அம் கோட்டு அகல் அல்குல் ஆய் இழையாள், நம்மொடு,
'செங் கோடு பாய்துமே' என்றாள்மன்; செங் கோட்டின்-
மேல் காணம் இன்மையால் மேவாது ஒழிந்தாளே,
கால் கால்நோய் காட்டிக் கலுழ்ந்து.

2

அம் கண் விசும்பின் அமரர் தொழப்படும்
செங் கண் மால் ஆயினும் ஆகமன்! தம் கைக்
கொடுப்பது ஒன்று இல்லாரை, கொய் தளிர் அன்னார்,
விடுப்பர், தம் கையால் தொழுது.

3

ஆணம் இல் நெஞ்சத்து அணி நீலக் கண்ணார்க்குக்
காணம் இல்லாதார் கடு அனையர்;—காணவே—
செக்கு ஊர்ந்து கொண்டானும் செய்த பொருள் உடையார்
அக்காரம் அன்னார், அவர்க்கு.

4

பாம்பிற்கு ஒரு தலை காட்டி, ஒரு தலை
தேம் படு தெண் கயத்து மீன் காட்டும் ஆங்கு
மலங்கு அன்ன செய்கை மகளிர் தோள் சேர்வர்,
விலங்கு அன்ன வெள்ளறிவினார்.

5

'பொத்த நூல் கல்லும், புணர் பிரியா அன்றிலும்போல்,
நித்தலும் நம்மைப் பிரியலம்' என்று உரைத்த
பொற்றொடியும் போர்த் தகர்க் கோடு ஆயினாள்; நல் நெஞ்சே!
நிற்றியோ, போதியோ, நீ?

6

ஆமாபோல் நக்கி, அவர் கைப் பொருள் கொண்டு,
சேமாபோல் குப்புறாஉம் சில்லைக்கண் அன்பினை
ஏமாந்து, எமது என்று இருந்தார் பெறுபவே,
தாமாம் பலரால் நகை.

7

ஏமாந்த போழ்தின் இனியார் போன்று, இன்னாராய்த்
தாம் ஆர்ந்த போதே தகர்க்கோடு ஆம், மான் நோக்கின்,
தம் நெறிப் பெண்டிர் தட முலை சேராரே—
'செந் நெறிச் சேர்தும்' என்பார்.

8

ஊறு செய் நெஞ்சம் தம் உள் அடக்கி, ஒண்ணுதலார்
தேற மொழிந்த மொழி கேட்டு, தேறி,
'எமர்' என்று கொள்வாரும் கொள்பவே; யார்க்கும்
தமர் அல்லர்; தம் உடம்பினார்.

9

உள்ளம் ஒருவன் உழையதா, ஒண்ணுதலார்
கள்ளத்தால் செய்யும் கருத்து எல்லாம் தெள்ளி
அறிந்த இடத்தும், அறியாராம்—பாவம்
செறிந்த உடம்பினவர்.

10

2. இன்ப இயல்

39. கற்புடை மகளிர்

அரும் பெறல் கற்பின் அயிராணி அன்ன
பெரும் பெயர்ப் பெண்டிர் எனினும், விரும்பிப்
பெறு நசையால், பின்நிற்பார் இன்மையே பேணும்
நறு நுதலாள்—நன்மைத் துணை.

1

குட நீர் அட்டு உண்ணும் இடுக்கண் பொழுதும்,
கடல் நீர் அற உண்ணும் கேளிர் வரினும்,
கடன் நீர்மை கையாருக் கொள்ளும் மட மொழி
மாதர்—மனை மாட்சியாள்.

2

நால் ஆறும் ஆறாய், நனி சிறிதாய், எப் புறனும்
மேல் ஆறு மேல் உறை சோரினும், மேலாய்
வல்லாளாய், வாழும் ஊர் தற் புகழும் மாண் கற்பின்
இல்லாள் அமைந்ததே—இல்.

3

கட்கு இனியாள், காதலன் காதல் வகை புனைவாள்,
உட்கு உடையாள், ஊராண் இயல்பினாள், உட்கு
இடன் அறிந்து ஊடி இனிதின் உணரும்
மடமொழி மாதராள்—பெண்.

4

எஞ்ஞான்றும், எம் கணவர் எம் தோள்மேல் சேர்ந்து எழினும்,
அஞ்ஞான்று கண்டேம்போல் நாணுதுமால்; எஞ்ஞான்றும்,
என்னை, கெழீஇயினர் கொல்லோ, பொருள் நசையால்
பல் மார்பு சேர்ந்து ஒழுகுவார்!

5

தலைவன் தலைவி உரிமையை வியந்து கூறியது

உள்ளத்து உணர்வுடையான் ஓதிய நூல் அற்றால்;
வள்ளன்மை பூண்டான்கண் ஒண் பொருள்; தெள்ளிய
ஆண்மகன் கையில் அயில் வாள் அனைத்து அரோ;—
நாணுடையாள் பெற்ற நலம்.

6

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகனோடு தலைவி புலந்து கூறியது

கருங் கொள்ளும், செங் கொள்ளும், தூணிப் பதக்கு என்று
ஒருங்கு ஒப்பக் கொண்டானும், ஊரன்;—ஒருங்கு ஒவ்வா
நல் நுதலார்த் தோய்ந்த வரைமார்பன் நீராடாது,
என்னையும் தோய வரும்!

7

தலைவனது வாயிலாகப் பாணன் வர, அவனை நோக்கித் தலைவி நகையாடிக் கூறியது

கொடியவை கூறுதி;—பாண!—நீ கூறின்,
அடி பைய இட்டு ஒதுங்கிச் சென்று, துடியின்
இடக் கண் அனையம் யாம், ஊரற்கு; அதனால்,
வலக் கண் அனையார்க்கு உரை.

8

‘பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகனோடு நீ புலவாமைக்குக் காரணம் என்?’
என்ற தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது

சாய்ப் பறிக்க நீர் திகழும் தண் வயல் ஊரன்மீது
ஈப் பறக்க நொந்தேனும் யானேமன்! தீப் பறக்கத்
தாக்கி முலை பொருத தண் சாந்து அணி அகலம்
நோக்கி இருந்தேனும் யான்!

9

தலைவி பாணனோடு வெகுளல்

‘அரும்பு அவிழ் தாரினான் எம் அருளும்’ என்று
பெரும் பொய் உரையாதி;—பாண!—கரும்பின்
கடைக் கண் அனையம் யாம் ஊரற்கு; அதனால்,
இடைக் கண் அனையார்க்கு உரை.

10

40. காமம் நுதல் இயல்

தலைமகற்கு வாயில் நேர்ந்த தோழி தலைமகள் புலவி நீங்கச் சொல்லியது
முயங்காக்கால், பாயும் பசலை; மற்று ஊடி-
உயங்காக்கால், உப்பு இன்றும் காமம்;—வயங்கு ஓதம்
நில்லாத் திரை அலைக்கும் நீள் கழித் தண் சேர்ப்ப!—
புல்லாப் புலப்பது ஓர் ஆறு.

1

பருவம் கண்டு ஆற்றாளாகிய தலைவி தோழிக்குச் சொல்லியது
தம் அமர் காதலர் தார் சூழ் அணி அகலம்
விம்ம முயங்கும் துணை இல்லார்க்கு, இம்மெனப்
பெய்ய எழிலி முழங்கும் திசைஎல்லாம்
நெய்தல் அறைந்தன்ன நீர்த்து.

2

தலைமகள் செலவு உடன்படாமையைத் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது
கம்மம் செய் மாக்கள் கருவி ஒடுக்கிய
மம்மர் கொள் மாலை, மலர் ஆய்ந்து, பூத் தொடுப்பாள்,
கைம் மாலை இட்டுக் கலுழ்ந்தாள், 'துணை இல்லார்க்கு
இம் மாலை என் செய்வது!' என்று.

3

வினை முற்றி மீண்ட தலைமகன் பாகன் கேட்பச் சொல்லியது
செல் கடர் நோக்கிச் சிதர் அரிக் கண் கொண்ட நீர்
மெல் விரல் ஊழ் தெறியா, விம்மி, தன் மெல் விரலின்,
நாள் வைத்து, நம் குற்றம் எண்ணும்கொல், அந்தோ! தன்
தோள் வைத்து அணைமேல் கிடந்து!

4

தலைமகன் தான் உற்றதைப் பாங்கற்குச் சொல்லியது
கண் கயல் என்னும் கருத்தினால், காதலி
பின் சென்றது அம்ம, சிறு சிரல்! பின் சென்றும்,
ஊக்கி எழுந்தும், எறிகல்லா—ஒண் புருவம்
கோட்டிய வில் வாக்கு அறிந்து.

5

செவிலி மகள் சென்ற சுரத்து அருமை கூறி, இரங்கியது
அரக்கு ஆம்பல் நாளும் வாய் அம் மருங்கிற்கு, அன்றோ!
பரற் கானம் ஆற்றின கொல்லோ—அரக்கு ஆர்ந்த
பஞ்சி கொண்டு ஊட்டினும், 'பையென, பையென!' என்று,
அஞ்சி, பின் வாங்கும் அடி!

6

சிறைப்புறத்தான் ஆன தலைவன் கேட்ப, பிரிவை ஆற்றாத தலைவியின்
நிலைமையைத் தோழி கூறியது

ஓலைக் கணக்கர் ஒலி அடங்கு புன் செக்கர்
மாலைப்பொழுதில், மணந்தார் பிரிவு உள்ளி,
மாலை பரிந்திட்டு அழுதாள்—வன முலைமேல்
கோலம் செய் சாந்தம் திமிர்ந்து.

7

உடன்போக்குக்கு ஒருப்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குக் கூறியது

‘ “கடக்க அருங் கானத்து, காளைபின், நாளை
நடக்கவும் வல்லையோ?” என்றி—சுடர்த்தொடஇ!—
பெற்றான் ஒருவன் பெருங் குதிரை அந் நிலையே
கற்றான், அஃது ஊருமாறு?’

8

மகளைப் போக்கிய நற்றாய் கவன்று கூறியது

‘முலைக்கண்ணும், முத்தும், முழு மெய்யும், புல்லும்
இலக்கணம் யாதும் அறியேன்; கலைக் கணம்
வேங்கை வெருஉம் நெறி செலிய போலும், என்
பூம்பாவை செய்த குறி.

9

தலைமகள் பிரிவாற்றாமையைத் தோழிக்குச் சொல்லியது

கண் மூன்று உடையானும், காக்கையும், பை அரவும்,
என் ஈன்ற யாயும், பிழைத்தது என்?—பொன் ஈன்ற
கோங்கு அரும்பு அன்ன முலையாய்!—பொருள்வயின்
பாங்கனார் சென்ற நெறி!

10

அதிகார இயல் அடைவு

வளம் கெழு திருவொடு வையகம் முழுதும்
 உளம் குளிர் இன்பத்து இன்பம் உவப்ப,
 வண் பெருஞ் சிறப்பின் மா தவம் புரிந்தாங்கு
 எண் பெருங் குன்றத்து இருந் தவ முனிவரர்
 அறம் பொருள் இன்பம் வீடு எனும் அவற்றின்
 திறம் பிறர் அறியும் திறத்தை நாடி,
 பண்புற எடுத்துப் பாங்குறப் பகர்ந்த
 வெண்பா இயல் எண்ணியும். இவற்றுள்
 பார் எதிர்கொண்டு பரவி ஏத்த
 நீர் எதிர் வந்து, நிரை அணி பெற்ற,
 மேல் நூல் தகையின் விதிமுறை பிழையா
 நானூறு. அவற்றின் நயம் தெரிந்து ஒதிய
 மது மலர் தண் தார்ப் பதுமன் தெரிந்த
 ஐயம் இல் பொருண்மை அதிகாரம்தாம்
 மெய் ஆம் நலத்த எண்-ஐந்து. அவற்றுள்,
 ‘அற இயல் பதின்மூன்று; அரசர்க்கு உரிய
 பொருள் இயல் இருபத்து ஒரு நான்கு; இன்பம்
 ஆன்ற வகையே மூன்று’—என மொழிந்தனன்,
 சான்றோர் ஏத்தும் தருமத் தலைவனே.

அற இயல் இரு வகைத்து ஆம்: அவைதம்முள்,
 துறவு ஏழ்; இல்லறம் இரு-மூன்று என்ப.
 பொருள் இயல் வகை ஏழ் புலப்படக் கிளப்பின்,
 அரசு இயல் ஏழ் அதிகாரம் ஆகும்;
 நட்பு இயல் நான்கு அதிகாரம்; இன்பம்
 மூன்றே; துன்ப இயல் அதிகாரம்
 நான்கே; ஒன்றே பொது இயல்; பகை இயல்
 கூறு அதிகாரம் நான்கே; பல் நெறி
 கூறு அதிகாரம் ஒன்று எனக் கிளப்பர்.
 கடை இன்ப வகைதான் கருதின் இரு வகை:
 இன்ப துன்ப அதிகாரம் ஒன்றே; ஏனை
 இன்பம் கூறு அதிகாரம் இரண்டே.

அதிகாரங்களில் பாடல்களின் அடைவு

பின் வரும் அதிகாரங்களில் பாடல்களின் வரிசை முறை ஒரு சில பிரதிகளில்
 சிறிது மாறுபட்டுக் காண்கிறது.

11:3—7, 4—3, 5—4, 6—5, 7—6. 24: 8—10, 9—8, 10—9. 25: 1—3, 2—1,
 3—2, 4—5, 5—4. 29: 6—8, 7—9, 8—6, 9—7. 31: 4—9, 5—4, 6—5, 7—6,
 8—7, 9—8. 36: 9—10, 10—9.

பழமொழி

நாலடி நானூற்றைப் போலவே நானூறு பாடல்களைக் கொண்டு விளங்கும் கீழ்க்கணக்கு நூல் பழமொழி. நாலடிப் பாடல்களின் சொற்பொருள்களைப் பல இடங்களில் தழுவிச் செல்வதனால், இது நாலடியாரோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது என்னலாம். இந் நூலிலுள்ள பாடல்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு பழமொழியை அமைத்து, அதற்கு விளக்கம்கூறும் வகையில் ஆசிரியர் பாடியிருத்தலின், பழமொழி என்னும் சிறப்புப் பெயர் இதற்கு அமைவதாயிற்று. பாடல் தொகையைக் கொண்டு, 'பழமொழி நானூறு' என்றும் இது குறிக்கப் பெறும். இந் நூலகத்துப் பண்டைப் பழமொழிகளைத் தேர்ந்து எடுத்து ஆசிரியர் அமைத்துள்ளார் என்பதை

பிண்டியின் நீழல் பெருமான் அடி வணங்கி,
பண்டைப் பழமொழி நானூறும்—கொண்டு இனிதா
முன்றுறை மன்னவன் நான்கு அடியும் செய்து அமைத்தான்,
இன் துறை வெண்பா இவை

என வரும் தற்சிறப்புப் பாயிரத்தால் அறிகின்றோம்.

பழமொழிகள் எனப்படுபவை புதியனவாக அமைக்கப்படாது, வழிவழியாக மக்களிடையே வழங்கிவரும் உலக வசனங்களாகும். இவை ஒரு கருத்தைத் தெளிவாகவும், சுருக்கமாகவும், கேட்போர் உளம் கொளும் வகையிலும் தெரிவிக்கின்றன. இவை பொது மக்களின் அனுபவம் வாயிலாக, அவர்களது உள்ளுணர்ச்சியினின்று வெளிப்படுவன ஆகும். எனவே, இவை கருதிய பயனை விளைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்து விளங்குகின்றன. 'சுருக்கம், தெளிவு முதலியன விளங்க அமைந்து, கருதின பொருளை முடித்தற்கு வரும், ஏதுவைக் குறித்த தொடர்கள் முதுமொழி எனப்படும்' என்பது தொல்காப்பியத்தில் காண்கிறது. தொல்காப்பியர் கூறிய,

நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியுடைமையும்
ஒண்மையும் என்று இவை விளங்கத் தோன்றி,
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்,
ஏது நுதலிய முதுமொழி என்ப

என வரும் முதுமொழி விளக்கம் பற்றிய இச் சூத்திர உரையில், நச்சினர்க்கினியர், 'பழமொழி இவ்விளக்கணம் பற்றிச் செய்தது' என்று குறித்துள்ளார்.

சங்கப் பாடல்களிலும் பிற்காலப் பாடல்களிலும் புலவர்கள் சிற்சில இடங்களில், அக்காலத்து வழங்கிய பழமொழிகளை ஆற்றலுடன் சந்தர்ப்பத்திற்கு இயைய எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள்.

அம்ம வாழி தோழி! 'இம்மை
நன்று செய் மருங்கில் தீது இல்' என்னும்
தொன்றுபடு பழமொழி இன்று பொய்த்தன்றுகொல்?

(அகம். 101)

என வரும் அகப்பாடலில் பழமொழி ஒன்றை எடுத்துக் காட்டியதுடன், 'தொன்றுபடு பழமொழி' என, வழிவழியாக வழங்கிவருகின்ற இயல்பையும் ஆசிரியர் புலப்படுத்தியிருத்தல் காணலாம். ஆனால், இப்பழமொழிகளின் அருமை பெருமைகளை உணர்ந்து தனிப்பட நூல் செய்த பெருமை புலவர் முன்றுறை அரையனுக்கு உரியதாகும்.

முன்றுறை அரையனார் என்ற பெயர் இயற்பெயர் என்று எண்ணுதற்கு இடமில்லை. முன்றுறை என்னும் இடத்தில் அரசு புரிந்த அரசர் என்பதே இதன் பொருளாகும். 'முன்றுறை மன்னவன்' என்பது தற்சிறப்புப் பாயிரத்துள் காண்கிறது. ஒருகால், முன்றுறையில் வாழ்ந்த 'அரையர்' என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற ஒரு தலைவராக இவர் இருந்ததும் கூடும். அன்றியும், அரையர் என்பது சேனாவரையர் என்னும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் பெயரிலும் காணப்பெறுதல் இங்குச் சிந்திக்கத் தக்கது. மேலும், 'அரையர்' என்பது ஒரு மரபுப் பெயராகவோ குடிப் பெயராகவோ இருந்ததும் கூடும். அரையர் குடியில் புலமையில் சிறந்து விளங்கிய இவரது இயற்பெயரை விடுத்து, அக்குடிப்பெயரால் வழங்கிவந்தனரோ என்று ஐயுறவு கொள்ளவும் இடமுண்டு. 'முன்றுறை' எங்குள்ளது என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. தமிழகத்தில் கொற்கை முன்றுறை, காவிரி முன்றுறை, திருமருத முன்றுறை, கழார் முன்றுறை என்னும் இடங்கள் இருந்தனவாகப் பண்டை இலக்கியம் வாயிலாக அறிகிறோம். இவற்றைப் போலவே பழமொழி ஆசிரியர் வாழ்ந்த ஊரும் நீர்த்துறைச் சிறப்பு வாய்ந்த ஓர் இடமாக இருந்ததல் கூடும். அடைமொழி இன்றி 'முன்றுறை' என இவ்வூர் வழங்கப் பெறுதலினால் இது அக் காலத்தில் மிக்க பெருஞ் சிறப்புடன் விளங்கியிருத்தல் வேண்டும். இவர் சமண சமயத்தினர் என்பது தற் சிறப்புப் பாயிரத்தால் விளங்கும்.

இந்நூல், முக்கியமாக நாலடியாரிலும், திருக்குறள் முதலிய கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலும் வந்துள்ள பல கருத்துக்களைச் சிற்சில இடங்களில் அடியொற்றிச் செல்லுகிறது. தூங்கு எயில் எறிந்த சோழன், கரிகாலன், பாரி, பேகன், முதலியோரைப் பற்றிய முற்கால நிகழ்ச்சிகளை எடுத்தாளுதலோடு, பொற்கைப்பாண்டியன், மனுநீதிச் சோழன் முதலியோரைப் பற்றிய பிற்கால வரலாறுகளையும் பழமொழி ஆசிரியர் தம் நூலுள் சுட்டியுள்ளார். இவர் தமது பாடல் ஒன்றில் (143) குறித்துள்ள 'பிரம்பூரி' என்னும் நெல்வகை அப்பர் பாடலிலும் (4, 20, 7) காணப்பெறுகிறது. மரிசாதி (118), மன்றிவிடல் (286) என்று சாஸனங்களில் வழங்கும் சொற்கள் பழமொழிப் பாடல்களில் பயின்றுள்ளன. இவற்றால் பழமொழி நானூறு நாலடி நானூற்றிற்குப் பின்னர்த் தோன்றியது என்று கருதலாம்.

பழமொழி நானூற்றுப் பாடல்கள் பலவற்றில் காணும் ஒரு பொது இயல்பு கவனிக்கத் தக்கது. பழமொழி பாடலின் இறுதியில் வருகின்றது. முன் இரண்டு அடிகளில் அதற்கு உரிய விளக்கத்தைக் காணலாம். மூன்றாம் அடியில் பெரும்பாலும் ஆடு உ முன்னிலை, மகடு உ முன்னிலைத் தொடர்களுள் ஒன்று இடம் பெறுகிறது. ஆசிரியர் எடுத்துக் கூறும் முறையில் பழமொழியின் பொருளும், பாடலில் அவர் கட்டும் அறநெறியும் நமக்கு நன்கு புலனாகின்றன.

விளித் தொடர்களில் ஆடு உ முன்னிலை மிகுந்தும், மகடு உ முன்னிலை மிகக் குறைந்தும் காணப்படுகின்றன.

ஆசிரியர், தாம் அவ்வப்போது ஆய்ந்து உணர்ந்த பொருள்களைப் பழமொழியோடு பொருத்திப் பாடி வந்திருக்க வேண்டும். இதனாலேதான், இந்நூற்பாடல்கள் எல்லாம் தனித்தனியே பொருள் முடிந்து நிற்கும் முத்தகச் செய்யுட்களாய் அமைந்து, தனித்தனிக் கருத்தை வெளியிடுகின்றன அன்றி, ஒன்றற்கு ஒன்று பொருள் தொடர்பு உடையதாக அமையவில்லை போலும்! பழமொழியின் பழைய உரையாசிரியரும், 'இருகயல் உண்கண்' எனத் தொடங்கும் பாடலின் உரையில் (338) 'இந்த நானூறும் முத்தகச் செய்யுள் ஆதலால், தனியே நின்று ஒரு பொருள் பயந்து முற்றுப்பெற்றன என அறிக' என்று எழுதிய குறிப்பும் மேற்குறித்த கருத்தை அரண் செய்வதாகும்.

நூலின் முதற்பாடல் பழமொழி ஏடுகளில் காணப்பெறவில்லை. ஆயினும், அதற்கு உரிய பழைய உரைப்பகுதி காணப்பெறுகின்றது. ச. ஆறுமுக நயினர் வெளியிட்ட மூலப் பதிப்பில், முதற்பாடலுக்குப் பழைய உரையே அச்சிடப் பெற்றிருக்கிறது. இவ் உரைக்குரிய மூலச் செய்யுளை நன்னூலின் பழைய உரைகாரராகிய மயிலைநாதர் கொண்டு கூட்டுப் பொருள்கோளுக்கு மேற்கோள் காட்டியிருப்பது தெரிந்து, டாக்டர், உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள், செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை வாயிலாக வெளியிட்டனர். அதன் பின்னரே, பழமொழியின் முதற்பாடல் பழமொழி அச்ச நூல்களில் இடம் பெறலாயிற்று.

மேற்குறித்த ச. ஆறுமுக நயினர்தாம் பழமொழி நூலைப் பிரதிகளில் உள்ளபடி அச்ச இயற்றியவர் (1904). முதல் இருநூறு பாடல்களைப் பழைய உரையுடனும், தமது விளக்கக் குறிப்புக்களுடனும் வெளியிட்ட திரு. நாராயண ஐயங்காரும் (1918, 1922) பிரதிகளில் காணும் வரிசை முறையையே பின்பற்றியிருக்கிறார். பழமொழிப் பாடல்களின் வரிசை முறையை மாற்றி முதல்முதல் அச்ச இயற்றியவர் சோடசாவதானம் சுப்பராயச் செட்டியார் (1874). இவர் நூலடியாரைப் போலப் பப்பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட 39 அதிகாரமாகக் கொண்டு, அதற்குத் தக்கபடி பாடல்களின் வரிசை முறையை மாற்றி அமைத்து, பால், இயல் பாகுபாடுகளும் செய்திருக்கிறார். பத்து வெண்பாக்கள் இவர் பதிப்பில் விடுபட்டுப் போயின.

பழைய உரையுடன் பழமொழி நூலை வெளியிட்ட தி. செல்வக்கேசவராய முதலியாரும் (1916) வேறொரு வகையாக இந்நூலைப் பாகுபாடு செய்து, சுப்பராயச் செட்டியாரைப்போன்றே பாடல்களின் வரிசை முறையையும் மாற்றி அமைத்துள்ளார். நூலை ஐந்து பெரும்பிரிவுகளாகவும், 35 சிறு பிரிவுகளாகவும் இவர் கொண்டுள்ளார். இச் சிறு பிரிவுகள் ஒரு வரையறை இன்றி, 4 பாடல்கள் முதல் 21 பாடல்கள் வரையில் வெவ்வேறு அளவில் பாடல்களைப் பெற்றுள்ளன. முதலியார் அவர்கள் தமது பதிப்புரையில், 'ஓர் இனமான பொருள்களை ஒருவழி வைத்து வகைப்படுத்தாவிட்டால், இந்நூலைப் படிப்பது மாணக்கர்க்கு இனிதருது என்று கடவுள் வாழ்த்து நீங்கலாக முந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றென்பது செய்யுள்களையும் ஐந்து பெரும்பிரிவுகளாகவும், அவைகளில் ஒவ்வொன்றையும் ஏற்ற பெற்றி சிறிய உட்பிரிவுகளாகவும் பிரித்து வைத்தேன். இங்ஙனம் பிரிப்பதில் எல்லோரும் ஒருமனப்படார் என்பது உரைக்க வேண்டா' என்று குறித்துள்ளார். இவர் கடவுள் வணக்கமாகக் குறிப்பிடும் செய்யுள் நூலின் முதற்செய்யுளாகப் பிரதிகளில் தெரிய வருகிறதேயன்றி, கடவுள் வணக்கம் என்று சுவடிகளில் குறிக்கப்பெறவில்லை.

நூலகத்துப் பயின்று வரும் பழமொழிகளில் பல, எதுகை மோனைகளுக்கு ஏற்ப மாறுதல்கள் பெற்றிருக்கின்றன. சிற்சில பழமொழிகள் இக்கால வழக்கில் இல்லை. ஒரு சில பாடல்களில் அமைந்துள்ள பழமொழிகளின் வடிவம் விளங்கவில்லை. இரண்டொரு பாடல்கள் பழமொழியைப் பெற்றுள்ளனவோ என்று ஐயும்படியாகவும் உள்ளன.

'புறத்திரட்டு' என்னும் தொகை நூலைத் திரட்டியவர், இந்நூலின் பொருட்சிறப்புக் கருதி, 319 பாடல்களைத் தம் நூலுள், தாம் வகுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கு இயை அங்கங்கே கோத்திருக்கின்றார். இவர் காட்டிய செய்யுட்களில் மூன்று (புறத். 146, 1107, 1139) பழமொழி நூற் பிரதிகளில் காணப்பெறவில்லை. இவற்றுள் ஒன்றின் அமைப்பு (146) சிறுபஞ்ச மூலச் செய்யுட்களை ஒத்துள்ளமையால், இது சிறுபஞ்ச மூலச் செய்யுளாக இருத்தல் கூடும் என்று புறத்திரட்டு நூலின் பதிப்பாளியார் குறிப்பு எழுதியுள்ளார். இந்த மூன்று பாடல்களையும், 'மிகைப் பாடல்கள்' என்னும் தலைப்பின் கீழ் நூல் இறுதியில் சேர்த்துள்ளோம்; அடுத்துத் தற்சிறப்புப் பாயிரமாக உள்ள ஒரு செய்யுளையும் அமைத்துள்ளோம்.

இந் நூலுக்குச் சிறந்த முறையில் அமைந்த பழைய உரை ஒன்று உள்ளது. இது பொழிப்புரையாய் அமைந்துள்ளது. இதில் வரும் இரண்டொரு குறிப்புக்களால், இதற்கு முற்பட்ட ஓர் உரையும் உண்டு என்பது தெரியவருகிறது. புறத்திரட்டில் காட்டப்பெற்றிருக்கும் பாடல்களின் மூலபாடத்திற்கும், பழமொழி நூற்பிரதிகளில் காணும் மூலபாடத்திற்கும் பற்பல இடங்களில் வேறுபாடு காணப்படுகிறது. புறத்திரட்டில் காணும் வேற்றுப் பாடங்கள் பல இடங்களில் பழைய உரைக்குப் பொருத்தமாயும், பொருட்சிறப்பு உள்ளனவாயும் காண்கின்றன.

பழமொழி

அரிது அவித்து, ஆசு இன்று உணர்ந்தவன் பாதம்,
விரி கடல் சூழ்ந்த வியன் கண் மா ஞாலத்து,
உரியதனில் கண்டு உணர்ந்தார் ஓக்கமே—போல,
பெரியதன் ஆவி பெரிது.

1

கல்லாதான் கண்ட கழி நுட்பம் கற்றார்முன்
சொல்லுங்கால், சோர்வு படுதலால், நல்லாய்!
வினா முந்துறாத உரை இல்லை;—இல்லை,
கனா முந்துறாத வினை.

2

கல்வியான் ஆய கழி நுட்பம், கல்லார் முன்
சொல்லிய நல்லவும், தீய ஆம்,—எல்லாம்
இவர் வரை நாட!—தமரை இல்லார்க்கு
நகரமும் காடு போன்றங்கு.

3

கேட்பாரை நாடி, கிளக்கப்படும் பொருட்கண்
வேட்கை அறிந்து, உரைப்பார், வித்தகர்;—வேட்கையால்
வண்டு வழிப்படரும் வாள் கண்ணாய்!—தோற்பன
கொண்டு புகாஅர், அவை.

4

புலம் மிக்கவரைப் புலமை தெரிதல்
புலம் மிக்கவர்க்கே புலனாம்;—நலம் மிக்க
பூம் புனல் ஊர்!—பொது மக்கட்கு ஆகாதே;
பாம்பு அறியும் பாம்பின கால்.

5

ஈனாலகத்துஆயின், இசை பெறுஉம்; அஃது இறந்து,
ஏனாலகத்துஆயின், இனிது, அதாஉம்; தான் ஒருவன்
நாள்வாயும் நல் அறம் செய்வாற்கு இரண்டு உலகும்
வேள் வாய் கவட்டை நெறி.

6

‘ஆஅம் எனக்கு எளிது’ என்று, உலகம் ஆண்டவன்,
மேஎந் துணை அறியான், மிக்கு நீர் பெய்து, இழந்தான்;—
தோஓம் உடைய தொடங்குவார்க்கு இல்லையே,
தாஅம் தர வாரா நோய்.

7

எந் நெறியானும் இறைவன் தன் மக்களைச்
செந் நெறிமேல் நிற்பச் செயல் வேண்டும்; அந் நெறி—
மான் சேர்ந்த நோக்கினாய்!—ஆங்க; அணங்கு ஆகும்,
தான் செய்த பாலை தனக்கு.

8

திருந்தாய் நீ, ஆர்வத்தை! தீமை உடையார்,
‘வருந்தினார்’ என்றே வயப்படுவது உண்டோ?—
அரிந்து அரிகால் பெய்து அமையக் கூட்டியக்கண்ணும்,
பொருந்தா மண், ஆகா, சுவர்.

9

பெரிய நட்டார்க்கும் பகைவர்க்கும், சென்று,
திரிவு இன்றித் தீர்ந்தார்போல் சொல்லி, அவருள்
ஒருவரோடு ஒன்றி ஒருப்படாதாரே,
இரு தலைக் கொள்ளி என்பார்.

10

மிக்குப் பெருகி, மிகு புனல் பாய்ந்தாலும்,
உப்பு ஒழிதல் செல்லா ஒலி கடல்போல், மிக்க
இன நலம் நன்கு உடைய ஆயினும், என்றும்,
மன நல ஆகாவாம் கீழ்.

11

விழும் இழை நல்லார் வெருள் பிணைபோல் நோக்கம்
கெழுமிய நாணை மறைக்கும்; தொழுநையுள்,
மாலையும் மாலுள் மயக்குறுத்தாள்;—அஃதால், அச்
சால்பினைச் சால்பு அறுக்குமாறு.

12

பாப்புக் கொடியாற்குப் பால்மேனியான் போலத்
தாக்கி அமருள் தலைப்பெய்யார், போக்கி,
வழியராய் நட்டார்க்கு மா தவம் செய்வாரே—
கழி விழாத் தோள் ஏற்றுவார்.

13

தாம் நட்டு ஒழுகுதற்குத் தக்கார் என வேண்டா;
யார் நட்பது ஆயினும், நட்புக் கொளல் வேண்டும்;—
கான் அட்டு நாளும் கதுப்பினாய்!—தீற்றாதோ,
நாய், நட்டால், நல்ல முயல்?

14

அம் கண் விசும்பின் அகல் நிலாப் பாரிக்கும்
திங்களும், தீங்குறுதல் காண்டுமால்;—பொங்கி,
அறைப் பாய் அருவி அணி மலை நாட!—
உறற்பால யார்க்கும் உறும்.

15

நண்பு ஒன்றித் தம்மாலே நாட்டப்பட்டார்களை,
கண் கண்ட குற்றம் உள எனினும், காய்ந்தீயார்;—
பண் கொண்ட தீம் சொல் பணைத் தோளாய்!—யார் உளரோ,
தம் கன்று சாக் கறப்பார்?

16

உள்ளது ஒருவர் ஒருவர் கை வைத்தக்கால்,
கொள்ளும் பொழுதே கொடுக்க, தாம் கொள்ளார்;
‘நிலைப் பொருள்’ என்று அதனை நீட்டித்தல் வேண்டா;—
புலைப் பொருள் தங்கா, வெளி.

17

‘தக்காரோடு ஒன்றி, தமராய் ஒழுகினார்;
மிக்காரால்’ என்று, சிறியாரைத் தாம் தேரார்;—
கொக்கு ஆர் வள வயல் ஊர!—தினல் ஆமோ,
அக்காரம் சேர்ந்த மணல்?

18

கறுத்து ஆற்றித் தம்மைக் கடிய செய்தாரைப்
பொறுத்து, ஆற்றிச் சேறல் புகழால்; ஒறுத்து ஆற்றின்,—
வான் ஒங்கு உயர் வரை வெற்ப!—பயம் இன்றே;
தான் நோன்றிட வரும், சால்பு.

19

காவலனை ஆக வழிபட்டார், மற்று அவன்
ஏவல் வினை செய்திருந்தார்க்கு உதவு அடுத்தல்—
ஆ அணைய நின்றதன் கன்று, முலை இருப்ப,
தாய் அணல் தான் சுவைத்தற்று.

20

‘உரை முடிவு காணன்; இளமையோன்!’ என்ற
நரை முது மக்கள் உவப்ப, நரை முடித்து,
சொல்லால் முறை செய்தான், சோழன்;—குல விச்சை
கல்லாமல் பாகம் படும்.

21

உரைத்தாரை மீதூரா மீக் கூற்றம்,—பல்லி
நெரித்த சினை போலும் நீள் இரும் புணைப்
பொரிப்பூ இதழ் உறைக்கும் பொங்கு நீர்ச் சேர்ப்ப!—
நரிக் கூக் கடற்கு எய்தாவாறு.

22

அருமையுடைய பொருள் உடையார், தங்கண்
கருமம் உடையாரை நாடார்;—எருமைமேல்
நாரை துயில் வதியும் ஊர!—குளம் தொட்டு,
தேரை வழிச் சென்றார் இல்.

23

இசைவ கொடுப்பதூஉம், 'இல்' என்பதூஉம்,
வசை அன்று; வையத்து இயற்கை; அஃது அன்றி,
பசை கொண்டவன் நிற்க, பாத்து உண்ணான் ஆயின்,
நசை கொன்றான் செல் உலகம் இல்.

24

உரிதினில் தம்மோடு உழந்தமை கண்டு,
பிரிவு இன்றிப் போற்றப் படுவார்; திரிவு இன்றித்
தாம் பெற்றதனால், உவவார்; பெரிது அகழின்,
பாம்பு காண்பாரும் உடைத்து.

25

விடல் அரிய துப்புடைய வேட்கையை நீக்கி,
படர்வு அரிய நல் நெறிக்கண் நின்றார், இடர் உடைத்தாய்ப்
பெற்ற விடக்கு நுகர்தல்.—கடல் நீந்தி,
கன்று அடியுள் ஆழ்ந்துவிடல்.

26

தேர்ந்து, கண்ணோடாது, தீவினையும் அஞ்சலராய்,
சேர்ந்தாரை எல்லாம் சிறிது உரைத்து, தீர்ந்த
விரகர்கட்கு எல்லாம் வெறுப்பனவே செய்யும்
நரகர்கட்கு இல்லையோ நஞ்சு?

27

தாம் ஆற்றகில்லாதார், தாம் சாரப்பட்டாரைத்
தீ மாற்றத்தாலே பகைப்படுத்திட்டு, ஏமாப்ப
முன் ஓட்டுக்கொண்டு, முரண் அஞ்சிப் போவாரே—
உண் ஓட்டு அகல் உடைப்பார்.

28

'முழுதுடன் முன்னே வகுத்தவன்' என்று,
தொழுது இருந்தக்கண்ணே ஒழியுமோ, அல்லல்?—
இழுகினை ஆகாப்பது இல்லையே, முன்னம்
எழுதினான் ஒலை பழுது.

29

நிறையான் மிகுகலா நேரிழையாரைச்
சிறையான் அகப்படுத்தல் ஆகா; அறையோ—
வருந்த வலிதினின் யாப்பினும், நாய் வால்
திருந்துதல் என்றுமோ இல்.

30

‘எமர் இது செய்க, எமக்கு!’ என்று, வேந்தன்
தமரைத் தலைவைத்த காலை, தமர் அவற்கு
வேலின்வாய் ஆயினும், வீழ்வார்; மறுத்து உரைப்பின்,—
‘ஆல்’ என்னின், ‘பூல்’ என்னுமாறு.

31

தெருளாது ஒழுகும் திறன் இலாதாரைப்
பொருளால் அறுத்தல் பொருளே; பொருள் கொடுப்ப,
பாணித்து நிற்கிற்பார் யாவர் உளர்?—வேல் குத்திற்கு
ஆணியின் குத்தே வலிது.

32

வெஞ் சின மன்னவன் வேண்டாத செய்யினும்,
நெஞ்சத்துக் கொள்வ சிறிதும் செயல் வேண்டா;—
என் செய்து அகப்பட்டக்கண்ணும், எடுப்புபவோ,
துஞ்ச புலியைத் துயில்?

33

பரந்த திறலாரைப் பாசி மேல் இட்டு,
கரந்து மறைக்கலும் ஆமோ?—நிரந்து எழுந்த
வேயின் திரண்ட தோள், வேற்கண்ணாய்!—விண் இயங்கும்
ஞாயிற்றைக் கைம் மறைப்பார் இல்.

34

‘தமன்’ என்று இரு நாழி ஈத்தவன் அல்லால்,
‘நமன்’ என்று, ஞாயினும், தான் காயான், மன்னே,
‘அவன், இவன்’ என்று உரைத்து எள்ளி;—மற்று யாரே,
நம நெய்யை நக்குபவர்?

35

‘மிக்கு உடையர் ஆகி, மிக மதிக்கப் பட்டாரை
ஓற்கப்பட முயறும்’ என்றல் இழுக்கு ஆகும்;—
நற்கு எளிது ஆகிவிடினும், நளிர் வரைமேல்
கல் கிள்ளி, கை உய்ந்தார் இல்.

36

வைத்ததனை வைப்பு என்று உணரற்க! தாம் அதனைத்
துய்த்து, வழங்கி, இரு பாலும் அத் தகத்
தக்குழி நோக்கி, அறம் செய்க!—அஃது அன்றோ,
எய்ப்பினில் வைப்பு என்பது?

37

உற்றான், உறாஅன், எனல் வேண்டா; ஒண் பொருளைக்
கற்றானே நோக்கியே கைவிடுக! கற்றான்
கிழவன் உரை கேட்கும்; கேளான் எனினும்,—
இழவு அன்று, எருது உண்ட உப்பு.

38

தி.—12

நாட்டிக் கொளப்பட்டார் நன்மை இலர் ஆயின்,
 'காட்டி, களைதும்' என வேண்டா;—ஒட்டி
 இடம்படுத்த கண்ணாய்!—இறக்கும் மை ஆட்டை
 உடம்படுத்து வேள்வு உண்டார் இல்.

39

பயன் நோக்காது, ஆற்றவும் பாத்து அறிவு ஒன்று இன்றி,
 இசை நோக்கி, ஈகின்றார் ஈகை,—வயமாப்போல்
 ஆலித்துப் பாயும் அலை கடல் தண் சேர்ப்ப!—
 கூலிக்குச் செய்து உண்ணும் ஆறு.

40

வெள்ளம் வருங்காலை ஈர்ப்படுக்கும்; அஃதேபோல்,
 கள்ளம் உடையாரைக் கண்டே அறியலாம்;—
 ஒள் அமர்க் கண்ணாய்!—ஒளிப்பினும், உள்ளம்
 படர்ந்ததே கூறும், முகம்.

41

விளிந்தாரே போலப் பிறர் ஆகி நிற்கும்
 முளிந்தாரைத் தஞ்சம் மொழியலோ வேண்டா;—
 அளிந்தார்கணயினும், ஆராயான் ஆகித்
 தெளிந்தான் விரைந்து கெடும்.

42

மறந்தானும், தாம் உடைய தாம் போற்றின் அல்லால்,
 சிறந்தார் தமர் என்று, தேற்றார் கை வையார்;—
 கறங்கு நீர் கல் அலைக்கும் கானல் அம் சேர்ப்ப!—
 இறந்தது பேர்த்து அறிவார் இல்.

43

கை ஆர உண்டமையால், காய்வார் பொருட்டாக,
 பொய்யாகத் தம்மைப் பொருள் அல்ல கூறுபவேல்,—
 மை ஆர உண்ட கண் மாண் இழாய்!—என் பரிப,
 செய்யாத எய்தா எனின்?

44

நோவ உரைத்தாரைத் தாம் பொறுக்கலாற்றாதார்,
 நாவின் ஒருவரை வைதால், வயவு உரை,—
 பூவின் பொலிந்து அகன்ற கண்ணாய்!—அது அன்றோ,
 தீ இல்லை ஊட்டும் திறம்?

45

முகம் புறத்துக் கண்டால் பொறுக்கலாதாரை,
 'அகம் புகுதும்!' என்று இரக்கும் ஆசை—இருங் கடத்துத்
 தக்க நெறியிடைப் பின்னும் செலப் பெறார்
 ஒக்கலை வேண்டி அழல்.

46

ஆயிரவரானும் அறிவிலார் தொக்கக்கால்,
மா இரு ஞாலத்து மாண்பு ஒருவன் போல்கலார்;—
பாய் இருள் நீக்கும் மதியம்போல், பல் மீனும்,
காய்கலாவாகும் நிலா.

47

நிரை தொடி தாங்கிய நீள் தோள் மாற்கேயும்,
உரை ஒழியாவாகும்; உயர்ந்தோர்கண் குற்றம்,—
மரையா கன்று ஊட்டும் மலை நாட!—மாயா;
நரை ஆன் புறத்து இட்ட சூடு.

48

வீங்கு தோள் செம்பியன் சீற்றம் விறல் விசம்பில்
தூங்கும் எயிலும் தொலைத்தலான், ஆங்கு
முடியும் திறத்தால் முயல்க தாம்!—கூர் அம்பு
அடி இழுப்பின், இல்லை, அரண்.

49

கற்றது ஒன்று இன்றிவிடினும், குடிப் பிறந்தார்,
மற்றொன்று அறிவாரின், மாண் மிக நல்லரால்;
பொற்ப உரைப்பான் புக வேண்டா;—கொற்சேரித்
துன்னாசி விற்பவர் இல்.

50

இயல் பகை வெல்குறுவான், ஏமாப்ப முன்னே
அயல் பகை தூண்டி விடுத்து, ஓர் நயத்தால்
கறு வழங்கி, கைக்கு எளிதாச் செய்க! அதுவே
சிறு குரங்கின் கையால் துழா.

51

பாரதத்துள்ளும், பணையம் தம் தாயமா,
ஈர்-ஐம்பதின்மரும் போர் எதிர்ந்து, ஐவரொடு
ஏதிலர் ஆகி, இடை விண்டார்; ஆதலால்,
காதலரொடு ஆடார் கவறு.

52

அல்லல் ஒருவர்க்கு அடைந்தக்கால், மற்று அவர்க்கு
நல்ல கிளைகள் எனப்படுவார், நல்ல
வினை மரபின், மற்று அதனை நீக்குமதுவே
மனை மரம் ஆய மருந்து.

53

தெள்ளி உணரும் திறன் உடையார் தம் பகைக்கு
உள் வாழ் பகையைப் பெறுதல் உறுதியே;
கள்ளினால் கள் அறுத்தல் காண்டும்; அது அன்றோ,
முள்ளினால் முள் களையும் ஆறு.

54

ஆற்றவும் கற்றார் அறிவுடையார்; அஃது உடையார்
நால் திசையும் செல்லாத நாடு இல்லை; அந் நாடு
வேற்று நாடு ஆகா; தமவே ஆம்; ஆயினால்,
ஆற்று உண வேண்டுவது இல்.

55

‘எமக்குத் துணையாவார் யாவர்?’ என்று எண்ணி,
தமக்குத் துணையாவார்த் தாம் தெரிதல் வேண்டா;
பிறர்க்குப் பிறர் செய்வது ஒன்று உண்டோ? இல்லை;—
தமக்கு மருத்துவர் தாம்.

56

‘கைவிட்ட ஒண் பொருள் கைவரவு இல்’ என்பார்
மெய்ப்பட்ட ஆறே உணர்ந்தாரால், மெய்யா;—
மடம் பட்ட மான் நோக்கின் மா மயில் அன்னாய்!—
கடம் பெற்றான் பெற்றான் குடம்.

57

நிரந்து வழி வந்த நீசருள் எல்லாம்
பரந்து ஒருவர் நாடுங்கால், பண்புடையார் தோன்றார்;—
மரம் பயில் சோலை மலை நாட!— என்றும்
குரங்கினுள் நன் முகத்த இல்.

58

முட்டு இன்று ஒருவர் உடைய பொழுதின்கண்,
அட்டிற்றுத் தின்பவர் ஆயிரவர் ஆபவே;—
கட்டு அலர் தார் மார்ப!—கலி ஊழிக் காலத்து,
கெட்டார்க்கு நட்டாரோ இல்!

59

ஆற்றும் இளமைக்கண் கல்லாதான் மூப்பின்கண்
போற்றும் எனவும் புணருமே?—ஆற்றச்
சுரம் போக்கி உல்கு கொண்டார் இல்லை; மற்று இல்லை,
மரம் போக்கிக் கூலி கொண்டார்.

60

‘உணற்கு இனிய இந் நீர் பிறிதுழி இல்’ என்னும்
கிணற்று அகத்துத் தேரைபோல் ஆகார், கணக்கினை
முற்றப் பகலும் முனியாது இனிது ஓதிக்
கற்றலின், கேட்டலே நன்று.

61

கழுமலத்து யாத்த களிறும் கருவூர்
விழுமியோன் மேற்சென்றதனால், விழுமிய
வேண்டினும், வேண்டாவிடினும், உறற்பால
தீண்டா விடுதல் அரிது.

62

எவ்வம் துணையாப் பொருள் முடிக்கும் தாளாண்மை,
தெய்வம் முடிப்புழி, என் செய்யும், மொய் கொண்டு?—
பூப் புக்கு வண்டு ஆர்க்கும் ஊர!—குறும்பு, இயங்கும்
கோப் புக்குழி, செய்வது இல்.

63

கல்லாதவரிடைக் கட்டுரையின் மிக்கது ஓர்
பொல்லாதது இல்லை; ஒருவற்கு—நல்லாய்!—
இழுக்கத்தின் மிக்க இழிவு இல்லை; இல்லை,
ஒழுக்கத்தின் மிக்க உயர்வு.

64

வென்று அடுகிற்பாரை வேர்ப்பித்து, அவர் காய்வது
ஒன்றொடு நின்று சிறியார் பல செய்தல்—
குன்றொடு தேன் கலாம் வெற்ப!—அது பெரிதும்
நன்றொடு வந்தது ஒன்று அன்று.

65

முன் இன்றார் ஆயினும், மூடும் இடர் வந்தால்,
பின் இன்றார் ஆகிப் பிரியார், ஒரு குடியார்;
பொன்னாச் செயினும், புகா அர்—புனல் ஊர!—
துன்னினார் அல்லர், பிறர்.

66

சுற்றத்தார், நட்டார், எனச் சென்று, ஒருவரை
அற்றத்தால் தேரார், அறிவுடையார்;—கொற்றப் புள்
ஊர்ந்து, உலகம் தூவிய அண்ணலே ஆயினும்,
சீர்ந்தது செய்யாதார் இல்.

67

எனைப் பலவே ஆயினும், சேய்த்தாப் பெறலின்,
தினைத் துணையேயானும் அணிக் கொண்டல் நன்றே;—
இனக் கலை தேன் கிழிக்கும் ஏ கல் சூழ் வெற்ப!—
பனைப் பதித்து, உண்ணார் பழம்.

68

தம் தம் பொருளும், தமர்தம் வளமையும்,
முந்துற நாடிப் புறந்தரல் ஒம்புக!—
அம் தண் அருவி மலை நாட!—சேண் நோக்கி,
நந்து, நீர் கொண்டதே போன்று!

69

சிறியவர் எய்திய செல்வத்தின், மாண்ட
பெரியவர் நல்குரவு நன்றே, தெரியின்;—
மது மயங்கு பூங் கோதை மாணிழாய்!—மோரின்
முது நெய் தீது ஆகலோ இல்.

70

வன் பாட்டவர் பகை கொள்ளினும், மேலாயார்,
புன் பாட்டவர் பகை கோடல் பயம் இன்றே;—
கண் பாட்ட பூங் காவிக்கானல் அம் தண் சேர்ப்ப!—
வெண் பாட்டம் வெள்ளம் தரும்.

71

நடலை இலர் ஆகி நன்று உணராராய
முடலை முழுமக்கள் மொய் கொள் அவையுள்,
உடலா ஒருவற்கு உறுதி உரைத்தல்—
கடலுளால் மா வடித்தற்று.

72

‘யானும், மற்று இவ் இருந்த எம் முன்னும், ஆயக்கால்,
ஈனம் செயக் கிடந்தது இல்’ என்று, கூனல்
படை மாறு கொள்ளப் பகை தூண்டல் அஃதே—
இடை நாய்க்கு எலும்பு இடுமாறு.

73

கண் இல் கயவர் கருத்து உணர்ந்து, கைம்மிக
நண்ணி, அவர்க்கு நலனுடைய செய்பவேல்,—
எண்ணி இடர் வரும் என்னார், புலி முகத்து
உண்ணி பறித்துவிடல்.

74

பெரியார்க்குச் செய்யும் சிறப்பினைப் பேணிச்
சிறியார்க்குச் செய்துவிடுதல்,—பொறி வண்டு
பூ மேல் இசை முரலும் ஊர!—அது அன்றே,
நாய்மேல் தவிசு இடும் ஆறு?

75

செருக் கெழு மன்னர்த் திறல் உடையார் சேர்ந்தால்,
ஒருத்தரை அஞ்சி உலைதலும் உண்டோ?—
உருத்த சுணங்கின் ஒளியிழாய்!—கூரிது,
எருத்து வலியதன் கொம்பு.

76

அன்பின் நெகிழ வழிபட்டுக் கொள்ளாது,
நின்ற பொழுதின் முடிவித்துக் கொள்வதே—
கன்று விட்டு ஆக் கறக்கும் போழ்தில் கறவானாய்,
அம்பு விட்டு ஆக் கறக்குமாறு.

77

இணர் ஒங்கி வந்தாரை, என் உற்றக்கண்ணும்,
உணர்பவர் அஃதே உணர்ப;—உணர்வார்க்கு—
அணி மலை நாட!—அளறு ஆடிக்கண்ணும்,
மணி மணியாகி விடும்.

78

கோவாத சொல்லும் குணன் இலா மாக்களை
நாவாய் அடக்கல் அரிது ஆகும்;—நாவாய்
கனிகள்போல் தூங்கும் கடல் சேர்ப்ப!—வாங்கி
வளி தோட்கு இடுவாரோ இல்.

79

காழ் ஆர மார்ப்! கசடு அறக் கை காவாக்
கீழாயோர் செய்த பிழைப்பினை, மேலாயோர்
உள்ளத்துக் கொண்டு நேர்ந்து ஊக்கல், குறு நரிக்கு
நல்ல நாராயம் கொளல்.

80

நாடி, 'நமர்' என்று, நன்கு புறந்தந்தாரைக்
கேடு பிறரொடு சூழ்தல்,—கிளர் மணி
நீடு அகல் வெற்ப!—நினைப்பு இன்றி, தாம் இருந்த
கோடு குறைத்துவிடல்.

81

பொற்பவும் பொல்லாதனவும், புணர்ந்திருந்தார்
சொல் பெய்து உணர்த்துதல் வேண்டுமோ?—விற் கீழ்
அரி தாய்ப் பரந்து அகன்ற கண்ணாய்!—அறியும்,
பெரிது ஆள்பவனே பெரிது.

82

உற்றதற்கு எல்லாம் உரம் செய்ய வேண்டுமோ?
கற்று அறிந்தார்தம்மை வெகுளாமைக் காப்பு அமையும்;
நெல் செய்யப் புல் தேய்ந்தாற்போல, நெடும் பகை,
தற் செய்ய, தானே கெடும்.

83

'இது மன்னும் தீது' என்று இயைந்ததூஉம், ஆவார்க்கு
அது மன்னும் நல்லதே ஆகும்;—மது நெய்தல்
வீ நாறு கானல் விரி திரைத் தண் சேர்ப்ப!—
தீ நாள் திரு உடையார்க்கு இல்.

84

ஒட்டிய காதல் உமையாள் ஒரு பாலா,
கட்டங்க வெல் கொடி கொண்டானும், கொண்டானே;—
விட்டு ஆங்கு அகலா முழு மெய்யும் கொள்பவே,
நட்டாரை ஒட்டியுழி.

85

உழை இருந்து, நுண்ணிய கூறி, கருமம்,
புரை இருந்தவாறு அறியான், புக்கான் விளிதல்—
நிரை இருந்து மாண்ட அரங்கினுள், வட்டு,
கரை இருந்தார்க்கு எளிய, போர்.

86

களளி அகிலும், கருங் காக்கைச் சொல்லும்போல்,
எள்ளற்க, யார் வாயும் நல் உரை!—தெள்ளிதின்
ஆர்க்கும் அருவி மலை நாட!—நாய் கொண்டால்,
பார்ப்பாரும் தின்பர், உடும்பு.

87

தெற்றப் பரிந்து ஒருவர் தீர்ப்பர் எனப்பட்டார்க்கு
உற்ற குறையை உரைப்ப, தாம்;—தெற்ற
அறை ஆர் அணி வளையாய்!—தீர்தல் உறுவார்
மறையார், மருத்துவர்க்கு நோய்.

88

கண்ணின் மணியேபோல் காதலால் நட்டாரும்,
உன்னும் துணையும் உளரா, பிறர் ஆவர்;—
எண்ணி உயிர் கொள்வான் ஏன்று திரியினும்,
உண்ணும் துணைக் காக்கும், கூற்று.

89

செந்நீரார் போன்று சிதைய மிதிப்பார்க்கும்,
பொய்நீரார் போன்று பொருளை முடிப்பார்க்கும்,
அந் நீர் அவரவர்க்குத் தக்காங்கு ஒழுகுபவே—
வெந் நீரில் தண்ணீர் தெளித்து.

90

பெரு மலை நாட!—பிறர் அறியலாகா
அரு மறையை ஆன்றோரே காப்பர்; அரு மறையை
நெஞ்சில் சிறியார்க்கு உரைத்தல், பனையின்மேல்
பஞ்சி வைத்து எஃகிவிட்டற்று.

91

பொலந் தார் இராமன் துணையாகப் போதந்து,
இலங்கைக் கிழவற்கு இளையான், இலங்கைக்கே
பேர்ந்து இறை ஆயதூஉம் பெற்றான்;—பெரியாரைச்
சார்ந்து கெழீஇயிலார் இல்.

92

சால மறைத்து ஒம்பிச் சான்றவர் கைகரப்ப,
காலை கழிந்ததன் பின்றையும், மேலைக்
கறவைக் கன்று ஊர்ந்தானைத் தந்தையும் ஊர்ந்தான்;—
முறைமைக்கு மூப்பு இளமை இல்.

93

நற்பால கற்றாரும் நாடாது சொல்லுவரால்;
இற்பாலர் அல்லார் இயல்பு இன்மை நோவது என்?—
கற்பால் இலங்கு அருவி நாட!—மற்று யாரானும்
சொல் சோர்விலா தாரோ இல்.

94

தத்தமக்குக் கொண்ட குறியோ தவம் அல்ல;
செத்துக்! சாந்து படுக்க! மனம் ஒத்துச்
சமத்தனாய் நின்று ஒழுகும் சால்பு தவமே—
நுகத்துப் பகல் ஆணி போன்று.

95

மாடம் இடிந்தக்கால், மற்றும் எடுப்பது ஓர்
கூடகாரத்திற்குத் துப்பு ஆகும்; அஃதேபோல்,
பீடு இலாக்கண்ணும், பெரியார் பெருந் தகையர்;—
ஈடு இல்லதற்கு இல்லை, பாடு.

96

தழங்குரல் வானத்துத் தண் பெயல் பெற்றால்,
கிழங்குடைய எல்லாம் முளைக்கும், ஓர் ஆற்றான்;
விழைந்தவரை வேறன்றிக் கொண்டு ஒழுகல் வேண்டா;—
பழம் பகை நட்பு ஆதல் இல்.

97

வெள்ளம் பகை வரினும், வேறு இடத்தார் செய்வது என்?
கள்ளம் உடைத்தாகிச் சார்ந்த கழி நட்பு—
புள் ஒலிப் பொய்கைப் புனல் ஊர!—அஃது அன்றோ,
உள் இல்லத்து உண்ட தனிசு.

98

அடங்கி, அகப்பட ஐந்தினையும் காத்து,
தொடங்கிய மூன்றினால் மாண்டு, ஈண்டு உடம்பு ஒழிய,
செல்லும் வாய்க்கு ஏமம் சிறுகாலைச் செய்தாரே—
கொல்லிமேல் கொட்டு வைத்தார்.

99

நல்கூர்ந்தவர்க்கு, நனி பெரியர் ஆயினார்,
செல் விருந்து ஆகிச் செலல் வேண்டா; ஒல்வது
இறந்து அவர் செய்யும் வருத்தம்—குருவி
குறங்கு அறுப்பச் சோரும் குடர்.

100

பரியப் படுமவர் பண்பு இலரேனும்,
திரியப் பெறுபவோ சான்றோர்?—விரி திரைப்
பார் எறியும் முந்நீர்த் துறைவ!—கடன் அன்றோ,
ஊர் அறிய நட்டார்க்கு உணர்?

101

‘எனக்குத் தகவு அன்றால்’ என்பதே நோக்கி,
தனக்குக் கரி ஆவான் தானாய், தவற்றை
நினைத்து, தன் கை குறைத்தான் தென்னவனும்;—காணார்
எனச் செய்யார், மாணா வினை.

102

நிரம்பி நிரையத்தைக் கண்டு, அந் நிரையம்
வரம்பு இல் பெரியானும் புக்கான்; இரங்கார், —
கொடி ஆர மார்ப!—குடி கெட வந்தால்,
அடி கெட மன்றிவிடல்.

103

நல்லவும் தீயவும் நாடி, பிறர் உரைக்கும்
நல்ல பிறவும் உணர்வாரை, கட்டுரையின்
வல்லிதின் நாடி, வலிப்பதே—புல்லத்தைப்
புல்லம் புறம் புல்லுமாறு.

104

சுடப்பட்டு உயிர் உய்ந்த சோழன் மகனும்,
பிடர்த்தலைப் பேராணைப் பெற்று, கடைக்கால்,
செயிர் அறு செங்கோல் செலீஇயினான்;—இல்லை,
உயிர் உடையார் எய்தா வினை.

105

வாள் திறலாணை வளைத்தார்கள், அஞ் ஞான்று,
வீட்டிய சென்றார், விளங்கு ஒளி காட்ட,
பொரு அறு தன்மை கண்டு, அஃது ஒழிந்தார்;—அஃதால்,
உருவு திரு ஊட்டுமாறு.

106

பெற்றாலும் செல்வம், பிறர்க்கு ஈயார், தாம் துவ்வார்,
கற்றரும் பற்றி இறுகுபவால்;—கற்று
வரம்பிடைப் பூ மேயும் வண் புனல் ஊர!—
மரம் குறைப்ப மண்ணு, மயிர்.

107

உள்ளூரவரால் உணர்ந்தார் முதல் எனினும்,
எள்ளாமை வேண்டும்;—இலங்கிழாய்!—தள்ளாது
அழுங்கல் முது பதி அங்காடி மேயும்
பழங் கன்று ஏறு ஆதலும் உண்டு.

108

மெய்யா உணரின், பிறர் பிறர்க்குச் செய்வது என்?—
பை ஆர் அகல் அல்குல் பைந்தொடி!—எக்காலும்
செய்யார் எனினும், தமர் செய்வர்; பெய்யுமாம்,
பெய்யாது எனினும், மழை.

109

கூற்றம் உயிர் கொள்ளும் போழ்து, குறிப்பு அறிந்து
மாற்றம் உடையாரை ஆராயாது; ஆற்றவும்,—
முல்லை புரையும் முறுவலாய்!—செய்வது என்,
வல்லை, அரசு ஆட்கொளின்?

110

நன்றே, ஒருவன்-துணைக்கோடல்; பாப்பு இடுக்கண்
 ஞெண்டேயும் பார்ப்பான்கண் தீர்த்தலான்,—விண் தோயும்
 குன்றக நல் நாட!—கூறுங்கால், இல்லையே,
 ஒன்றுக்கு உதவாத ஒன்று.

111f

ஆண்டு ஈண்டு என ஒன்றோ வேண்டா; அடைந்தாரை
 மாண்டிலர் என்றே மறுப்பக் கிடந்ததோ?—
 பூண் தாங்கு இள முலைப் பொற்றொடீஇ!—பூண்ட
 பறை அறையாப் போயினார் இல்.

112f

‘இடையீடு உடையார் இவர் அவரோடு’ என்று,
 தலையாயார் ஆய்தந்தும் காணார்; கடையாயார்
 முன் நின்று கூறும் குறளை தெரிதலால்,—
 பின் இன்னு, பேதையார் நட்பு.

113f

தெற்ற ஒருவரைத் தீது உரை கண்டக்கால்,
 இற்றே அவரைத் தெளியற்க; மற்றவர்
 யாவரே வேண்டினும், நன்கு ஒழுகார்;—கைக்குமே,
 தேவரே தின்னினும் வேம்பு.

114f

அகலம் உடைய அறிவுடையார் நாப்பண்,
 புகல் அரியார் புக்கு, அவர் தாமே இகலினால்
 வீண் சேர்ந்த புண் சொல் விளம்பல்—அது அன்றோ,
 பாண் சேரிப் பல் கிழிக்குமாறு.

115f

‘அமர் விலங்கி, ஆற்ற அறியவும்பட்டார்
 எமர், மேலை இன்னரால்; யார்க்கு உரைத்தும்’ என்று,
 தமர் மறையாக் கூழ் உண்டு சேறல்அதுவே—
 மகன் மறையாத் தாய் வாழுமாறு.

116f

தாயானும், தந்தையாலானும், மிகவு இன்றி,
 வாயின் மீக்கூறுமவர்களை ஏத்துதல்—
 நோய் இன்று எனினும், அடுப்பின் கடை முடங்கும்
 நாயைப் புலியாம் எனல்.

117f

கட்டு உடைத்தாகக் கருமம் செய வைப்பின்,
 பட்டு உண்டு ஆங்கு ஓடும் பரியாரை வையற்க!—
 தொட்டாரை ஒட்டாப் பொருள் இல்லை; இல்லையே,
 அட்டாரை ஒட்டாக் கலம்.

118f

ஒற்கம் தாம் உற்ற இடத்தும், உயர்ந்தவர்
நிற்பவே, நின்ற நிலையின்மேல்;—வற்பத்தால்
தன்மேல் நலியும் பசி பெரிது ஆயினும்,
புல் மேயாது ஆகும், புலி.

119

பல் நாளும் நின்ற இடத்தும், கணி வேங்கை
நல் நாளே நாடி மலர்தலால்,—மன்னர்
உவப்ப வழிபட்டு ஒழுகினும், செல்வம்
தொகற்பால போழ்தே தொகும்.

120

காடு உறை வாழ்க்கைக் கடு வினை மாக்களை
நாடு உறைய நல்கினும், நன்கு ஒழுகார்;—நாள் தொறும்
கையுளதாகிவிடினும், குறும்பூழ்க்குச்
செய் உளது ஆகும், மனம்.

121

விலங்கேயும் தம்மோடு உடன் உறைதல் மேவும்;
கலந்தாரைக் கைவிடுதல் ஒல்லா;—இலங்கு அருவி
தாஅய் இழியும் மலை நாட!—இன்னுதே,
பேளயொடானும் பிரிவு.

122

கருவினுள் கொண்டு கலந்தாரும், தம்முள்
ஒருவழி நீடி உறைதலோ, துன்பம்;—
பொரு கடல் தண் சேர்ப்ப!—பூந் தாமரைமேல்
திருவொடும் இன்னுது, துச்சு.

123

தம் குற்றம் நீக்கலர் ஆகி, பிறர் குற்றம்
எங்கெங்கும் நீக்கற்கு இடை புகுதல்—எங்கும்
வியன் உலகில் வெள்ளாடு தன் வளி தீராது,
அயல் வளி தீர்த்துவிடல்.

124

உரை சான்ற சான்றோர் ஒடுங்கி உறைய,
நிரை உள்ளர் அல்லார் நிமிர்ந்து பெருகல்,—
வரை தாழ் இலங்கு அருவி வெற்ப!—அதுவே,
சுரை ஆழ, அம்மி மிதப்பு.

125

ஆற்றப் பெரியார் பகை வேண்டிக் கொள்ளற்க!
போற்றாது கொண்டு அரக்கன் போருள் அகப்பட்டானால்;—
நோற்ற பெருமை உடையாரும், கூற்றம்
புறம் கொம்மை கொட்டினார் இல்.

126

ஆகும் சமயத்தார்க்கு ஆள்வினையும் வேண்டாவாம்;
போகும் பொறியார் புரிவும் பயம் இன்றே;—
ஏ கல் மலை நாட!—என் செய்து, ஆங்கு என் பெறினும்,
ஆகாதார்க்கு ஆகுவது இல்.

127

காட்டிக் கருமம் கயவர்மேல் வைத்து, ‘அவர்
ஆக்குவர் ஆற்ற எமக்கு!’ என்று அமர்ந்து இருத்தல்,—
மாப் புரை நோக்கின் மயில் அன்னாய்!—பூசையைக்
காப்பிடுதல், புன் மீன் தலை.

128

தொன்மையின் மாண்ட துணிவு ஒன்றும் இல்லாதார்
நன்மையின் மாண்ட பொருள் பெறுதல்,—இன் ஒலி நீர்
கல் மேல் இலங்கு மலை நாட!—மாக் காய்த்துத்
தன்மேல் குணில் கொள்ளுமாறு.

129

நெடியது காண்கலாய்; நீ அளியை;—நெஞ்சே!—
கொடியது கூறினாய் மன்ற;—அடியுளே,
முற்பகல் கண்டான் பிறன் கேடு, தன் கேடு
பிற்பகல் கண்டுவிடும்.

130

செம்மாந்து செல்லும் செறுநரை அட்டவர்,
தம்மேல் புகழ் பிறர் பாராட்ட, தம்மேல் தாம்
வீரம் சொல்லாமையே வீழ்க!—களிப்பினும்
சோரப் பொதியாதவாறு.

131

செய்த கருமம் சிறிதானும் கைகூடா;
மெய்யா உணரவும் தாம் படார்; எய்த
நலத் தகத் தம்மைப் புகழ்தல்—‘புலத்தகத்துப்
புள் அரைக்கால் விற்பேம்’ எனல்.

132

‘பண்டு இன்னர்’ என்று தமரையும், தம்மையும்,
கொண்ட வகையால் குறை தீர நோக்கியக்கால்,
விண்டவரோடு ஒன்றிப் புறன் உரைப்பின்,—அஃது அன்றோ,
உண்ட இல் தீ இடுமாறு.

133

பல நாளும் ஆற்றார் எனினும், அறத்தைச்
சில நாள் சிறந்தவற்றால் செய்க!—முலை நெருங்கி
நைவது போலும் நுகப்பினாய்!—நல்லறம்
செய்வது செய்யாது, கேள்.

134

தெரியாதவர் தம் திறன் இல் சொல் கேட்டால்,
பரியாதார் போல இருக்க! பரிவு இல்லா
வம்பலர் வாயை அவிப்பான் புகுவாரே—
அம்பலம் தாழ்க் கூட்டுவார். 135

அரு விலை மாண் கலனும், ஆன்ற பொருளும்,
திரு உடையராயின், திரிந்தும் வருமால்;—
பெரு வரை நாட!—பிரிவு இன்று, அதனால்;
திருவினும் திட்பமே நன்று. 136

தோற்றம் அரிது ஆய மக்கட் பிறப்பினால்,
ஆற்றும் துணையும் அறம் செய்க!—மாற்று இன்றி,
அஞ்சும் பிணி, மூப்பு, அருங் கூற்றுடன் இயைந்து,
துஞ்ச வருமே, துயக்கு! 137

கற்றானும், கற்றார் வாய்க் கேட்டானும், அல்லாதான்
தெற்ற உணரான், பொருள்களை; எற்றே,
அறிவு இலான் மெய்த் தலைப்பாடு? பிறிது இல்லை;—
நாவற்கீழ்ப் பெற்ற கனி. 138

பெரியாரைச் சார்ந்தார்மேல், பேதைமை கந்தா,
சிறியார் முரண் கொண்டு ஒழுகல்,—வெறி ஒலிக்கு
ஒநாய் இனம் வெருஉம் வெற்ப!—புலம் புகின்,
தீ நாய் எடுப்புமாம் எண்கு. 139

மரம்போல் வலிய மனத்தாரை முன் நின்று
இரந்தார் பெறுவது ஒன்று இல்லை;—குரங்கு ஊசல்
வள்ளியின் ஆடும் மலை நாட!—அஃது அன்றே,
பள்ளியுள் ஐயம் புகல். 140

அற்றாக நோக்கி அறத்திற்கு அருள் உடைமை
முற்ற அறிந்தார் முதல் அறிந்தார்; தெற்ற
முதல் விட்டு அஃது ஒழிந்தார் ஒம்பா ஒழுக்கம்—
முயல் விட்டுக் காக்கை தினல். 141

நாணர், பரியார், நயன் இல செய்து ஒழுகும்
பேணு அறிவு இலா மாக்களைப் பேணி,
ஒழுக்கி, அவரோடு உடனுறைசெய்தல்—
புழுப் பெய்து புண் பொதியுமாறு. 142

பரந்தவர் கொள்கைமேல், பல் ஆறும் ஓடார்,
நிரம்பிய காட்சி நினைந்து அறிந்து கொள்க!
வரம்பு இல் பெருமை தருமே;—பிரம்பூரி
என்றும் பதக்கு ஏழ் வரும்.

143

தமர் அல்லவரைத் தலையளித்தக்கண்ணும்,
அமராக் குறிப்பு அவர்க்கு ஆகாதே தோன்றும்;—
சுவர் நிலம் செய்து அமைத்துக் கூட்டியக்கண்ணும்,
உவர் நிலம் உட்கொதிக்குமாறு.

144

ஒல்லாது ஒன்று இன்றி, உடையார் கருமங்கள்
நல்லவாய் நாடி நடக்குமாம்; இல்லார்க்கு
இடரா இயலும்;—இலங்கு நீர்ச் சேர்ப்பு!—
கடலுள்ளும் காண்பவே, நன்கு.

145

கடுப்பத் தலைக் கீறி, காலும் இழந்து,
நடைத் தாரா என்பதூஉம் பட்டு, முடத்தொடு
பேர் பிறிதாகப் பெறுதலால், போகாரே—
நீர் குறிதாகப் புகல்.

146

பொருள் அல்லார் கூறிய பொய்க் குறளை வேந்தன்
தெருளும் திறம். தெரிதல் அல்லால், வெருள் எழுந்து,
ஆடுபவரோடே ஆடார், உணர்வு உடையார்—
ஆடு மனைப் பொய்க் காலே போன்று.

147

‘முன் நலிந்து, ஆற்ற முரண் கொண்டு எழுந்தாரைப்
பின் நலிதும்’ என்று உரைத்தல் பேதைமையே; பின் நின்று,—
காம்பு அன்ன தோளி!—கலங்கக் கடித்து ஓடும்
பாம்பு பல் கொள்வாரோ இல்.

148

நெறியால் உணராது, நீர்மையும் இன்றி,
சிறியார், ‘எளியரால்!’ என்று, பெரியாரைத்
தங்கள் நேர் வைத்து, தகவு அல்ல கூறுதல்—
திங்களை நாய் குரைத்தற்று.

149

ஆற்றும் தகைய அரசு அடைந்தார்க்கு ஆயினும்,
வீற்று வழி அல்லால், வேண்டினும், கைகூடா;
தேற்றார் சிறியர் எனல் வேண்டா;—நோற்றார்க்குச்
சோற்றுள்ளும் வீழும் கறி.

150

வழங்கலும் துய்த்தலும் தேற்றுதான் பெற்ற
முழங்கு முரசுடைச் செல்வம்,—தழங்கு அருவி
வேய் முற்றி முத்து உதிரும் வெற்பு!—அது அன்றோ,
நாய் பெற்ற தெங்கம்பழம்.

151

ஆவிற்கு அரும் பனி தாங்கிய மாலையும்,
'கோவிற்குக் கோவலன்' என்று, உலகம் கூறுமால்;
தேவர்க்கு, மக்கட்கு, என வேண்டா;—தீங்கு உரைக்கும்
நாவிற்கு நல்குரவு இல்.

152

பூந் தண் புனல் புகார்ப் பூமி குறி காண்டற்கு
வேந்தன் வினாவினான், மாந்தரை; சான்றவன்,
கொண்டதனை நாணி, மறைத்தலால்,—தன் கண்ணின்
கண்டதூஉம் எண்ணிச் சொல்ல!

153

இஞ்சி அடைத்துவைத்து, ஏமாந்து இருப்பினும்,
அஞ்சி அகப்படுவர், ஆற்று தார்;—அஞ்சி
இருள் புக்கு இருப்பினும், மெய்யே வெருஉம், புள்
இருளின் இருந்தும் வெளி.

154

ஆற்ற வினை செய்தார் நிற்ப, பல உரைத்து,
ஆற்றுதார் வேந்தனை நோவது—சேற்றுள்
வழாஅமைக் காத்து ஒம்பி வாங்கும் எருத்தும்
எழாஅமைச் சாகாடு எழல்.

155

தன் நலிகிற்பான் தலை வரின், தான் அவற்குப்
பின், நலிவாளைப் பெறல் வேண்டும்—என்னதூஉம்
வாய் முன்னது ஆக வலிப்பினும் போகாதே,
நாய் பின்னதாகத் தகர்.

156

வலியாரைக் கண்டக்கால் வாய் வாளார் ஆகி,
மெலியாரை மீதாரும் மேன்மை உடைமை,—
புலி கலாம் கொள் யானைப் பூங் குன்ற நாட!—
வலி அலாம் தாக்கு வலிது.

157

'மறுமை ஒன்று உண்டோ? மனப் பட்ட எல்லாம்
பெறுமாறு செய்ய்மின்' என்பாரே—நறு நெய்யுள்
கட்டி அடையைக் களைவித்து, கண் செரீஇ,
இட்டிகை தீற்றுபவர்.

158

அறம் செய்பவற்கும், அறவுழி நோக்கி,
திறம் தெரிந்து செய்தக்கால், செல்வுழி நன்று ஆம்;—
புறம் செய்ய, செல்வம் பெருகும்; அறம் செய்ய,
அல்லவை நீங்கிவிடும்.

159

வருவாய் சிறிதுஎனினும், வைகலும் ஈண்டின்,
பெரு வாய்த்தா நிற்கும், பெரிதும்;—ஒருவாறு
ஒளி ஈண்டி நின்றால், உலகம் விளக்கும்;
துளி ஈண்டில், வெள்ளம் தரும்.

160

‘இனி, யாரும் இல்லாதார் எம்மின் பிறர் யார்?
தனியேம் யாம்!’ என்று ஒருவர் தாம் மடியல் வேண்டா;
முனிவு இலராகி முயல்க!—முனியாதார்
முன்னியது எய்தாமை இல்.

161

கூஉய்க் கொடுப்பது ஒன்று இல் எனினும், சார்ந்தார்க்குத்
தூஉய்ப் பயின்றாரே துன்பம் துடைக்கிற்பார்;—
வாய்ப்பத் தான் மாழ்கியக்கண்ணும், பெருங் குதிரை,
யாப்புள், வேறு ஆகிவிடும்.

162

தோற்றம் பெரிய நசையினார், அந் நசை
ஆற்றாதவரை அடைந்து ஒழுகல்,—ஆற்றின்
கயல் புரை உண்கண் கனங்குழாய்!—அஃதால்,
உயவுநெய்யுள் குளிக்குமாறு.

163

செறலின் கொலை புரிந்து, சேண் உவப்பர் ஆகி,
அறிவின் அருள் புரிந்து செல்லார், பிறிதின்
உயிர் செகுத்து, ஊன் துய்த்து, ஒழுகுதல்—ஓம்பார்,
தயிர் கிதைத்து, மற்றொன்று அடல்.

164

மறு மனத்தான் அல்லாத மா நலத்த வேந்தன்
உறு மனத்தான் ஆகி ஒழுகின்,—தெறு மனத்தார்
பாயிரம் கூறிப் படை தொக்கால் என் செய்ப?—
ஆயிரம் காக்கைக்கு ஓர் கல்.

165

‘தோற்றத்தால் பொல்லார்; துணை இலார்; நல்குந்நதார்;
மாற்றத்தால் செற்றார்’ என, வலியார் ஆட்டியக்கால்,—
ஆற்றது அவர் அழுத கண்ணீரவை அவர்க்குக்
கூற்றமாய் வீழ்ந்து விடும்.

166

உடுக்கை, மருந்து, உறையுள், உண்டியோடு, இன்ன
கொடுத்து, குறை தீர்த்தல் ஆற்றி விடுத்து, இன்சொல்
ஈயாமை என்ப—எருமை எறிந்து, ஒருவர்
காயக்கு உலோபிக்குமாறு.

167

ஓர்த்த கருத்தும் உலகும் உணராத
மூர்க்கற்கு உறுதி மொழியற்க! மூர்க்கன் தான்
கொண்டதே கொண்டு, விடான் ஆகும்;—ஆகாதே,
உண்டது நீலம் பிறிது.

168

கரப்புடையார் வைத்த, கடையும் உதவா,
துரப்புடைய மன்னர்க்கே துப்புரவு; அது அல்லால்,
நிரப்பு இடும்பை மிக்கார்க்கு உதவ ஒன்று ஈதல்—
சுரத்திடைத் திரப் பெயல்.

169

உரிஞ்சி நடப்பாரை, உள் அடி நோவ,
நெருஞ்சியும் செய்வது ஒன்று இல்லை;—செருந்தி
இருங் கழித் தாழும் எறி கடல் தண் சேர்ப்ப!—
பெரும் பழியும் பேணாதார்க்கு இல்.

170

மாரி ஒன்று இன்றி வறந்திருந்த காலத்தும்,
பாரி மட மகள், பாண் மகற்கு, நீர் உலையுள்
பொன், திறந்து, கொண்டு, புகாவாக நல்கினாள்;—
ஒன்று உரு முன்றிலோ இல்.

171

உறு மகன் ஆக ஒருவனை நாட்டி,
பெறு மாற்றம் இன்றி, பெயர்த்தே ஒழிதல்
சிறுமைக்கு அமைந்தது ஓர் செய்கை;—அதுவே,
குறுமக்கள் காவு நடல்.

172

அல்லது செய்வார் அரும் பொருள் ஆக்கத்தை
நல்லது செய்வார் நயப்பவோ?—ஒல் ஒலி நீர்
பாய்வதே போலும் துறைவ! கேள்:—தீயன
ஆவதே போன்று கெடும்.

173

‘யாம் தீய செய்த மலை மறைத்தது’ என்று எண்ணி,
தாம் தீயார் தம் தீமை தேற்றாரால்;—ஆம்பல்
மண இல் கமழும் மலி திரைச் சேர்ப்ப!—
கணையிலும் கூரியவாம் கண்.

174

வேளாண்மை செய்து, விருந்து ஒம்பி, வெஞ் சமத்து
வாள் ஆண்மையானும் வலியராய், தாளாண்மை
தாழ்க்கும் மடி கோள் இலராய்,—வருந்தாதார்
வாழ்க்கை திருந்துதல் இன்று.

175

‘உரைத்தவர் நாவோ பருந்து எறியாது’ என்று,
சிலைத்து எழுந்து, செம்மாப்பவரே—மலைத்தால்,
இழைத்தது இகவாதவரைக் கன்றறி,
பலிப் புறத்து உண்பர் உணை.

176

களமர் பலரானும் கள்ளம் படினும்,
வளம் மிக்கார் செல்வம் வருந்தா;—விளை நெல்
அரிநர் அணை திறக்கும் ஊர்!—அறுமோ,
நரி நக்கிற்று என்று கடல்?

177

ஆண்தகை மன்னரைச் சேர்ந்தார் தாம் அலவுறினும்,
ஆண்டு ஒன்று வேண்டுதும் என்பது உரையற்க!—
பூண் தகு மார்ப!—பொருள் தக்கார் வேண்டாமை
வேண்டியது எல்லாம் தரும்.

178

யாவரேயானும், இழந்த பொருள் உடையார்,
தேவரேஆயினும், தீங்கு ஓர்ப்பர்;—பாவை
படத் தோன்றும் நல்லாய்!—நெடு வேல் கெடுத்தான்
குடத்துள்ளும் நாடிவிடும்.

179

வெள்ள மாண்பு எல்லாம் உடைய தமர் இருப்ப,
உள்ள மாண்பு இல்லா ஒருவரைத் தெள்ளி,
மறைக்கண் பிரித்து, அவரை மாற்றாது ஒழிதல்—
பறைக்கண் கடிப்பு இடுமாறு.

180

வெற்றி வேல் வேந்தன் வியங்கொண்டால், ‘யாம் ஒன்றும்
பெற்றிலேம்’ என்பது பேதைமையே; மற்று அதனை
ஐயம் இலர் ஆகிச் செய்க!—அது அன்றோ,
‘செய்க!’ என்றான், ‘உண்க!’ என்னுமாறு.

181

கொழித்துக் கொளப்பட்ட நண்பினவரைப்
பழித்துப் பலர் நடுவண் சொல்லாடார்: என்கொல்?—
விழித்து அலரும் நெய்தல் துறைவ!—உரையார்,
இழித்தக்க காணின், கனா.

182

வளமையும், தேசம், வலியும், வன்ப்பும்,
இளமையும், இற்பிறப்பும், எல்லாம் உளவா,
மதித்து அஞ்சி மாறும் அஃது இன்மையால்,—கூற்றம்
குதித்து உய்ந்து அறிவாரோ இல்.

183

பொல்லாத சொல்லி, மறைந்து ஒழுகும் பேதை, தன்
சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப்படுக்கும்;—நல்லாய்!—
மணலுள் முழுகி மறைந்து கிடக்கும்
நுணலும் தன் வாயால் கெடும்.

184

அகத்தால் அழிவு பெரிது ஆயக்கண்ணும்,
புறத்தால் பொலிவுறல் வேண்டும்;—எனைத்தும்
படுக்கை இலராயக்கண்ணும், உடுத்தாரை
உண்டி வினவுவார் இல்.

185

கற்றது ஒன்று இன்றிவிடினும், கருமத்தை
அற்றம் முடிப்பான் அறிவுடையான்; உற்று இயம்பும்;—
நீத்த நீர்ச் சேர்ப்ப!—இனையானே ஆயினும்,
மூத்தானே, ஆடு மகன்.

186

செருக்குடை மன்னர் இடைப் புக்கு, அவருள்
ஒருத்தற்கு உதவாத சொல்லின், தனக்குத்
திருத்தலும் ஆகாது, தீது ஆம்;—அதுவே
எருத்திடை வைக்கோல் தினல்.

187

இம்மைப் பழியும், மறுமைக்குப் பாவமும்,
தம்மைப் பிரியார் தமர்போல் அடைந்தாரின்,
செம்மைப் பகை கொண்டு சேராதார் தீயரோ?—
மைம்மைப்பின் நன்று, குருடு.

188

எய்தா நகைச் சொல் எடுத்து உரைக்கப்பட்டவர்
வைதாராக் கொண்டு விடுவார்மன்; அஃதால்—
புனல் பொய்கை ஊர!—விளக்கு எலி கொண்டு
தனக்கு நோய் செய்துவிடல்.

189

தூய்மை மனத்தவர், தோழர் மனையகத்தும்,
தாமே தமிழர் புகல் வேண்டா; தீமையான்
ஊர் மிகின், இல்லை, கரியே;—ஒலித்து உடன்
நீர் மிகின், இல்லை, சிறை.

190

‘பண்டு உருத்துச் செய்த பழ வினை வந்து, எம்மை
இன்று ஒறுக்கின்றது’ என நினையார், துன்புறுக்கும்
மேவலரை நோவது என்?—மின் நேர் மருங்குலாய்!—
ஏவலாள் ஊரும் சுடும்.

191

கற்று ஆற்றுவாரைக் கறுப்பித்து, கல்லாதார்
சொல் தாற்றுக் கொண்டு சுனைத்து எழுதல் எற்று எனின்,—
தானும் நடவான் முடவன், பிடிப்பூணி,
யானையொடு ஆடல் உறவு.

192

தீப் பால் வினையினைத் தீரவும் அஞ்சாராய்க்
காப்பாரே போன்று உரைத்த பொய், குறளை, ஏய்ப்பார், முன்
சொல்லொடு ஒருப்படார், சோர்வு இன்றி மாறுபவே—
வில்லொடு காக்கையே போன்று.

193

நெடுங் காலம் வந்தார் நெறி இன்மை கண்டு,
நடுங்கிப் பெரிதும் நலிவார், பெரியர்;—
அடும்பு ஆர் அணி கானல் சேர்ப்ப!—கெடுமே,
கொடும்பாடு உடையான் குடி.

194

நீர்த்து அன்று ஒருவர் நெறி அன்றிக் கொண்டக்கால்,
பேர்த்துத் தெருட்டல் பெரியார்க்கும் ஆகாதே;—
சூர்த்த நுண் கேள்வி அறிவுடையார்க்கு ஆயினும்,
ஓர்த்தது இசைக்கும், பறை.

195

புரை இன்றி நட்டார்க்கு நட்டார் உரைத்த
உரையும் பொருள் முடிவும் ஒன்றால்; உரை பிறிது
கொண்டு எடுத்துக் கூறல்,—கொடுங் கழித் தண் சேர்ப்ப!—
ஒன்று எற்றி வெண்படைக்கோள் ஒன்று.

196

பட்ட வகையால் பலரும் வருந்தாமல்
கட்டு உடைத்தாகக் கருதிய நல்லறம்,
முட்டு உடைத்தாகி, இடை வீழ்ந்து ஒழிதலின்,—
நட்டு அறன் ஆதலே நன்று.

197

‘இறப்ப எமக்கு ஈது இனிவரவு!’ என்னார்,
பிறப்பின் சிறியாரைச் சென்று, பிறப்பினால்
சாலவும் மிக்கவர் சார்ந்து அடைந்து வாழ்பவே—
தால அடைக்கலமே போன்று.

198

தக்கம் இல் செய்கைப் பொருள் பெற்றால், அப் பொருள்
தொக்க வகையும் முதலும் அது ஆனால்,
'மிக்க வகையால் அறம் செய்!' என, வெகுடல்,—
அக்காரம் பால் செருக்குமாறு.

199

உடைப் பெருஞ் செல்வத்து உயர்ந்த பெருமை,
அடக்கம் இல் உள்ளத்தன் ஆகி, நடக்கையின்
ஒள்ளியன் அல்லான்மேல் வைத்தல்—குரங்கின் கைக்
கொள்ளி கொடுத்துவிடல்.

200

மெய்ம்மையே நின்று மிக நோக்கப்பட்டவர்,
கைம் மேலே நின்று கறுப்பன செய்து ஒழுகி,
பொய்ம் மேலேகொண்டு அவ் இறைவற் கொன்றார்—குறைப்பர்,
தம் மேலே வீழப் பனை.

201

மிக்க பழி பெரிதும் செய்தக்கால், மீட்டு அதற்குத்
தக்கது அறியார், தலைகிறத்தல்,—எக்கர்
அடும்பு அலரும் சேர்ப்பு!—அகலுள் நீராலே
துடும்பல் எறிந்துவிடல்.

202

சுட்டிச் சொலப்படும் பேர் அறிவினார்கண்ணும்,
பட்ட இழுக்கம் பலவானால், பட்ட
பொறியின் வகைய, கருமம்; அதனால்,—
அறிவினை ஊழே அடும்.

203

கன்றி முதிர்ந்த கழியப் பல் நாள் செயினும்,
என்றும், சிறியார்கண் என்னும் தோன்றாதாம்;
ஒன்றாய்விடினும், உயர்ந்தார்ப் படும் குற்றம்—
குன்றின்மேல் இட்ட விளக்கு.

204

ஆஅய் வளர்ந்த அணி நெடும் பெண்ணையை,
ஏளய், இரவு எல்லாம் காத்தாலும், வாஅய்ப்
படற்பாலார்கண்ணே படுமே;—பொறியும்
தொடற்பாலார்கண்ணே தொடும்.

205

முறை தெரிந்து, செல்வர்க்கும் நல்குர்ந்தவர்க்கும்,
இறை, திரியான் நேர் ஒத்தல் வேண்டும்; முறை திரிந்து
நேர் ஒழுகான் ஆயின், அதுவாம்,—ஒரு பக்கம்
நீர் ஒழுக, பால் ஒழுகுமாறு.

206

அறிவு அன்று; அழகு அன்று; அறிவதூஉம் அன்று;
சிறியர் எனற்பாடும் செய்யும்;—எறி திரை
சென்று உலாம் சேர்ப்ப!—குழுவத்தார் மேயிருந்த,
என்று ஊடு அறுப்பினும், மன்று.

207

இல்வாழ்க்கையானும் இலிங்கானும் மேற்கொள்ளார்,
நல் வாழ்க்கை போக, நடுவு நின்று, எல்லாம்
ஒருதலையாச் சென்று துணியாதவரே—
இரு தலையும் காக் கழிப்பார்.

208

முதுமக்கள் அன்றி, முனி தக்கார் ஆய
பொதுமக்கள் பொல்லா ஒழுக்கம்அது—மன்னும்
குன்றத்து வீழும் கொடி அருவி நல் நாட!—
மன்றத்து மையல் சேர்ந்தற்று.

209

தாம் அகத்தான் நட்டு, தமர் என்று ஒழுகியக்கால்,
நான் அகத்துத் தாம் இன்றி நன்கு ஒழுகார் ஆபவேல்,—
மான் அமர்க் கண்ணி!—மறந்தும் பரியலரால்;—
கானகத்து உக்க நிலா.

210

உழந்ததூஉம் பேணார், ஒறுத்தமை கண்டும்,
விழைந்தார்போல் தீயவை பின்னரும் செய்தல்,—
தழங்கண் முழவு இயம்பும் தண் கடல் சேர்ப்ப!—
முழம் குறைப்பச் சாண் நீளுமாறு.

211

உலப்பு இல் உலகத்து உறுதியே நோக்கிக்
குலைத்து அடக்கி நல்லறம் கொள்ளார்க் கொளுத்தல்—
மலைத்து அழுது உண்ணக் குழுவியைத் தாயர்
அலைத்துப் பால் பெய்துவிடல்.

212

சேர்ந்தார் ஒருவரைச் சேர்ந்து ஒழுகப்பட்டவர்
தீர்ந்தாராக் கொண்டு தெளியினும், தேர்ந்தவர்க்குச்
செல்லாமை காணுக்கால், செல்லும்வாய் என் உண்டாம்?—
எல்லாம் பொய்; அட்டு ஊணை வாய்.

213

நீறு ஆர்ந்தும் ஓட்டா நிகர் இல் மணியேபோல்,
வேராகத் தோன்றும் விளக்கம் உடைத்தாகும்;—
தாரூப் படினும், தலைமகன் தன் ஒளி,
நூறுயிரவர்க்கு நேர்.

214

சிறந்து, நுகர்ந்து ஒழுகும் செல்வம் உடையார்
அறம் செய்து அருள் உடையர் ஆதல்,—பிறங்கல்
அமையொடு வேய் கலாம் வெற்பு!—அதுவே,
சுமையொடு மேல் வைப்பு ஆமாறு.

215

அடர்ந்து வறியராய் ஆற்றாத போழ்தும்,
‘இடம் கண்டு அறிவாம்’ என்று எண்ணி இராஅர்;—
மடம் கொண்ட சாயல் மயில் அன்னாய்!—சான்றோர்
கடம் கொண்டும் செய்வர் கடன்.

216

ஈட்டிய ஒண் பொருள் இல் எனினும், ஒப்புரவு
ஆற்றும், குடிப் பிறந்த சான்றவன்;—ஆற்றவும்
போற்றப் படாதாகி, புல் இன்றி மேயினும்,
ஏற்றுக் கன்று ஏறாய் விடும்.

217

அடுத்து ஒன்று இரந்தாற்கு ஒன்று ஈந்தானை, கொண்டான்,
படுத்து, ‘ஏழையாம்!’ என்று போகினும் போக!—
அடுத்து ஏறு அல் ஐம்பாலாய்!—யாவர்க்கேயானும்
கொடுத்து, ஏழை ஆயினார் இல்.

218

திரியும், இடிஞ்சிலும், நெய்யும், சார்வு ஆக
எரியும், சுடர் ஓர் அனைத்தால்; தெரியுங்கால்,
சார்வு அற ஓடிப் பிறப்பு அறுக்கும்; அஃதேபோல்,
நீர் அற, நீர்ச் சார்வு அறும்.

219

உறுகண் பலவும் உணராமை கந்தா,
தறுகண்மை ஆகாதாம் பேதை, ‘தறுகண்
பொறிப் பட்ட ஆறு அல்லால், பூணுது’ என்று எண்ணி,
அறிவு அச்சம் ஆற்றப் பெரிது.

220

முன்னும் ஒரு கால் பிழைப்பு ஆன்றார் ஆற்றவும்,
பின்னும் பிழைப்பப் பொறுப்பவோ?—இன் இசை
யாழின் வண்டு ஆர்க்கும் புனல் ஊர்!—ஈனுமோ,
வாழை இரு கால் குலை?

221

தொடித் தோள் மடவார் துணை முலை ஆகம்
மடுத்து, அவர் மார்பில் மகிழ்நன் மடுப்ப,
நெறி அல்ல சொல்லல் நீ, பாண!—அறி துயில்
ஆர்க்கும் எடுப்பல் அரிது.

222

ஆணம் உடைய அறிவினார் தம் நலம்
மானும் அறிவினவரைத் தலைப்படுத்தல்,—
மான் அமர்க் கண்ணாய்!—மறம் கெழு மா மன்னர்,
யானையால் யானை யாத்தற்று.

223

தருக்கி ஒழுகித் தகவு அல்ல செய்தும்,
பெருக்க மதித்தபின் பேணாத செய்தும்,
கரப்புடை உள்ளம் கனற்றுபவரே—
செருப்பிடைப் பட்ட பரல்.

224

விடலைமை செய்ய வெருண்டு அகன்று, நில்லாது,
உடல் அரு மன்னர் உவப்ப ஒழுகின்,—
மடல் அணி பெண்ணை மலி திரைச் சேர்ப்ப!—
கடல் படா எல்லாம் படும்.

225

செயிர் அறு செங்கோல் சின வேந்தன் செய்கை
பயிர் அறு பக்கத்தார் கொள்வர்;—துகிர் புரையும்
செவ் வாய் மணி முறுவல் சின்மொழி!—செய்தானை
ஒவ்வாத பாவையோ இல்.

226

புரையக் கலந்தவர்கண்ணும் கருமம்
உரையின் வழுவுது உவப்பவே கொள்க!—
வரையக நாட!—விரையின், கருமம்
சிதையும்; இடர் ஆய்விடும்.

227

கற்றார் பலரைத் தன் கண்ணாக இல்லாதான்
உற்று இடர்ப்பட்ட பொழுதின்கண், தேற்றம்—
மரையா துணை பயிரும் மா மலை நாட!—
சுரையாழ் நரம்பு அறுத்தற்று.

228

நயவர நட்டு ஒழுகுவாரும், தாம் கேட்டது
உயவாது ஒழிவார் ஒருவரும் இல்லை;—
புயல் அமை கூந்தல் பொலந்தொடஇ!—சான்றோர்
கயவர்க்கு உரையார், மறை.

229

மனம் கொண்டக்கண்ணும் மருவு இல செய்யார்,
கனம் கொண்டு உரைத்தவை காக்கவே வேண்டும்;
சனங்கள் உவப்பன, செய்யாவும், செய்க!—
இனம் கழு ஏற்றினார் இல்.

230

தார் ஏற்ற நீன் மார்பின் தம் இறைவன் நோக்கியக்கால்,
‘போர் ஏற்றும்’ என்பார், பொது ஆக்கல் வேண்டுமோ?
யார் மேற்றாக் கொள்ளினும் கொண்டிக! காணுங்கால்,
ஊர் மேற்று, அமணர்க்கும் ஓடு.

231

தமரேயும் தம்மைப் புகழ்ந்து உரைக்கும் போழ்தின்,
அமராததனை அகற்றலே வேண்டும்;—
அமை ஆரும் வெற்ப!—அணியாரே தம்மை,
தமவேயும், கொள்ளாக் கலம்.

232

ஆமாலோ என்று பெரியாரை முன் நின்று
தாமாச் சிறியார் தறுகண்மை செய்து ஒழுகல்,—
போம் ஆறு அறியா, புலன் மயங்கி, ஊர் புக்கு,
சாம் மா கண் காணாதவாறு.

233

தீயன அல்ல செயினும், திறல் வேந்தன்
காய்வன செய்து ஒழுகார், கற்று அறிந்தார்;—காயும்
புலி முன்னர்ப் புல்வாய்க்குப் போக்கு இல்; அதுவே,
வலி முன்னர் வைப் பாரம் இல்.

234

சிறிது ஆய கூழ் பெற்று, செல்வரைச் சேர்ந்தார்,
பெரிது ஆய கூழும் பெறுவர்;—அரிது ஆம்
இடத்துள் ஒருவன் இருப்புழிப் பெற்றால்,
கிடப்புழியும் பெற்றுவிடும்.

235

இனியாரை உற்ற இடர் தீர் உபாயம்
முனியார் செயினும், மொழியால் முடியா;—
துனியால் திரை உலாம் தூங்கு நீர்ச் சேர்ப்ப!—
பனியால் குளம் நிறைதல் இல்.

236

முயறலே வேண்டா; முனிவரையானும்
இயல்பு இன்னர் என்பது இனத்தான் அறிக!—
கயல் இகல் உண் கண்ணாய்!—கரியவரோ வேண்டா;
அயல் அறியா அட்டுணை இல்.

237

நாவின் இரந்தார் குறை அறிந்தும் தாம் உடைய
மாவினை மாணப் பொதுகிற்பார், தீவினை
அஞ்சில் என்? அஞ்சாவிடில் என்?—குருட்டுக் கண்
துஞ்சில் என்? துஞ்சாக்கால் என்?

238

உற்றால், இறைவற்கு உடம்பு கொடுக்கிற்பான்,
மற்றவற்கு ஒன்னாரோடு ஒன்றுமோ?—தெற்ற
முரண் கொண்டு மாறு ஆய உண்ணுமோ? உண்ணு,
இரண்டு ஏறு ஒரு துறையில் நீர்.

239

மறாதவனும், பலர் ஒன்று இரந்தால்,
பெறாஅன் பேதுறுதல் எண்ணி, பொறாஅன்,
கரந்து உள்ளதூஉம் மறைக்கும்; அதனால்,
இரந்து ஊட்குப் பன்மையோ தீது.

240

மொய் கொண்டு எழுந்த அமரகத்து, மாற்றார் வாய்ப்
பொய் கொண்டு, அறைபோய்த் திரிபவர்க்கு என்கொலாம்?—
மை உண்டு அமர்த்த கண் மாணிழாய்!—சான்றவர்,
கை உண்டும், கூறுவர் மெய்.

241

பொருத்தம் அழியாத பூந் தண் தார் மன்னர்
அருத்தம், அடி நிழலாரை வருத்தாது,
கொண்டாரும் போலாதே, கோடல்! அது அன்றோ,
வண்டு தாது உண்டுவிடல்.

242

கற்று அறிந்தார் கண்ட அடக்கம்; அறியாதார்
பொச்சாந்து தம்மைப் புகழ்ந்து உரைப்பர், தெற்ற;—
அறை கல் அருவி அணி மலை நாட!—
நிறை குடம் நீர் தனும்பல் இல்.

243

தெரிவு உடையாரோடு, தெரிந்து உணர்ந்து நின்றார்,
பரியாரிடைப் புகார், பண்பு அறிவார், மன்ற;—
விரியா இமிழ் திரை வீங்கு நீர்ச் சேர்ப்ப!—
அரிவாரைக் காட்டார், நரி.

244

தம் தொழில் ஆற்றும் தகைமையார் செய்வன,
வெந் தொழிலர் ஆய வெகுளிகட்குக் கூடுமோ?—
மைந்து இறைகொண்ட மலை மார்ப!—ஆகுமோ,
நந்து உழுத எல்லாம் கணக்கு?

245

‘நினைத்தது இது’ என்று, அந் நீர்மையைப் பார்த்து,
மனத்தது அறிந்து ஈவார் மாண்டார்;—புனத்த
குடினா இரட்டும் குளிர் வரை நாட!—
கடினையுள் கல் இடுவார் இல்.

246

தம் தீமை இல்லவர், நட்டவர் தீமையையும்,
 ‘எம் தீமை’ என்றே உணர்ப், தாம்:—அம் தண்
 பொரு திரை வந்து உலாம் பொங்கு நீர்ச் சேர்ப்ப!—
 ஒருவர் பொறை, இருவர் நட்பு.

247

அம் கோல் அவிர் தொடி!—ஆழியான் ஆயினும்,
 செங்கோலன் அல்லாக்கால், சேர்ந்தாரும் என்னுவர்,
 வெங்கோன்மை வேந்தர்கண் வேண்டும் சிறிது எனினும்;
 தண் கோல் எடுப்புமாம் மொய்.

248

நல் அவை கண்டக்கால் நாச் சுருட்டி, நன்று உணராப்
 புல் அவையுள் தம்மைப் புகழ்ந்து உரைத்தல்,—புல்லார்-
 புடைத் தறுகண் அஞ்சுவான், இல்லுள், வில் ஏற்றி,
 இடைக் கலத்து எய்துவிடல்.

249

தாக்குற்ற போழ்தில் தமரேபோல் நன்கு உரைத்து,
 போக்குற்ற போழ்தில் புறன் அழிஇ, மேன்மைக்கண்
 நோக்கு அற்றவரைப் பழித்தல் என்? என்னும்,
 மூக்கு அற்றதற்கு இல், பழி.

250

கண்டு அறியார் போல்வர் கெழீஇயின்மை செய்வாரைப்
 பண்டு அறிவார் போலாது, தாமும் அவரேயாய்,
 விண்டு ஓரீஇ, மாற்றிவிடுதல்!—அது அன்றோ,
 விண்டற்கு விண்டல் மருந்து.

251

‘ஆற்றார் இவர்’ என்று, அடைந்த தமரையும்,
 தோற்ற, தாம் எள்ளி நலியற்க!—போற்றான்,
 கடை அடைத்து வைத்து, புடைத்தக்கால், நாயும்
 உடையாணைக் கெளவிவிடும்.

252

‘நிலைஇய பண்பு இலார் நேர் அல்லர்’ என்று, ஒன்று
 உளைய உரையாது, உறுதியே கொள்க!—
 வளை ஒலி ஐம்பாலாய்!—வாங்கியிருந்து,
 தொனை எண்ணார், அப்பம் தின்பார்.

253

வன் சார்பு உடையர் எனினும், வலி பெய்து,
 தம் சார்பு இலாதாரைத் தேசு ஊன்றல் ஆகுமோ?—
 மஞ்சு சூழ் சோலை மலை நாட!—யார்க்கானும்
 அஞ்சுவார்க்கு இல்லை, அரண்.

254

சொல்லாமை நோக்கிக் குறிப்பு அறியும் பண்பின் தம்
இல்லாளே வந்த விருந்து ஓம்பி, செல்வத்து
இடர் இன்றி ஏமார்ந்திருந்தாரே, என்றும்
கடலுள் துலாம் பண்ணினார்.

255

மாண்பு பகைவரை மாறு ஒறுக்கல்லாதார்
பேணுது உரைக்கும் உரை கேட்டு உவந்ததுபோல்,—
ஊண் ஆர்ந்து, உதவுவது ஒன்று இல் எனினும், கள்ளினைக்
காணுக் களிக்கும், களி.

256

அன்பு அறிந்தபின் அல்லால், யார் யார்க்கும், தம் மறையை
முன் பிறர்க்கு ஓடி மொழியற்க!—தின்குறுவான்
கொல்வாங்குக் கொன்றபின் அல்லது, உயக் கொண்டு,
புல்வாய் வழிப்படுவார் இல்.

257

விதிப் பட்ட நூல் உணர்ந்து வேற்றுமை இல்லார்,
கதிப்பவர் நூலினைக் கையிகந்தார் ஆகி,
பதிப்பட வாழ்வார் பழி ஆய செய்தல்,—
மதிப்புறத்துப் பட்ட மறு.

258

நோக்கி இருந்தார் இமைக்கும் அளவின்கண்,
ஓப்பப் படினும், உணங்கலைப் புள் கவரும்;—
போற்றிப் புறத்தந்தக்கண்ணும், பொருளினைக்
காப்பாரின் பார்ப்பார் மிகும்.

259

ஓக்கும் வகையால் உடன் பொரும் சூதின்கண்
பக்கத்து ஒருவன், ஒருவன்பால் பட்டிருக்கும்;—
மிக்க சிறப்பினர் ஆயினும், தாயர்க்கு
மக்களுள் பக்கமோ வேறு.

260

மாய்வதன் முன்னே, வகைப்பட்ட நல் வினையை
ஆய்வு இன்றிச் செய்யாதார், பின்னை வழி நினைந்து,
நோய் காண் பொழுதின், அறம் செய்வார்க் காணுமை,
நாய் காணின் கல் காணுவாறு.

261

கருந் தொழிலர் ஆய கடையாயார் தம்மேல்
பெரும் பழி ஏறுவ பேணர்;—இரும் புன்னை
புன் புலால் தீர்க்கும் துறைவ!—மற்று அஞ்சாதே,
திற்பது அழுவதன்கண்.

262

அகம் தூய்மை இல்லாரை ஆற்றப் பெருக்கி,
இகந்துழி விட்டிருப்பின், அஃதால்—இகந்து,
நினைந்து தெரியானாய், நீள் கயத்துள், ஆமை,
'நனைந்து வா' என்று விடல்.

263

கல்வி அகலமும், கட்டுரை வாய்பாடும்,
கொல் சின வேந்தன் அவை காட்டும்;—மல்கி,
தலைப்பெய்து இழிதருஉம் தண் புனல் நீத்தம்
மலைப் பெயல் காட்டும் துணை.

264

நனி அஞ்சத்தக்கவை வந்தக்கால், தங்கண்
துனி அஞ்சார் செய்வது உணர்வார்;—பனி அஞ்சி,
வேழம் பிடி தழுஉம், வேய் சூழ், மலை நாட!—
ஊழ் அம்பு வீழா, நிலத்து.

265

வினைப் பயம் ஒன்று இன்றி, வேற்றுமை கொண்டு,
நினைத்துப் பிறர் பணிப்ப செய்யாமை வேண்டும்;—
புனப் பொன் அவிர் சுணங்கின் பூங் கொம்பர் அன்னாய்!—
தனக்கு இன்ன, இன்ன பிறர்க்கு.

266

'எங்கண் ஒன்று இல்லை; எமர் இல்லை' என்று, ஒருவர்
தங்கண் அழிவு தாம் செய்யற்க!—எங்கானும்
நன்கு திரண்டு பெரியவாம், ஆற்றவும்
முன் கை நெடியார்க்குத் தோள்.

267

ஆய்ந்த அறிவினர் அல்லாதார் புல்லுரைக்குக்
காய்ந்து, எதிர் சொல்லுபவோ, கற்று அறிந்தார்?—தீம் தேன்
முசுக் குத்தி நக்கும் மலை நாட!—தம்மைப்
பசுக் குத்தின், குத்துவார் இல்.

268

அருள் உடையாரும், மற்று அல்லாதவரும்,
பொருள் உடையாரைப் புகழாதார் இல்லை;—
பொரு படைக் கண்ணாய்!—அதுவால், திரு உடையார்
பண்டம் இருவர் கொளல்.

269

நற்கு அறிவு இல்லாரை நாட்டவும் ஆகாதே,
சொல் குறிகொண்டு துடி பண்ணுறுத்ததுபோல்;—
வெற்பு அறைமேல் தாமும் விலங்கு அருவி நல் நாட!—
கற்பறிவு போகா, கடை.

270

அறிவினால் மாட்சி ஒன்று இல்லா ஒருவன்
பிறிதினால் மாண்டது எவனும்?—பொறியின்
மணி பொன்னும், சாந்தமும், மாலையும், மற்று இன்ன
அணி எல்லாம், ஆடையின் பின்.

271

எல்லை ஒன்று இன்றியே இன்ன செய்தாரையும்,
ஒல்லை வெகுளார், 'உலகு ஆண்டும்!' என்பவர்;
சொல்லின் வளராய், தம் தாள் நிழற்கீழ்க் கொள்பவே,
கொல்லையில் கூழ்-மரமே போன்று.

272

எண்ணக் குறைபடாச் செல்வமும், இற்பிறப்பும்,
மன்னருடைய உடைமையும், மன்னரால்
இன்னர் எனல் வேண்டா; இம்மைக்கும் உம்மைக்கும்
தம்மை உடைமை தலை.

273

செல்வத் துணைமையும், தம் வாழ்நாள் துணைமையும், தாம்
தெள்ளி உணரார், சிறிதினால் செம்மாந்து,
பள்ளிப்பால் வாழார், பதி மகிழ்ந்து வாழ்வாரே,—
முள்ளித் தேன் உண்ணுமவர்.

274

நன்கு ஒன்று அறிபவர், நாழி கொடுப்பவர்க்கு
என்றும் உறுதியே சூழ்க!—எறி திரை
சென்று உலாம் சேர்ப்ப!—அது போல, நீர் போயும்,
ஒன்று இரண்டாம் வாணிகம் இல்.

275

சொல் எதிர்ந்து, தம்மை வழிபட்டு ஒழுகலராய்,
கல் எறிந்தாற் போலக் கலாம் தலைக்கொள்வாரை
இல் இருந்து, ஆற்ற முனிவித்தல், —உள் இருந்து,
அச்சாணி தாம் கழிக்குமாறு.

276

புன் சொல்லும் நன் சொல்லும் பொய் இன்று உணர்கிற்பார்,
வன் சொல் வழியராய் வாழ்தலும் உண்டாமோ?—
புன் சொல் இடர்ப்படுப்பது அல்லால், ஒருவனை
இன் சொல் இடர்ப்படுப்பது இல்.

277

நாடு அறியப்பட்ட பெருஞ் செல்வர், நல்கூர்ந்து
வாடிய காலத்தும், வட்குபவோ?—வாடி,
வலித்து, திரங்கி, கிடந்தேவிடினும்,
புலித் தலை நாய் மோத்தல் இல்.

278

விட்டுக் கருமம் செயவைத்த பின்னரும்,
முட்டாது அவரை வியங்கொளவேண்டுமால்;—
தொட்டக்கால் மாழ்கும் தளிர்மேலே நிற்பினும்,
கொட்டாமல் செல்லாது, உளி.

279

குரைத்துக் கொளப்பட்டார் கோள் இழுக்குப்பட்டு,
புரைத்து எழுந்து போகினும் போவர்; அரக்கு இல்லுள்
பொய் அற்ற ஐவரும் போயினார்;—இல்லையே,
உய்வதற்கு உய்யா இடம்.

280

பொருந்தாதவரைப் பொருது அட்டக் கண்ணும்,
இருந்து அமையார் ஆகி, இறப்ப வெகுடல்,—
விரிந்து அருவி வீழ்தரும் வெற்பு!—அதுவே,
அரிந்து அரிகால் நீர்ப் படுக்குமாறு.

281

உடையதனைக் காப்பான் உடையான்; அதுவே
உடையானைக் காப்பதூஉம் ஆகும்;—அடையின்,
புதற்குப் புலியும் வலியே; புலிக்குப்
புதலும் வலியாய்விடும்.

282

ஒற்கப்பட்டு ஆற்றார் உணர உரைத்தபின்,
நற் செய்கை செய்வார்போல் காட்டி, நசை அழுங்க,
வற்கென்ற செய்கை அதுவால்—அவ் வாயுறைப்
புல் கழுத்தில் யாத்துவிடல்.

283

காத்து, ஆற்றுகிற்பாரைக் கண்டால், எதிர் உரையார்,
பார்த்து ஆற்றாதாரைப் பரியாது மீதுர்தல்
யாத்த தேச இல்லார் படை ஆண்மை—நாவிதன் வாள்
சேப்பிலைக்குக் கூர்த்துவிடல்.

284

காப்பான் மட மகள், காப்பான் கைப்பட்டிருந்தும்,
'மேய்ப்பு ஆட்டது' என்று உண்ணாள் ஆயினாள்;—திப் புகைபோல்
மஞ்ச ஆடு வெற்பு!—மறைப்பினும், ஆகாதே,
தம் சாதி மிக்குவிடும்.

285

விரும்பி அடைந்தார்க்கும், சுற்றத்தவர்க்கும்,
வருந்தும் பசி களையார், வம்பர்க்கு உதவல்,—
இரும் பனை வில் வென்ற புருவத்தாய்!—ஆற்றக்
கரும் பனை அன்னது உடைத்து.

286

ஒளியாரை மீதூர்ந்து ஒழுகுவது அல்லால்,
களி யானை மன்னர்க்கோ கைகடத்தல் ஏதம்;
துளி உண் பறவைபோல் செவ்வன் ஓர்ப்பாரும்,
எளியாரை எள்ளாதார் இல்.

287

தம் நடை நோக்கார், தமர் வந்தவாறு அறியார்,
செந் நடை சேராச் சிறியார்போல் ஆகாது,
நின் நடையானே நட—அத்தா!—நின் நடை
நின்இன்று அறிகிற்பார் இல்.

288

மல்லல் பெருஞ் செல்வம் மாண்டவர் பெற்றக்கால்,
செல்வுழியும் ஏமாப்பச் செய்வதாம்;—மெல் இயல்,
சென்று ஓசிந்து ஒல்கு நுகப்பினாய்!—பைங் கரும்பு
மென்றிருந்து, பாகு செயல்.

289

அல்லவை செய்குப, அல்லாப்பின்; அல்லாக்கால்,
செல்வது அறிகிலர் ஆகிச் சிதைத்து எழுவர்;—
கல்லாக் கயவர் இயற்கை;—நரியிற்கு ஊண்
நல் யாண்டும் தீ யாண்டும் இல்.

290

‘எய்ப்புழி வைப்பாம்’ எனப் போற்றப்பட்டவர்
உற்றுழி ஒன்றுக்கு உதவலராய்,—பைத்தொடிஇ!—
அச்ச இடையிட்டுத் திரியின், அது அன்றோ,
மச்ச ஏற்றி, ஏணி களைவு.

291

வழங்கார், வலி இலார், வாய்ச் சொல்லும் பொல்லார்,
உழந்து ஒருவர்க்கு உற்றால் உதவலும் இல்லார்,
இழந்தது இல் செல்வம் பெறுதல்,—அதுவே
பழஞ் செய் போர்பு ஈன்று விடல்.

292

தம்மால் முடிவதனைத் தாம் ஆற்றிச் செய்கலார்,
‘பின்னை, ஒருவரால் செய்வித்தும்’ என்று இருத்தல்,—
செல் நீர் அருவி மலை நாட!—பாய்ப்பவோ,
வெந்நீரும் ஆடாதார் தீ?

293

ஒருவன் உணராது, உடன்று எழுந்த போருள்,
இருவரிடை நட்பான் புக்கால், பெரிய
வெறுப்பினால் பேர்த்துச் செறுப்பின், தலையுள்
குறுக் கண்ணி ஆகிவிடும்.

294

சிறப்புடை மன்னரைச் செவ்வியான் நோக்கி,
 திறத்தின் உரைப்பார்க்கு ஒன்று ஆகாதது இல்லை;
 விறற் புகழ் மன்னர்க்கு உயிர் அன்னரேனும்,
 புறத்து அமைச்சின், நன்று, அகத்துக் கூன். 295

நூக்கி அவர் வெலினும், தாம் வெலினும், வெஞ் சமத்துத்
 தாக்கி எதிர்ப்படுவர், தக்கவர்; அஃது அன்றி,
 காப்பின் அகத்து இருந்து காய்வார் மிக உரைத்தல்
 யாப்பினுள் அட்டிய நீர். 296

‘ஒன்றால், சிறிதால், உதவுவது ஒன்று இல்லையால்’
 என்று ஆங்கு இருப்பின், இழுக்கம் பெரிது ஆகும்;
 அன்றைப் பகலேயும் வாழ்கலார்,—நின்றது,
 சென்றது, பேராதவர். 297

மானமும் நாணும் அறியார், மதி மயங்கி,
 ஞானம் அறிவார் இடைப்புக்கு, தாம் இருந்து,
 ஞானம் வினாய் உரைக்கின், நகை ஆகும்—
 யானைப் பல் காண்பான் புகல். 298

உனைய உரைத்துவிடினும், உறுதி
 கினைகள் வாய்க் கேட்பது நன்றே;—வினை வயலுள்
 பூ மிதித்துப் புள் கலாம் பொய்கைப் புனல் ஊர!—
 தாய் மிதித்த ஆகா முடம். 299

குலத்துச் சிறியார், கலாம் தணிப்பான் புக்கு
 விலக்குவார் மேலும், எழுதல்—நிலத்து
 நிலை அழுங்க வேண்டிப் புடைத்தக்கால், வெண் மாத்
 தலை கீழாக் காதிவிடல். 300

நோக்கி அறிகல்லாத் தம் உறுப்பு, கண்ணாடி
 நோக்கி, அறிப; அதுவேபோல், நோக்கி,
 முகன் அறிவார் முன்னம் அறிப; அதுவே,
 மகன் அறிவு தந்தை அறிவு. 301

சிறிய பொருள் கொடுத்துச் செய்த வினையால்,
 பெரிய பொருள் கருதுவாரே;—விரி பூ
 விராஅம் புனல் ஊர!—வேண்டு அயிரை இட்டு,
 வராஅஅல் வாங்குபவர். 302

இன்றி அமையா இரு முது மக்களும்
பொன்றினமை கண்டும், பொருள் பொருளாக் கொள்பவோ?
ஒன்றும் வகையான் அறம் செய்க! ஊர்ந்து உருளின்
குன்று, வழி அடுப்பது இல்.

303

கடம் கொண்ட ஒண் பொருளைக் கைவிட்டு இருப்பார்
இடம் கொண்டு, 'தம்மினே' என்றால், தொடங்கிப்
பகை மேற்கொண்டார் போல, கொண்டார் வெகுடல்,
நகை மேலும் கைப்பாய் விடும்.

304

உறாஅ வகையது செய்தாரை, வேந்தன்,
பொறாஅஅன் போல, பொறுத்தால், பொறாஅமை
மேன்மேலும் செய்து விடுதல்,—அது அன்றோ,
கூன்மேல் எழுந்த குரு.

305

ஒன்றார் அட நின்ற போழ்தின், ஒரு மகன்
தன்னை எனைத்தும் வியவற்க! துன்னினார்
நன்மை இலராய்விடினும், நனி பலர் ஆம்
பன்மையின் பாடு உடையது இல்.

306

தமராலும் தம்மாலும் உற்றால், ஒன்று ஆற்றி,
நிகராகச் சென்றாரும் அல்லர்;—இவர் திரை
நீத்த நீர்த் தண் சேர்ப்ப!—செய்தது உவவாதார்க்கு
ஈத்ததை சீல்லாம் இழவு.

307

ஆணியாக் கொண்ட கருமம், பதிற்றியாண்டும்
பாணித்தே செய்ப, வியங்கொள்ளின்;—காணி
பயவாமைச் செய்வார் ஆர்? தம் சாகாடேயும்
உயவாமைச் சேறலோ இல்.

308

இடு குடைத் தேர் மன்னர், 'எமக்கு அமையும்' என்று,
கடிது அவர் காதலிப்ப தாம் காதல் கொண்டு,
முடிதல் எனைத்தும் உணரா முயறல்,—
கடிய கனைத்துவிடல்.

309

தெரியாதார் சொல்லும் திறன் இன்மை தீதாப்
பரியார், பயன் இன்மை செய்து, பெரியார் சொல்
கொள்ளாது, தாம் தம்மைக் காவாதவர்,—பிறரைக்
கள்ளராச் செய்குறுவார்.

310

மன்னவன் ஆணைக்கீழ், மற்றையார் மீக்கூற்றம்
என்ன வகையால் செயப் பெறுப?—புண்ணைப்
பரப்பில் நீர் தூஅம் படு கடல் தண் சேர்ப்ப!—
மரத்தின் கீழ் ஆகா, மரம்.

311

முன் பெரிய நல்வினை முட்டு இன்றிச் செய்யாதார்,
பின் பெரிய செல்வம் பெறல் ஆமோ? வைப்போடு
இகலிப் பொருள் செய்ய எண்ணியக்கால், என் ஆம்?—
முதல் இலார்க்கு ஊதியம் இல்.

312

தெற்றப் பகைவர் இடர்ப்பாடு கண்டக்கால்,
மற்றும் கண்ணோடுவர், மேன்மக்கள்;—தெற்ற
நவைக்கப்படும் தன்மைத்து ஆயினும், சான்றோர்
அவைப்படின, சாவாது பாம்பு.

313

அடையப் பயின்றவர் சொல் ஆற்றுவராக் கேட்டால்,
உடையது ஒன்று இல்லாமை ஒட்டின்,—படை வென்று
அடைய அமர்த்த கண் ஆயிழாய்!—அஃதால்,
இடையன் எறிந்த மரம்.

314

ஊக்கி, உழந்து, ஒருவர் ஈட்டிய ஒண் பொருளை,
'நோக்குமின்!' என்று, இகழ்ந்து, நொவ்வியாரை விடுதல்,—
போக்கு இல் நீர் தூஉம் பொரு கழித் தண் சேர்ப்ப!—
காக்கையைக் காப்பு இட்ட சோறு.

315

தொடுத்த பெரும் புலவன், சொற் குறை தீர,
'அடுத்தர' என்றற்கு, 'வாழியரோ!' என்றான்;
தொடுத்து, 'இன்னர்' என்னலோ வேண்டா;—கொடுப்பவர்
தாம் அறிவர், தம் சீர் அளவு.

316

'வரை புரை வேழத்த, வன் பகை' என்று அஞ்சி,
உரையுடை மன்னருள் புக்கு, ஆங்கு அவையுள்,
நிரை உரைத்துப் போகாது, ஒன்று ஆற்றத் துணிக!—
திரை அவித்து, ஆடார் கடல்.

317

ஏற்றூர்கட்கு எல்லாம் இசை நிற்ப, தாம் உடைய
மாற்றூர் கொடுத்திருப்ப, வள்ளன்மை; மாற்றூரை
மண் பற்றிக் கொள்கிற்கும் ஆற்றலார்க்கு என் அரிதாம்?—
பெண் பெற்றான் அஞ்சான், இழவு.

318

முடிந்ததற்கு இல்லை, முயற்சி; முடியாது
ஒடிந்ததற்கு இல்லை, பெருக்கம்; வடிந்து அற
வல்லதற்கு இல்லை, வருத்தம்; உலகினுள்
இல்லதற்கு இல்லை, பெயர்.

319

காப்பு இறந்து ஓடி, கழி பெருஞ் செல்வத்தைக்
கோப் பரியான் கொள்ளின், கொடுத்து இராது என் செய்வர்?
நீத்த பெரியார்க்கே ஆயினும், ஈத்தவை
மேவின், பரிகாரம் இல்.

320

தன்-தூக்கி, தன் துணையும் தூக்கி, பயன் தூக்கி,
மற்று அது கொள்வ, மதி வல்லார்; அற்று அன்றி,
யாதானும் ஒன்று கொண்டு, யாதானும் செய்தக்கால்,
யாதானும் ஆகிவிடும்.

321

‘எம் கண் அணையர்’ எனக் கருதின், ஏதமால்;
தங்கண்ணையானும் தகவு இல கண்டக்கால்,
வன்கண்ணன் ஆகி ஒறுக்க; ஒறுக்கல்லா
மென்கண்ணன் ஆளான், அரசு.

322

செறிவுடைத் தார் வேந்தன் செவ்வி மாறாமல்,
அறிவு உடையார் அவ்வியமும் செய்ப;—வறிது உரைத்து,
பிள்ளைகளை மருட்டும் தாயர்போல் அம்புலிமேல்,
ஒள்ளிய காட்டாளர்க்கு அறிது.

323

கொடையும், ஒழுக்கமும், கோள் உள் உணர்வும்,
உடையர் எனப்பட்டு ஒழுகி, பகைவர்
உடைய, மேற்செல்கிற்கும் ஊற்றம் இலாதார்
படையின், படைத் தகைமை நன்று.

324

முன்னை உடையது காவாது, இகழ்ந்து இருந்து,
பின்னை அஃது ஆராய்ந்து கொள்குறுதல்,—இன் இயற்கைப்
பைத்து அகன்ற அல்குலாய்!—அஃதால், அவ் வெண்ணெய்மேல்
வைத்து, மயில் கொள்ளுமாறு.

325

அல்லவையுள் தோன்றி, அலவலைத்து, வாழ்பவர்
நல் அவையுள் புக்கு இருந்து, நா அடங்க, கல்வி
அளவு இறந்து மிக்கார் அறிவு எள்ளிக் கூறல்—
மிளகு உளு உண்பான் புகல்.

326

உவப்ப உடன்படுத்தற்கு ஏய கருமம்

அவற்று அவற்று ஆம் துணைய ஆகி, பயத்தான்,
வினை முதிரின் செய்தான்மேல் ஏறும்;—பனை முதிரின்,
தாய் தாள்மேல் வீழ்ந்துவிடும்.

327

நிலத்தின் மிகை ஆம் பெருஞ் செல்வம் வேண்டி,
நலத்தகு வேந்தருள் நல்லாரைச் சார்ந்து,
நிலத்து நிலைகொள்ளாக் காலரே காணின்,
உலக்கைமேல் காக்கை என்பார்.

328

அடைய அடைந்தாரை அல்லவை செய்து,
கொடை வேந்தன் கோல் கொடியன் ஆகி, குடிகள்மேல்
கூட்டு இறப்பக் கொண்டு, தலையளிப்பின், அஃது அன்றோ,
சூட்டு அறுத்து வாயில் இடல்.

329

தன்னின் வலியாணைத் தான் உடையன் அல்லாக்கால்,
என்ன குறையன், இளையரால்?—மன்னும்
புலியின் பெருந் திறல ஆயினும், பூசை,
எலி இல்வழிப் பெரு, பால்.

330

கொடித் திண் தேர் மன்னரால் கூட்டுண்டு வாழ்வார்,
எடுத்து மேற்கொண்டவர் ஏய வினையை
மடித்து ஒழிதல், என் உண்டாம்?—மாணிழாய்!—‘கள்ளைக்
குடித்துக் குழைவாரோ இல்.

331

சொல்தொறும் சோர்வு படுதலால், சோர்வு இன்றிக்
கற்றொறும், ‘கல்லாதேன்’ என்று, வழி இரங்கி,
உற்று ஒன்று சிந்தித்து, உழந்து ஒன்று அறியுமேல்,
கற்றொறும் தான் கல்லாதவாறு.

332

பாற்பட்டு வாழ்வர் எனினும், குடிகள்மேல்
மேற்பட்ட கூட்டு மிகை நிற்றல் வேண்டாவே;
கோல் தலையே ஆயினும் கொண்டிக! காணுங்கால்,
பால் தலைப் பால் ஊறல் இல்.

333

விளக்கு விலை கொடுத்துக் கோடல், விளக்குத்
துளக்கம் இன்று என்று அனைத்தும் தூக்கி; விளக்கு
மருள் படுவது ஆயின்,—மலை நாட!—என்னை?
பொருள் கொடுத்துக் கொள்ளார், இருள்.

334

பூ உட்கும் கண்ணாய்!—‘பொறுப்பர்’ எனக் கருதி,
யாவர்க்கே ஆயினும் இன்ன செயல் வேண்டா;—
தேவர்க்கும் கைகூடாத் திண் அன்பினுர்க்கேயும்,
நோவச் செயின், நோன்மை இல். 335

அமையா இடத்து ஓர் அரும் பொருள் வைத்தால்,
இமையாது காப்பினும் ஆகா; இமையாரும்
அக் காலத்து ஒம்பி, அமிழ்து கோட்பட்டமையின்,
நல் காப்பின் தீச் சிறையே நன்று. 336

நல்லார் நலத்தை உணரின், அவரினும்
நல்லார் உணர்ப; பிறர் உணரார்;—நல்ல
மயில் ஆடும் மா மலை வெற்ப!—மற்று என்றும்,
அயிலாலே போழ்ப, அயில். 337

இரு கயல் உண் கண் இளையவளை, வேந்தன்,
‘தருக!’ என்றால் தன்னையரும் நேரார்; செரு அறைந்து,
பாழித் தோள் வட்டித்தார்; காண்பாம்; இனிது அல்லால்,
வாழைக்காய் உப்பு உறைத்தல் இல். 338

விழுத் தொடையர் ஆகி விளங்கி, தொல் வந்தார்
ஒழுக்கு உடையர் ஆகி ஒழுகல்,—பழத் தெங்கு
செய்த்தலை வீழும் புனல் ஊர!—அஃதே, நன்
நெய்த்கலைப் பால் உக்குவிடல். 339

ஒரும் ஒருவர் ஒருவர்தம் உள்ளத்தைத்
தேரும் திறம் அரிதால்;—தேமொழிஇ!—ஆரும்
குலக் குல வண்ணத்தர் ஆகுப; ஆங்கே,
புலப் புல வண்ணத்த, புள். 340

தாமேயும் தம்மைப் புறந்தர ஆற்றாதார்,
வாம் மான் தேர் மன்னரைக் காய்வது எவன்கொலோ?—
ஆமா உகளும் அணி வரை வெற்ப!—கேள்:
ஏமாரார் கோங்கு ஏறினார். 341

சிறந்த தம் சுற்றமும் செய் பொருளும் நீக்கி,
துறந்தார் தொடர்ப்பாடு கோடல்,—கறங்கு அருவி
ஏனல்வாய் வீழும் மலை நாட!—அஃது அன்றோ,
யானை போய், வால் போகாவாறு. 342

முழவு ஒலி முந்நீர் முழுதுடன் ஆண்டோர்
விழவு ஊரில் கூத்தேபோல் வீழ்ந்து அவிதல் கண்டும்,
'இழவு' என்று ஒரு பொருள் ஈயாதான் செல்வம்,
அழகொடு கண்ணின் இழவு.

343

'இரப்பவர்க்கு ஈயக் குறைபடும்' என்று எண்ணி,
கரப்பவர் கண்டறியார்கொல்லோ?—பரப்பில்
துறைத் தோணி நின்று உலாம் தூங்கு நீர்ச் சேர்ப்ப!—
இறைத்தோறும் ஊறும் கிணறு.

344

பல்லார் அவை நடுவண் பாற்பட்ட சான்றவர்
சொல்லார் ஒருவரையும், உள் ஊன்ற;—பல் ஆ
நிரைப் புறம் காத்த நெடியோனே ஆயினும்,
உரைத்தால், உரை பெறுதல் உண்டு.

345

இம்மைத் தவமும், அறமும், என இரண்டும்,
தம்மை உடையார் அவற்றைச் சலம் ஒழுகல்,
இம்மைப் பழி ஏயும்; அன்றி, மறுமையும்,
தம்மைத் தாம் ஆர்க்கும் கயிறு.

346

துன்னி இருவர் தொடங்கிய மாற்றத்தில்
பின்னை உரைக்கப்படற்பாலான், முன்னி
மொழிந்தால் மொழி அறியான் கூறல்,—முழந்தான்
கிழிந்தானே மூக்குப் பொதிவு.

347

பேர் உலையுள் பெய்த அரிசியை வெந்தமை
ஓர் அவிழினாலே உணர்ந்தாங்கு, யார்கண்ணும்
கண்டதனால் காண்டலே வேண்டுமாம்; யாதற்கும்
கண்டது காரணம் ஆமாறு.

348

தலைமை கருதும் தகையாரை வேந்தன்
நிலைமையான் நேர் செய்திருத்தல்,—மலைமிசைக்
காம்பு அனுக்கும் மென் தோளாய்!—அஃது அன்றோ, ஓர் அறையுள்
பாம்பொடு உடன் உறையுமாறு.

349

கல்லாதும், கேளாதும், கற்றார் அவை நடுவண்
சொல்லாடுவாரையும் அஞ்சற்பாற்று—எல் அருவி
பாய் வரை நாட!—பரிசு அழிந்தாரொடு
தேவரும் மாற்றல் இலர்.

350

கூர் அறிவினார் வாய்க் குணமுடைச் சொல் கொள்ளாது,
கார் அறிவு கந்தா, கடியன செய்வாரைப்
பேர் அறியார் ஆயின பேதைகள் யார் உளரோ?—
ஊர் அறியார் மூரியோ இல்.

351

ஒருவர் உரைப்ப உரைத்தால், அது கொண்டு
இருவர் ஆவாரும் எதிர் மொழியற் பாலா;—
பெரு வரை நாட!—சிறிதேனும் இன்னது,
இருவர் உடன் ஆடல் நாய்.

352

துயிலும் பொழுதே தொடு ஊண் மேற்கொண்டு,
வெயில் விரி போழ்தின் வெளிப்பட்டார் ஆகி,—
அயில் போலும் கண்ணாய்!—அடைந்தார்போல் காட்டி,
மயில் போலும் கள்வர் உடைத்து.

353

நலிந்து ஒருவன் நாளும் அடுபாக்குப் புக்கால்,
மெலிந்து அவன் வீழாமை கண்டு, மலிந்து அடைதல்,—
பூப் பிழைத்து வண்டு புடை ஆடும் கண்ணினாய்!—
ஏப் பிழைத்துக் காக் கொள்ளுமாறு.

354

பொருந்தாப் பழி என்னும் பொல்லாப் பிணிக்கு
மருந்து ஆகி நிற்பதாம் மாட்சி; மருந்தின்
தணியாது விட்டக்கால்,—தண் கடல் சேர்ப்ப!—
பிணி ஈடு அழித்துவிடும்.

355

பெரிய குடிப் பிறந்தாரும் தமக்குச்
சிறியார் இனமா ஒழுகல்—வெறி இலை
வேலொடு நேர் ஒக்கும் கண்ணாய்!—அஃது அன்றோ,
பூவொடு நார் இயைக்குமாறு.

356

செயல் வேண்டா நல்லவை செய்விக்கும்; தீய
செயல் வேண்டி நிற்பின், விலக்கும்; இகல் வேந்தன்-
தன்னை நலிந்து தனக்கு உறுதி கூறலால்,—
முன் இன்னு, மூத்தார் வாய்ச் சொல்.

357

தன்னை மதித்து, தமர் என்று கொண்டக்கால்,
என்ன படினும், அவர் செய்வ செய்வதே;—
இன் ஒலி வெற்ப!—இடர் என்னை? துன்னாசி
போம் வழிப் போகும், இழை.

358

மனத்தினும், வாயினும், மெய்யினும், செய்கை
அனைத்தினும், ஆன்று அவிந்தார் ஆகி, நினைத்திருந்து,
ஒன்றும் பரியலராய், ஒம்புவார் இல்லனின்,
சென்று படுமாம், உயிர்.

359

பேதுறவு தீரப் பெருக்கத் தலையளித்து,
ஆசு அறுவ செய்யாராய், ஆற்றப் பெருகினும்,
மாசு அற மாண்ட மனம் உடையர் ஆகாத
கூதறைகள் ஆகார், குடி.

360

முல்லைக்குத் தேரும், மயிலுக்குப் போர்வையும்,
தொல்லை, அளித்தாரைக் கேட்டு அறிதும்;—சொல்லின்,
நெறி மடல் பூந் தாழை நீடு நீர்ச் சேர்ப்ப!—
அறி மடமும் சான்றோர்க்கு அணி.

361

எனைப் பல் பிறப்பினும் ஈண்டி, தாம் கொண்ட
வினைப் பயன் மெய் உறுதல் அஞ்சி, எனைத்தும்,
கழிப்புழி ஆற்றுமை காண்டும்; அதுவே,
குழிப் புழி ஆற்றா குழிக்கு.

362

கொண்டு ஒழுகு முன்றற்கு உதவாப் பசித் தோற்றம்
பண்டு ஒழுகி வந்த வளமைத்து அங்கு உண்டு, அது
கும்பியில் உந்திச் சென்று எறிதலால்,—தன் ஆசை
அம்பாய் உள் புக்குவிடும்.

363

வழிப்பட்டவரை வலியராச் செய்தார்
அழிப்பினும் ஆக்கினும் ஆகும்;—விழுத்தக்க
பை அரவு அல்குல் பணைத் தோளாய்!—பாத்து அறிவு என்,
மெல்ல? கவுள் கொண்ட நீர்.

364

பல் நாள் தொழில் செய்து, உடைய கவர்ந்து உண்டார்,
இன்னாத செய்யாமை வேண்டி, இறைவர்க்குப்
பொன் யாத்துக் கொண்டு புகுதல்,—குவளையைத்
தன் நாரால் யாத்துவிடல்.

365

பல் கிளையுள் பாத்துறான் ஆகி, ஒருவனை
நல்குரவால், வேறாக நன்கு உணரான் சொல்லின்,
உரையுள் வளவிய சொல் சொல்லாததுபோல்,
நிரையுள்ளே இன்னா, வரைவு.

366

கல்லாதான் கண்ட கழி நுட்பம் காட்டு அரிதால்;
 'நல்லேம் யாம்' என்று ஒருவன் நன்கு மதித்தல் என்?
 சொல்லால் வணக்கி, வெகுண்டு, அடுகிற பார்க்கும்,—
 சொல்லாக்கால் சொல்லுவது இல்.

367

தமக்கு உற்றதே ஆகத் தம் அடைந்தார்க்கு உற்றது
 எமக்கு உற்றது என்று உணரா விட்டக்கால், என் ஆம்?—
 இமைத்து அருவி பொன் வரன்றும் ஈர்ங் குன்ற நாட!—
 உமிக் குற்றுக் கை வருந்துமாறு.

368

மாற்றத்தை மாற்றம் உடைத்தலான், மாற்றவர்க்கு
 ஆற்றும் வகையான் அவர்க் களைய வேண்டுமே,
 வேற்றுமை யார்க்கும் உண்டுஆதலான்;—ஆற்றுவான்
 நூற்றுவரைக் கொண்டுவிடும்.

369

இறப்பச் சிறியவர் இன்ன செயினும்,
 பிறப்பினில் மாண்டார் வெகுளார்;—திறத்து உள்ளி
 நல்ல விறகின் அடினும், நனி வெந்நீர்
 இல்லம் சுடுகலாவாறு.

370

ஊழாயினரைக் களைந்திட்டு, உதவாத
 கீழாயினரைப் பெருக்குதல்,—யாழ் போலும்
 தீம் சொல் மழலையாய்!—தேன் ஆர் பலாக் குறைத்து,
 காஞ்சிரை நட்டுவிடல்.

371

மடங்கப் பசிப்பினும், மாண்புடையாளர்,
 தொடங்கிப் பிறர் உடைமை மேவார்;—குடம்பை
 மடலொடு புள் கலாம் மால் கடல் சேர்ப்ப!—
 கடலொடு காட்டு ஓட்டல் இல்.

372

தெற்ற அறிவுடையார்க்கு அல்லால், திறன் இல்லா
 முற்றலை நாடிக் கருமம் செய வையார்;
 கற்று ஒன்று அறிந்து, கசடு அற்ற காலையும்,
 அற்றதன்பால் தேம்பல் நன்று.

373

வல் நெஞ்சினார் பின் வழி நினைந்து செல்குவையால்;
 என் நெஞ்சே! இன்று அழிவாய் ஆயினாய்; செல், நெஞ்சே!
 இல் சுட்டி நீயும் இனிது உரைத்துச் சாவாதே;
 பல் கட்டு, அப் பெண்டிர், மகார்.

374

நீர்த் தகவு இல்லார் நிரம்பாமைத் தம் நலியின்,
 கூர்த்து அவரைத் தாம் நலிதல் கோள் அன்றால், சான்றவர்க்கு;—
 பார்த்து ஓடிச் சென்று, கதம் பட்டு நாய் கவ்வின்,
 பேர்த்து நாய் கவ்வினார் இல்.

375

எல்லாத் திறத்தும், இறப்பப் பெரியாரை,
 கல்லாத் துணையார் கயப்பித்தல் சொல்லின்,—
 நிறைந்து ஆர் வளையினாய்!—அஃதால், எருக்கு
 மறைந்து, யானை பாய்ச்சிவிடல்.

376

தலைக்கொண்ட தம் கருமம் தாம் மடிக் கொண்டு,
 கடைப்பிடி இல்லார்பால் வைத்து, கடைப்பிடி
 மிக்கு ஓடி விட்டுத் திரியின், அது பெரிது
 உக்கு ஓடிக் காட்டிவிடும்.

377

உருத்து எழு ஞாட்பினுள், ஒன்றார் தொலைய,
 செருக்கினால் செய்கலார் செய்வாரே போல,
 தருக்கினால் தம் இறைவன் கூழ் உண்பவரே—
 கருத்தினால் கூறை கொள்வார்.

378

படரும் பிறப்பிற்கு ஒன்று ஈயார், பொருளைத்
 தொடரும் தம் பற்றினால் வைத்து, இறப்பாரே,—
 அடரும் பொழுதின்கண், இட்டு, குடர் ஒழிய,
 மீ வேலி போக்குபவர்.

379

பல் ஆண்டும் ஈண்டிப் பழுதாய்க் கிடந்தது
 வல்லான் தெரிந்து வழங்குங்கால், வல்லே
 வளம் நெடிது கொண்டது அறாஅது;—அறுமோ,
 குளம் நெடிது கொண்டது நீர்?

380

‘இரவலர் தம் வரிசை’ என்பார், மடவார்;
 கரவலராய்க் கை வண்மை பூண்ட புரவலர்
 சீர் வரைய ஆகுமாம், செய்கை கிறந்து அனைத்தும்;—
 நீர் வரையவாம் நீர் மலர்.

381

அமர் நின்ற போழ்தின்கண் ஆற்றுவரேனும்,
 நிகர் ஒன்றின்மேல் விடுதல் ஏதம்;—நிகர் இன்றி
 வில்லொடு நேர் ஒத்த புருவத்தாய்!—அஃது அன்றோ,
 கல்லொடு கை எறியுமாறு.

382

சீர்த் தகு மன்னர் சிறந்த அனைத்தும் கெட்டாலும்,
நேர்த்து உரைத்து எள்ளார், நிலை நோக்கி;—சீர்த்த
கிளை இன்றிப் போலுய்த் தனித்து ஆயக்கண்ணும்,
இளைது என்று பாம்பு இகழ்வார் இல்.

383

இகலின் வலியாரை எள்ளி, எளியார்,
இகலின் எதிர் நின்றல் ஏதம்;—அகலப் போய்,
என் செய்தே ஆயினும் உய்ந்தீக!—சாவாதான்
முன்கை வளையும் தொடும்.

384

‘ஆரூச் சினத்தன் அறிவு இலன்; மற்று அவனை
மாறி ஒழுகல் தலை’ என்ப;—ஏறி
வளியால் திரை உலாம் வாங்கு நீர்ச் சேர்ப்ப!—
தெளியானைத் தேறல் அரிது.

385

‘தீர்ந்தேம்’ எனக் கருதி, தேற்றாது ஒழுகி, தாம்
ஊர்ந்த பரிவும் இலர் ஆகி, சேர்ந்தார்
பழமை கந்து ஆக, பரியார், புதுமை;—
முழ நட்பின், சாண் உட்கு நன்று.

386

மறையாது இனிது உரைத்தல், மாண் பொருள் ஈதல்,
அறையான் அகப்படுத்துக் கோடல், முறையால்
நடுவணச் சென்று அவரை நன்கு எறிதல், அல்லால்,
ஒடி எறியுத் தீரா, பகை.

387

செய்த கொடுமை உடையான், அதன் பயம்
எய்த உரையான், இடரினால்;—எய்தி
மரிசாதியாய் இருந்த மன்று அஞ்சவாற்குப்
பரிகாரம் யாதொன்றும் இல்.

388

மடியை வியங்கொள்ளின், மற்றைக் கருமம்
முடியாதவாறே முயலும்;—கொடி அன்னாய்!—
பாரித்தவனை நலிந்து தொழில் கோடல்,
முரி எருத்தான் உழவு.

389

எதிர்த்த பகையை இளைது ஆய போழ்தே
கதித்துக் களையின் முதிராது எதிர்த்து,
நனி நிற்பச் செய்தவர் நண்பு எலாம் தீர்க்க;—
தனி மரம் காடு ஆவது இல்.

390

வெண்குடைக்கீழ் வாழும் குடிகட்கு வேந்தனும்
செங்கோலன் அல்லனேல், செய்வது என்?—பொங்கு
படு திரைச் சேர்ப்ப!—மற்று இல்லையே, யானே
தொடு உண்ணின், மூடும் கலம்.

391

செல்லற்க, சேர்ந்தார் புலம்புற! செல்லாது
நில்லற்க, நீத்தார் நெறி ஒரீஇ! பல் காலும்
நாடுக, தான் செய்த நுட்பத்தை!—கேளாதே
ஓடுக, ஊர் ஓடுமாறு!

392

ஓத நீர் வேலி உலகத்தார், 'இந் நெறி
காதலர்' என்பது அறிந்து அல்லால், யாது ஒன்றும்—
கானக நாட!—பயிலார்; பயின்றதூஉம்
வானகம் ஆகிவிடும்.

393

கெடுவல் எனப்பட்டக்கண்ணும், தனக்கு ஓர்
வடு அல்ல செய்தலே வேண்டும்;—நெடு வரை
முற்று நீர் ஆழி வரையகத்து ஈண்டிய
கல் தேயும்; தேயாது, சொல்.

394

மெய்ந் நீரர் ஆகி விரியப் புகுவார்க்கும்,
பொய்ந் நீரர் ஆகிப் பொருளை முடிப்பார்க்கும்,
எந் நீரர் ஆயினும் ஆக!—அவரவர்
தம் நீரர் ஆதல் தலை.

395

தொடி முன்கை நல்லாய்!—அத் தொக்க பொருளைக்
குடிமகன் அல்லான் கை வைத்தல்,—கடி நெய்தல்
வேரி கமழும் விரி திரைத் தண் சேர்ப்ப!—
மூரியைத் தீற்றிய புல்.

396

வேந்தன் மதித்து உணரப்பட்டாரைக் கொண்டு, ஏனை
மாந்தரும் ஆங்கே மதித்து உணர்ப;—ஆய்ந்த
நல மென் கதுப்பினாய்!—நாடின நெய் பெய்த
கலமே நெய் பெய்துவிடும்.

397

நட்டாரை ஆக்கி, பகை தணித்து, வை எயிற்றுப்
பட்டு ஆர் அகல் அல்குலார்ப் படர்ந்து, ஓட்டித்
தொடங்கினார் இல்லத்து, அதன்பின் துறவா
உடம்பினால் என்ன பயன்?

398

பூத்தாலும் காயா மரம் உள; மூத்தாலும்
 நன்கு அறியார் தாமும் நனி உளர்; பாத்தி
 விதைத்தாலும் நாறாத வித்து உள; பேதைக்கு
 உரைத்தாலும் தோன்றாது உணர்வு.

399

நான் இன்றி ஆகாது, பெண்மை; நயவிய
 ஊண் இன்றி ஆகாது, உயிர் வாழ்க்கை; பேணுங்கால்,
 கைத்து இன்றி ஆகா, கருமங்கள்;—காரிகையாய்!—
 வித்து இன்றிச் சம்பிரதம் இல்.

400

மிகைப் பாடல்கள்

அருளுடைமை, கொல்லாமை, ஐந்து அடக்கல், வாய்மை,
இருள் அடையாக் கல்லியொடு, ஈகை, புரை இல்லா
உள்ளத்தில் தீர்த்தம் இவை உளவாகப் பெற்றால்,—
வெள்ளத்தில் தீர்த்தம் மிகை.

(புறத்திரட்டு-146)

‘அமையப் பொருள் இல்லார் ஆற்றாதார்’ என்பது
இமையத்து அனையார்கண் இல்லை;—சிமைய
நகை ஏர் இலங்கு அருவி நல் வரை நாட!
நகையேதான் ஆற்றிவிடும்.

(புறத்திரட்டு-1107)

அறியாமையோடு இளமை ஆவதாம்; ஆங்கே,
செறியப் பெறுவதாம் செல்வம்;—சிறிய
பிறை பெற்ற வாணுதலாய்!—தானே ஆடும் பேய்,
பறை பெற்றால் ஆடாதோ, பாய்ந்து?

(புறத்திரட்டு-1139)

தற்சிறப்புப் பாயிரம்

பிண்டியின் நீழற் பெருமான் அடி வணங்கி,
பண்டைப் பழமொழி நானூறும் கொண்டு, இனிதா,
முன்றுறை மன்னவன், நான்கு அடியும் செய்து அமைத்தான்,
இன் துறை வெண்பா இவை.

R. SHANMUGAM

M.A., M.LITT., DIP. ANTHROP (MADRAS)
M.A. LINGUISTICS (CORNELL UNIV., U. S. A.)

Reader in Dravidian Languages

Department of Languages,

MADURAI UNIVERSITY,

MADURAI 2. (India.)